

Saigòn ăn chơi

ĐỜI

tuần báo
đời lập
cứu ta
không
cộng sản

14

chủ trương
biên tập

chu tử'

và

nhóm **SÔNG**

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỔI LẬP CỤC TẢ KHÔNG CỘNG SẢN

14

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

1 CHỦ ĐỀ : SAIGON ĂN CHƠI

● CÁI THỨ XEM CÁC EM CHẠY ĐUA : tề đề ● HỘI THẢO : VIỆT NAM VÀ CHÍNH SÁCH LIÊN BANG ĐÔNG NAM Á : hoàng vãng đức — nguyên văn thọ — trần văn tri — nguyên tường bá — đồo đẳng quang — trào vãng kha — hoàng ngọc cầm — nguyên hữu đồng — nguyên quýnh giao — quốc sơn — nguyên ngọc bảo — rené linh — đồo quitoàn — trào dật từ — đồo ngọc yên v.v..

2 CHÍNH TRỊ

● ĐI TÌM MỘT LỰC LƯỢNG THỨ BA CHO VIỆT NAM : nguyên hữu đồng ● NHỮNG KẾT QUẢ CỦA MỘT CUỘC ĐIỀU TRA QUỐC TẾ VỀ TÍNH DỤC VÀ THANH NIÊN : v.p. ● ĐẠO VÀ ĐỜI : nguyên duy hình.

3 VĂN NGHỆ

● KỂ TỚI SAU truyện dài của cung tích biên ● TÌNH ĐỜI : truyện dài nguyên thuý long ● HÀNG SOAN TÂY CUỐI MÙA : truyện ngắn của : từ kết tường ● đoản văn : ĐÁNH XÌ CÒM : của tú kếu. ● đoản văn : ĐỐN CÂY của đồo quý toàn

4 CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

NÓI VỚI ĐẦU GỐI ● THƠ ĐỜI ● TRUYỆN ĐỜI ● TIỀN SỬ ĐỜI ● SINH TỬ PHÙ ● TRANG PHỤ NỮ. ● TRANG THƠ ● CINÉ TIVI ● NGƯỢC ĐỜI. ● SINH HOẠT VĂN NGHỆ

ĐỜI ▼ NĂM THỨ NHẤT ▼ SỐ 14 ▼ TUẦN LỄ TỪ 18-12-1969 ĐẾN 25-12-1969

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hỏi ông Linh
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

PHÚT CHÓT

Tình thế đã đến lúc hết mập mờ. Các con bài đều đã lật ngửa. Nhất là do đường lối của Hoa Kỳ đã quá rõ rệt, đường lối ấy là :

Dù Hòa Đàm Ba Lê có kết quả hay không, quân đội Hoa Kỳ cũng rút lui. Hòa Đàm Ba Lê có kết quả thì càng hay, không có kết quả cũng cóc cần, Hoa Kỳ hi vọng chiến tranh sẽ « lặn » dần, nhờ khả năng thay thế của người Việt Nam.

Nghĩa là Hoa Kỳ sẽ chơi triệt để con bài Việt Nam. Các nhà lãnh đạo Việt Nam sẽ có dịp để đóng trọn vai trò của mình để chứng tỏ khả năng của mình. Mất nước hay giữ được nước, trách nhiệm là ở ta, không thể đổ vấy cho ai được nữa. Kể ra mãi tới lúc này thấy nuốt không vào, người Hoa Kỳ mới tính chuyện trao trả quyền lãnh đạo chiến tranh, quyền tự quyết dân tộc cho ta, thì kể cũng hơi muộn, nhưng muộn còn hơn không. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, cơ hội cuối cùng để chúng ta « làm một cái gì ». Nhưng liệu chúng ta có làm được cái gì không ?

Tổng Thống Thiệu nói rằng phút này là phút chót của CS vì CS thua to, ta đã kiểm soát được 93% dân số v.v. Phút này là phút đang chót của Cộng Sản. Điều này đúng nếu song song với những chiến thắng quân sự, những người, những đoàn thể có trách nhiệm về đất nước này, biết bảo ban nhau biết kết hợp với nhau để dành lại chủ quyền, để thực hiện một cuộc cải tạo toàn diện theo xu hướng nhân bản xã hội.

Nhưng phút này cũng sẽ là phút chót của ta, nếu chúng ta vẫn tiếp tục lục đục, thối nát, bê phái, vô trách nhiệm, ích kỷ, đố kỵ lẫn nhau. Về điểm này, người ta không khỏi bi quan khi được nghe, được đọc những « lời qua tiếng lại » giữa các cơ quan hành pháp, lập pháp giữa các nhà lãnh đạo hành pháp với những nhà lãnh đạo các đoàn thể nhân dân, các đoàn thể tôn giáo, chính trị... Những « lời qua tiếng lại » đó gây cho nhân dân cảm tưởng không tốt đẹp rằng các nhà lãnh đạo chỉ biết bo bo với những quyền lợi cá nhân mình, đoàn thể mình, không đếm xỉa gì đến vận mệnh đất nước.

ĐỜI

SỐ SAU :

ĐẶC BIỆT VỀ GIÁNG SINH
HƯU CHIẾN HAY NGỪNG CHIẾN

Không đủ ghế ngồi không đủ giấy đăng

Tòa soạn tuần báo Đời có tất cả 15 chiếc ghế, số hội thảo viên lên tới 22 người, phải ngồi chen lên cả mặt bàn vì không đủ ghế.

Cái đình chính của đề tài hội thảo là Bác sỹ Hoàng văn Đức, sáng lập, giám đốc chính trị tờ Cahier de L'Asie du Sud-Est, đề xướng chủ trương Liên bang Đông Nam Á.

Thành phần cuộc hội thảo gồm có : Bác sỹ Nguyễn văn Thọ, Kỹ sư Trần văn Trí, Luật sư Nguyễn tường Bá, Kinh tế gia Đỗ đăng Quang, Trung tá Trần văn Kha, GS Hoàng ngọc Cần, Tiến sỹ Khoa học Kiến trúc sư Nguyễn hữu Đồng, Giáo sư Nguyễn quỳnh Giao, Quốc Sơn, Nguyễn ngọc Bảo, phóng viên Đài Truyền hình Tây Đức René Linh các kỹ giả Nguyễn hữu Đồng, Đỗ qui Toàn, Trần dạ Từ, Đỗ ngọc Yến, cùng 1 số nhân viên tòa soạn.

Cuộc hội thảo đồng đảo này đã kéo dài suốt 4 giờ đồng hồ, thành thử ngoài việc thiếu ghế ngồi, số báo Đời kỳ này còn thiếu luôn cả số trang để đăng tải, vì biên bản toàn bộ cuộc hội thảo đã lên đến gần 100 trang đánh máy, phải đành trọn cả số báo mới đủ in lại.

Trong khi chờ đợi một dịp loan báo đầy đủ khác, tòa soạn Đời đành chỉ còn cách tường thuật tóm tắt các chi tiết chính, và ước mong sẽ được các vị tham dự cuộc hội thảo tha lỗi cho sự hạn chế bất khả kháng này.

Chủ trương Liên bang Đông Nam Á, cái gì? thế nào?

Câu hỏi mở đầu của tòa soạn: Yêu cầu Bs Đức cho bạn đọc báo Đời biết trong hoàn cảnh nào, nguyên nhân nào, nhóm chủ trương Liên bang Đông Nam Á ra đời, và đã hoạt động những gì?

B.S HOÀNG VĂN ĐỨC: Thưa anh, chủ trương nào, công việc nào thì cũng khởi sự từ một nhận định. Với cuộc chiến tranh đã diễn ra từ một phần tư thế kỷ nay trên đất nước mình, ai cũng nhận thấy rõ ở dĩ chúng ta phải chịu thảm họa, này là vì ta quá nhỏ, quá yếu không đủ sức cưỡng lại những chi phối của các cường lực ngoại bang.

Việt Nam và chính sách Liên Bang Đông Nam Á

Nhiều nước khác trong vùng Đông Nam Á như Hàn Quốc, Lào... Cũng đã đang hoặc có thể sẽ phải chịu đựng như Việt Nam. Muốn thoát khỏi tình trạng nhược tiểu này, cách duy nhất là các nước nhỏ yếu phải nương dựa nhau, kết hợp trên tất cả các phương diện chính trị, văn hóa, kinh tế... thành một liên bang. Với 12 quốc gia trong vùng, Liên bang Đông nam Á sẽ gồm trên dưới 300 triệu dân. Như thế chúng ta mới có đủ sức mạnh để trước nhất buộc các cường quốc đang mượn đất đai xương máu của ta ra tranh chấp nhau, phải lắng nghe tiếng nói của ta. Sau nữa, trở thành một khối có khả năng lập lại thế quân bình cho Á Châu, giữa sự tranh chấp của Nga, Mỹ, Trung cộng.

Bất cứ công cuộc lịch sử nào cũng phải bắt đầu từ công việc vận động. Chúng tôi đã khởi sự cuộc vận động này bằng cách xuất bản một tờ báo hàng tháng : tờ Cahier de L'Asie du Sud-est, hiện đã xuất bản được bốn số tại Ba Lê, nơi đang có cuộc hội nghị về VN, và nhờ đó qui tụ được tất cả các quan sát viên ngoại quốc, trong đó có rất nhiều quan sát viên Đông Nam Á. Chung quanh hội nghị này đã có nhiều thứ được gọi là sáng kiến từ phe này hay phe kia đưa ra, nhưng đây chỉ là thứ sáng kiến cục bộ, của các thế lực cầm quyền. Xuất bản Case ở đây, chúng tôi muốn đưa ra những sáng kiến từ phía dân chúng, đồng thời làm một cuộc « tri thức vận » với số anh em không chỉ riêng về phía Quốc gia mà cả Cộng Sản nữa, đang từng học tại Âu Châu.

Trước khi ra báo, ngày 5-5-69, chúng tôi đã gửi 1 lá thư luân lưu đến các vị Quốc trưởng và Thủ Tướng của 12 nước Đông Nam Á : gồm có VN, Ai lao, Cam bốt, Miến điện, Thái lan, Mã lai, Tân gia ba, Phi luật Tân, Nam dương, là 9 nước có thể coi là hội viên thực thụ của Liên bang Đông nam Á trong tương lai, và 3 nước ngoại vi là Đại Hàn Tích Lan và Nhật bản.

Những lá thư luân lưu này, sau khi gửi đi cũng đã nhận được một số hồi âm khá đặc biệt. Thái Tử Sihanouk, văn phòng Thủ Tướng Mã Lai, và đặc biệt đại diện Thủ Tướng Ấn Độ và Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc U Thant có gửi văn thư cho biết là (rất chú ý đến chủ trương Liên bang Đông Nam Á).

Ngoài ấn bản Pháp ngữ đã in được 4 số ở Pháp chúng tôi cũng sửa soạn xuất bản thêm ở Việt Nam một ấn bản Việt Ngữ là nguyệt san Đông nam Á, và một ấn bản Anh ngữ. Tuy nhiên, dự tính này chưa thực hiện được sớm, là vì chúng tôi còn phải chờ giấy phép của Bộ Thông Tin.

Nếu cuộc vận động trên bình diện tư tưởng có thể đi đến sự đồng ý của các vị thức giả hoặc các đoàn thể, chúng ta sẽ có thể cụ thể hóa cuộc vận động này bằng 1 ủy ban vận động thành lập Liên bang Đông nam Á, mới đầu trong phạm vi quốc gia, rồi mở rộng sang phạm vi liên bang và quốc tế...

Kết hợp trên căn bản nào?

Căn cứ trên chủ trương và công cuộc vận động do Bác sỹ Hoàng văn Đức vừa trình bày, cuộc hội thảo

đã đề cập khá sôi nổi đến chi tiết của tham vọng thành lập Liên bang Đông Nam Á : kết hợp trên căn bản nào, với những mẫu số chung và riêng thế nào,

Bác sỹ Hoàng văn Đức, Giáo sư Hoàng ngọc Cần, bình luận gia Nguyễn hữu Đồng, Bác sỹ Nguyễn văn Thọ..., qua các lần phát biểu, đều đã cùng tiến tới nhận định là công cuộc kết hợp giữa các nước Đông Nam Á phải khởi sự trước nhất trên căn bản văn hóa, chính trị, chứ không thể bằng kinh tế hay quân sự. Lý do : các nước Đông Nam Á do sự rời rạc, nhỏ yếu, đã có với nhau một mẫu số chung : trong dĩ vãng, cũng liên tiếp chịu cảnh ngoại thuộc bởi các cường quốc, và trong hiện tại, cũng một khát vọng là thực sự dành lại chủ quyền, cũng tiếp tục bị đe dọa bởi cuộc tranh chấp giữa Tư bản Cộng sản, và hơn hết là cùng ở hoàn cảnh chậm tiến và khao khát tiến bộ.

Tại sao phải ưu tiên cho căn bản văn hóa chính trị mà không là kinh tế? Bác sỹ Hoàng văn Đức vạch rõ :

1) Nếu đặt tiêu chuẩn chính để kết hợp là kinh tế, mà không ưu tiên cho chính trị, văn hóa tức là sự kết hợp chỉ có căn bản quyền lợi vật chất mà thiếu hẳn yếu tố lý tưởng chính trị. Đã không có lý tưởng mà chỉ nghĩ đến quyền lợi tất sẽ đến chỗ vì quyền lợi mà tranh chấp nhau như kinh nghiệm thị trường chung Âu Châu hiện nay

2) Các nước Đông Nam Á hầu hết chưa phải là quốc gia kỹ nghệ vì cùng chỉ nhờ vào nông nghiệp và khả năng sản xuất. Nếu đặt vấn đề kinh tế lên hàng đầu, chúng ta sẽ lại phải nhờ cậy vào sự đầu tư của tư bản ngoại quốc. Như vậy, sẽ chỉ trở lại cái vòng lẩn quẩn « làm cổ cho cạp nó xơi ».

« Bình luận gia Nguyễn Hữu Đông cũng nhận định rằng Liên bang Đông Nam Á không thể khởi sự từ loại hình thức « liên minh quân sự, vì đặc tính của quân sự là làm tan nát chứ không hàn gắn bền bỉ. Con đường mà Đông Nam Á phải đi qua để tiến tới Liên bang phải là: « lấy văn hóa để mở đường, lấy chính trị để tiến tới, rồi tới lấy kinh tế để củng cố ».

Cũng đồng ý với chiến lược trên, cuộc hội thảo đã đề cập tới hai công việc thiết thực có thể đề xướng ngay là thành lập một hệ thống Đại học cho Đông Nam Á, đồng thời tiến tới một kế hoạch dài hạn nhằm trao đổi sách vở báo chí giữa các nước trong vùng.

Luật sư Nguyễn Tường Bá, Giáo sư Hoàng Ngọc Cầm, Bác sĩ Nguyễn Văn Thọ, Giáo sư Quỳnh Giao, đã tranh luận sôi nổi về phương thức thành lập một hệ thống Đại học Đông Nam Á, cho từng quốc gia trong vùng. Một dự án thành lập hệ thống đại học này đã được Ủy Cầu đảm nhiệm việc soạn thành dự án và liên lạc vận động với quốc tế.

Để giải quyết tình trạng xa lạ, cách biệt thờ ơ giữa các nước Đông Nam Á, kế hoạch vận động thành lập một thứ « thị trường chung sách báo » cũng đã được nhà báo Trần Dạ Từ đề cập. Theo kế hoạch này trong giai đoạn đầu, các tổ chức báo chí, xuất bản ở các quốc gia Đông Nam Á có thể phối hợp để thực hiện việc phiên dịch sách báo của

nhau qua một sinh ngữ chuyển tiếp hoặc Anh, Pháp, chữ Nho... Đồng thời, cũng phối hợp và hỗ trợ cho việc đào tạo những dịch giả, nhà khảo cứu chuyên môn cho ngôn ngữ của từng quốc gia một để có thể tiến tới việc phiên dịch trực tiếp từ nguyên bản.

Chủ trương Liên bang Đông Nam Á và chiến tranh VN

Cuộc hội thảo, ngoài việc kiểm điểm các khả năng kết hợp giữa các nước Đông Nam Á, đã đặc biệt bàn tới cuộc chiến tranh VN.

Ký giả René Linh, đại diện một đại truyền hình Tây Đức đã đặt vấn đề: Theo một thống kê mới nhất, ở miền Nam chỉ có 10 phần trăm Cộng sản được tổ chức chặt chẽ, và 10 phần trăm thực sự chống Cộng: Đại đa số còn lại hầu hết là những người hoài nghi, chán nản, không muốn bàn bạc nghe ngóng gì, ngoài việc yên thân. Bây giờ, với chủ trương Đông Nam Á, phải nối với họ thế nào?

Câu hỏi của ký giả ngoại quốc René Linh được trả lời từ nhiều người.

TRUNG TÁ TRẦN VĂN KHA:

Đại đa số dân Việt Nam hiện phải mang trên vai hai gánh nặng, một bên là Cộng sản một bên là xã hội bất công, thối nát. Thối nát để ra cộng sản. Vậy muốn chống Cộng, muốn đại đa số chấp nhận việc chống cộng, buộc phải chấp nhận chống luôn bọn bất công, thối nát trong xã hội.

NHÀ BÁO TRẦN DẠ TỪ:

Thời trước khi hoàn cảnh dân tộc còn lệ thuộc một mình thực dân Pháp, chỉ cần nói một câu giản dị « đuổi Tây, giành độc lập » là đủ để dân nghe. Hiện tại, hoàn cảnh bi thảm mà dân tộc ta đang chịu đựng phức tạp hơn trước nhiều. Một chiêu bài đơn

giản như « chống Cộng » hoặc « chống Mỹ » nghe đã quá nhàm tai, chẳng còn hấp dẫn ai. Chúng ta cần nói với dân chúng: « cảnh máu xương hiện nay sờ sờ có, chỉ là do những thế lực cường quốc nó ép buộc ta giết nhau. Muốn hòa bình phải chống lại những ép buộc ấy, không chỉ ở trong nước, mà phải từ bên ngoài. Vậy, phải kết hợp những nước nhỏ lại thành liên bang lớn, để đương đầu với những cường quốc... »

B.S. HOÀNG VĂN ĐỨC:

Như thế, vấn đề hòa bình VN cũng như hòa bình của các nước tiểu quốc, bản chất, chỉ là vấn đề chủ quyền và thống nhất. Nếu ta không có chủ quyền thống nhất, hòa bình dù có đến, chỉ là thứ giả tạo, vì chiến tranh chưa tuyệt mầm, sẽ như cái hạch lặn ở chỗ này, mọc ở chỗ khác.

Sự thành lập Liên bang Đông Nam Á chính là con đường tốt nhất để thực hiện chủ quyền và thống nhất cho các dân tộc trong Liên bang. Chính sự hèn yếu đã khuyến khích kẻ cướp. Khi ta đã thành một khối đủ mạnh ngang hàng với Trung Cộng, Nga hoặc Mỹ, tham vọng chi phối ta của họ sẽ mất. Trong cả vùng Đông Nam Á, lại chỉ có hai chế độ Cộng Sản là Bắc Hàn và Bắc Việt. Một khi liên bang này thành hình, Bắc Hàn, Bắc Việt chỉ còn là thiểu số. Vì quyền lợi họ sẽ phải dần dà chấp nhận việc thay đổi bản chất Cộng Sản để gia nhập vào cái khối lớn lao này. Đó là ngã đường thống nhất êm ái nhất.

Trong các cuộc hòa đàm về VN hiện nay, Liên bang Đông Nam Á cũng là một thế lực đủ uy thế nhất để khai thông mọi bế tắc. Cuộc chiến tranh VN có thể được giải quyết rất đẹp, nếu do chính các nước Đông Nam Á góp phần vào

bằng cách thúc dục vào kiểm soát các cuộc tổng tuyển cử.

Trong một tầm nhìn xa hơn, Liên bang Đông Nam Á cũng sẽ là một lực lượng tốt nhất để bình thường hóa tình trạng mất quân bình của thế giới, bằng cách gia nhập thực sự vào việc quản trị thế giới. Tổ chức Liên Hiệp Quốc sẽ phải cải tổ, hủy bỏ đặc quyền phủ quyết của ngũ cường, tổ chức lại khối Á Phi thành những khối bình đẳng thật sự với các cường quốc. Khi thế giới được quân bình, hòa bình mới thực sự có.

Liên bang Đông Nam Á, từ mơ mộng đến thực tế.

Giá trị thực tế của chủ trương Liên bang Đông Nam Á thế nào, liệu có thực hiện nổi chăng? Đó là câu hỏi tuy không được chính thức đặt ra nhưng cũng đã được trả lời một cách đầy nhiệt tình với các hội thảo viên:

BÁC SỸ NGUYỄN VĂN THỌ: Chủ trương tiến tới một Liên bang Đông Nam Á, là lối giải thoát duy nhất cho chúng ta. Đây là một tư tưởng đẹp đẽ, một công trình vĩ đại.

TRUNG TÁ TRẦN VĂN KHA:

Tư tưởng đúng chắc chắn sẽ được thực hiện và lan rộng. Tư tưởng tranh đấu bất bạo động của Thánh Cam Địa, cả dân tộc Ấn đã được dẫn dắt. Tư tưởng bác ái của chúa Giê Su, từ bi của Đức Phật, đã thu phục hàng tỷ người. Tư tưởng Liên bang Đông Nam Á cũng là tư tưởng đúng. Vậy thì sớm muộn ta cũng thực hiện được.

Kinh tế gia ĐỖ ĐĂNG QUANG:

Tôi nhiệt liệt tán thành chủ trương Liên bang Đông Nam Á. Đất nước ta, chiến tranh cơ cực đã tàn phá hết, không còn gì để dành tặng cho nhân loại. Nhưng chính kinh nghiệm tan nát, chết chóc mà ta chịu đựng là một bài học quý giá nhất cho tất cả chủ trương Liên bang Đông Nam Á chính là đức kết của bài học quý giá ấy. Chúng ta hãy nói với các dân tộc nhược tiểu khác! chúng đã có thể thử thách máu lửa ở nước tôi, chúng cũng có thể thử thách ở ngay nước anh. Hãy đoàn kết, giúp đỡ nhau, trước khi quá muộn!

Hay lắm!

Quá xá cơ quý ngài dân biểu!
Bố thắng nào còn hiểu làm sao!
Tưởng rằng đại diện thế nào,
Hóa ra xài đại cả vào công nho.

Của dân chúng là kho vô tận,
Quý ngài đây bắt cận nhân tình.
Dân tin dân đã bầu mình,
Thay dân, quyền ấy, thưa: hình như to.

To thì phải xài cho phải thế,
Tiền thế kia hỏi để làm gì?
Sửa xe mấy chục ngàn từ, (1)
Điện đàm mỗi tháng vứt đi bảy ngàn (2)

Dân đừng có thở than vô ích,
Báo cũng đừng công kích tùm lum.
Quý ngài lại xô nho chum,
Tòa nhà đại diện thối um bây giờ.
Đại thì chết, lơ mơ thì chết,
Đòi thanh liêm? Đến tết Công gò!
Chỉ bằng ta cứ hoan hô,
« Vô » đi! quý vị hãy « vô » cho

nhẹ, nhanh,
Kẻo mai một quyền hành chẳng có,
Dân đưa nào chúng nó thương ông?
Còn như câu chuyện non sông,
Đề cho mấy đứa bốc đồng tham gia!
Chỉ cần biết bà nhà mát mặt,
Mấy năm trời ăn rất của ngon.
Gia đình lúc họp bàn tròn,
Bên đem truyền lại lũ con nghề nầy

HÀ THƯƠNG NHÂN

1. — Nghị sĩ Tr. Ngọc Nh. tự động cho sửa xe mất 193.959đ không cần xin phép trước. Dân biểu D. văn B. sửa xe mới trong vòng 2 năm trên hai trăm ngàn đồng.
2. — D.B. Ng. h. Th. dùng điện thoại riêng, trong 6 tháng Hạ viện phải trả 44.078đ.

MÁY MÓN ĂN CHƠI

Saigon quả nài nều nhiều cái lạ
Nghề ăn chơi thiên hạ rất tài tình
Rất phi thường như mấy chú đầu xanh
Tuổi mười bốn, mười lăm đã đào

đào kếp kếp
Trong tám tối những hang cùng ngõ

hẹp
Các «mầm non» thuốc phiện hít như

điên
Cũng lơ mơ đứng «mốt» một dân

nghiên
Cũng đầu lảo, cũng chuyện trò tục

tiểu
Thanh niên khoẻ thành thanh niên

rất yếu
Đề tóc dài mất hết vẻ Nam nhi,

Chạy đua đòi theo «chủ nghĩa» hippy
Sống trong cuộc lấy ái tình làm khoái

Từ cái đạo cụ Hương gĩa cầm nháy
Nền nháy đầm bóng thấy rút vô «khu»

Bồng lui vào trong bóng tối âm u
Lấn hoạt động với phong trào nhẩy

lậu
Những tiểu thư con quan và các cậu

Có tiền nhiều mặc sức mở bùm bùm
Nhảy tại gia, tuyết toét ré um xum

Chân tay giật, vút tung tung đầu lắc
Mấy quan lớn nếu gần già còn chắc

Thì các quan có chỗ để chơi riêng
Còn các bà nội trợ vẫn rằng siêng

Siêng bài bạc, mân mê quân tử sắc
Có một số hình như chơi rất «ác»

Tuổi hồi xuân hưởng thụ thú Playboy
Tội những anh «giàu mới» cũng đua

đời
Lối trường giả, ăn chơi què một đồng

Chú Dân biểu đề đỡ buồn, vui sống
Thường say mê xì phé, rút thầu canh

Ồi Saigon; Chiến cuộc với giao tranh
Sao người vẫn thanh bình ăn chơi

«lấp»
Nơi dung dưỡng những con người

đại bịp
Nơi đỉnh đầu tổ quốc bị ung thư

Ta thù người, thối nát đến bao giờ?

TÚ KỂ

❀ thắc mắc? ❀ thì giờ là vàng ngọc!

— Đề khôi phi thì giờ. Xin quý vị và các bạn hãy đến ngay địa chỉ dưới, để mua Phiếu Tặng SINH NHẬT, TIỆC CƯỚI v.v...

— Nơi đây có đủ thứ thích hợp với TRẺ EM cũng như NGƯỜI LỚN, tha hồ chọn lựa.

HOÀNG - VŨ

431, Phan Thanh Giản — SAIGON Đ.T. 93,387

KHA TRẦN ÁC

Chó ghê

Không hiểu báo chí đã xuyên tạc lời tuyên bố của Tổng Thống tại Vũng Tàu ra sao, khiến văn phòng Tổng Thống phải lên tiếng đính chánh vì các chính khứa tại Quốc Hội nổi lên chỉ trích Tổng Thống rậm rậm, nào Tổng Thống có tư tưởng độc tài, nào Tổng Thống muốn áp dụng « luật rừng là sở trường của Cộng Sản, » nào Tổng Thống thiếu tư thế lãnh đạo. Riêng Đầu Gối có ý kiến: Đối với mấy con chó ghê ở Hạ viện nên thực sự chính là chó ghê nằm vùng của Cộng sản thì Tổng Thống tuyên bố như rứa vẫn chưa đủ vì Tổng Thống chỉ mới dọa suông thì nước mẹ gì! Bằng cớ là Dân biểu Trần ngọc Châu người bị tố cáo là tay sai của Cộng Sản đã lên tiếng ăn miếng trả miếng « Tổng Thống » rất hách! Ông Châu nói rằng: « ông rất hồ thẹn về những lời Tổng Thống nói và không dám nhắc lại những lời nói đó tại diễn đàn tôn kính của Quốc Hội! Chu choa! Cái diễn đàn « tôn kính » của Quốc Hội nhiều khi phảng phất mùi chợ cá Trần quốc Toản, lúc này được ông Châu đề cao, làm nhân dân buồn nôn muốn giải tán mẹ cái Quốc hội ăn hại đái nát này đi!

Lời tuyên bố rất hỗn của ông Châu, ít ra cũng chứng tỏ được một điều là miền Nam này không độc tài, mà còn dân chủ một cách loạn xạ ngẫu. Một người bị ông Tổng thống tố cáo là tay sai của CS, không những không bị làm khó dễ, mà còn lớn tiếng chơi lại ông Tổng thống đầu vào đó, như thế chả là dân chủ thì còn là cái cóc khô gì?

Đứng giữa

Tổng Thống Thiệu gay gắt lên án những người chủ trương trung lập là rơn hèn là khiếp nhược, là những kẻ miệng nói dân tộc tự tôn nhưng CS đưa tiền thì vẫn lãnh, và Thực Dân cho thì cũng nhận để đi các tỉnh rêu rao tuyên truyền cho Trung lập» Tổng Thống không chỉ trích đích danh ai, nhưng những ai tự coi là mình bị ám chỉ đã b t đầu lên tiếng ăn miếng trả miếng. T.T, Thích thiện Hoa của Phật giáo Ấn Quang trả lời: Phật giáo có rơn hèn hay không lịch sử sẽ phán xét» Big Minh thì tuyên bố: Danh từ «hèn» nên dành cho những ai xuyên tạc ý của người khác». Các người hùng chơi nhau như rứa cũng là 1 trò vui liêm có nhưng chỉ buồn cho số phận ăn mày của đất nước...

Kể ra, Tổng Thống kết tội những người chủ trương đứng giữa là « rơn hèn » thì cũng tội nghiệp. Vẫn biết có một thiểu số chủ trương đứng giữa vì họ là bọn đầu cơ, đón gió. Nhưng đa số những người « đứng giữa » đều là những người bơ vơ, đứng giữa vì không biết đứng ở đâu, họ ngán CS, sợ CS, nhưng họ ngán luôn cả cái gọi là Quốc gia, vì « Quốc gia thối nát quá, bẽ bối quá, Đầu Gối chẳng hạn, dĩ nhiên là Đầu Gối «ky» Cộng sản, Đầu Gối biết rằng có muốn đứng giữa, cũng không đứng giữa nổi với Cộng Sản. Đành nham mắt đi với cái gọi là Quốc gia mặc dầu biết rằng cái đó nặng mùi lắm. Nổi khổ tâm của đại đa số người « đứng giữa » là thế đó, thưa Tổng Thống. Họ muốn đi với Quốc gia lắm chứ! Nhưng nếu họ buộc lòng đứng giữa thì đây là cái thế «chặng dặng đứng»

Riêng Đầu Gối, thì dù « quốc gia » có thối nát hơn nữa, bẽ bối hơn nữa Đầu Gối cũng sẽ sống chết với cái thối nát đó, bẽ bối đó. Ít ra cũng có được hưởng cái khoái chữ đồng.

Di chúc lịch sử của học giả Nguyễn Đức Quỳnh

Những người làm văn hóa ở miền Nam, nếu không quen thì ít ra cũng nghe tiếng « giáo chủ » Nguyễn Đức Quỳnh. Anh đã cống hiến nửa đời người để đi theo chủ nghĩa «Mác» nửa đời người còn lại để chống lại chủ nghĩa «Mác». Là một lý thuyết gia, một chiến sĩ đã sát cánh tranh đấu với Hồ Chí Minh, Đặng Thái Mai, Trương Chính, nhóm Đề Tư Hàn Thuyên v.v...anh là người hiền Cộng Sản hơn ai hết. Lúc này là lúc anh đã gần đất xa trời, anh tính sổ cuộc đời mình, viết một tập di chúc để lại cho mai sau. Anh vừa gửi cho Đầu Gối tập di chúc để Đầu Gối đọc, Đầu Gối định đề nghị với anh đăng tải tập di chúc này trên báo Đời, sau đó sẽ in cuốn di chúc thành sách bán được bao nhiêu lời, sẽ để dành để khi nào anh nằm xuống thì lấy tiền đó chôn anh cho mồ yên mà đẹp. Các bạn, nhất là các bạn trẻ thuộc loại tuổi hai mươi không hiểu tại sao chúng ta đâm chém nhau, sát hại lẫn nhau.

Bây ra cảnh cốt nhục tương tàn trên hai mươi năm nay, lỗi tại ai trách nhiệm ở ai, các bạn đó cần đọc tập di chúc của Nguyễn đức Quỳnh. Con chim sắp chết kêu thương, người ta sắp chết nhiều đường nói khôn... tập di chúc của Nguyễn đức Quỳnh sẽ làm các bạn suy nghĩ, tìm ra con đường mình phải đi.

Cúng 100 ngày bác Hồ

Ngày 16-12 là «bách nhật» cái chết của bác Hồ. Trung ương cục Miền Nam đã ra lệnh uyển thật mạnh, giết thật nhiều để tạo chiến công, cúng ngày lễ «bách nhật» bác Hồ.

Trong tập di chúc của Nguyễn đức Quỳnh, Nguyễn đức Quỳnh kể rằng cách đây hơn hai mươi năm, một bữa nọ, Hồ chí Minh vị lãnh tụ «anh minh của cuộc kháng chiến thần thánh» tại qua thăm đức thành Trần Hưng Đạo. nhân lúc cảm hứng, có nguệch ngoạc lên tường hai câu thơ rất «khìem tốn» như sau

Bác đưa một nước qua nô lệ

Tôi giết năm châu tôi đại đồng.

Sau hơn hai mươi năm, đại đồng chưa thấy đâu, chỉ thấy đất nước điêu linh, hàng triệu đồng bào bị hy sinh, bác Hồ thì cũng đã tối, mang theo xuống tuyến đài cải mạng «đại đồng», giữa lúc ông lãnh tụ số một «Đại Đồng Chủ Nghĩa» là Nga Sô hàng ngày chữi lộn, đánh lộn với ông lãnh tụ số hai «Đại Đồng Chủ Nghĩa» Trung Hoa.

Phù du! Ôi phù du! Không hiểu hồn ma Hồ Chủ Tịch, khi đối diện với lũ con cháu được «giết» để cúng Bách nhật Bác, sẽ ăn làm sao, nói làm sao! Không ai có thể chối cãi Hồ Chủ Tịch là một lãnh tụ suốt đời hy sinh cho một lý tưởng nhưng cũng không ai có thể chối cãi cái tai họa ghê gớm mà Hồ Chủ Tịch gieo cho dân tộc. Buồn là thế! không có lãnh tụ cũng cực mà có lãnh tụ lại càng cay đắng hơn.

Báo Sống, sống lại

«Báo Sống dọa sống lại mà sao mãi chưa thấy tái sinh» Đó là câu hỏi mà tòa soạn Đời thường nhận được. Xin trả lời;

Qui chế báo chí đã chung quyết chỉ trong vòng một nửa tháng là ban hành. Nếu từ nay đến ngày ban hành qui chế báo chí, báo Sống vẫn chưa được phép tục bản, thì sau ngày ban hành qui chế báo chí đương nhiên báo Sống được tục bản, chẳng cần phải xin phép nữa. Các bạn đừng có sốt ruột. Đời còn dài, không đi đâu mà vội. Báo Sống tục bản kỳ này sẽ chuẩn bị thật chu đáo, thật kinh khủng, sẽ mở một kỷ nguyên mới trong làng báo chứ tục bản

một cách túi xù không kèn không trống thì đâu có xứng đáng với sự chờ đợi của bạn đọc.

Như nàng Công chúa ngủ ở trong rừng, khi tỉnh dậy phải đẹp hơn, trẻ hơn, nõn nà hơn, để xứng đáng với cái hôn yêu đương của Hoàng Tử, báo Sống kỳ này sẽ đẹp «chín nghìn».

Thắc mắc

Trong một cuộc tiếp xúc với các ký giả, Đại Tá Đô Trưởng hứa từ nay ông sẽ cố gang tiếp xúc thường xuyên với các báo chí để giải quyết mọi thắc mắc. Riêng Đầu gối trước khi đạo đạt những thắc mắc của nhân dân, có một thắc mắc riêng tư, mong xin trình lên Đại Tá, mong Đại Tá giải quyết cho.

Cách đây hai năm, hồi báo Sống chưa chết tòa Đô Chánh có gửi tới báo Sống, danh sách các nhà hảo tâm quyền tiền giúp đồng bào nạn nhân tết Mậu Thân.

Danh sách rất dài, đăng rất nhiều kỳ, Tòa Đô Chánh yêu cầu sau khi đăng hết tòa báo làm hóa đơn tính tiền để tòa Đô chánh thanh toán. Hóa đơn đã làm, đã nộp Tòa Đô Chánh hai năm rồi. Từ thời Đại Tá Văn Văn Cửa từ đó tới nay biết bao vật đổi sao dời. Đ.T. Đỗ Kiến Nhiều đã thay thế Đại Tá Văn Văn Cửa, báo Sống thì đã hết Sống, nhưng số tiền đăng báo — ngót hai trăm ngàn — báo Sống vẫn không nhận được. Sau khi báo Sống nằm xuống, đầu đô bim leo người ta quyết nợ lung tung. Nhưng riêng về vụ đăng báo cho tòa Đô Chánh, báo Sống nghĩ rằng nhà nước chả bao giờ thêm quýt nợ; Chả là nhà nước quên. Nhưng quên hơi lâu, nhất là lúc này anh em Sống đói rách quá. Vậy kính mong Đại Tá Đô Trưởng mở lòng từ bi ra chỉ thị giải quyết dứt «thắc mắc» này cho báo Sống được nhờ!

Đừng đến nghe em

Chiến sĩ kiêm thi sĩ Nguyễn công Thanh, từ bệnh viện Đỗ Vinh gửi về cho tòa soạn một bài thơ, kèm theo một vài chuyện vui, Đầu Gối đăng nguyên văn bài thơ và chuyện vui trong số báo Đời mệnh danh là «sổ Saigon ăn chơi» này để những người «ăn chơi» ở Saigon suy ngẫm, sau khi ăn và chơi.

THU LINH HẠNH QUÂN

Linh Thanh

Kính tặng các chiến hữu TB9/ND

đừng đến nghe không hờ bé
đây chiều chán g'ường nệm cũng không
không hoa lan, hoa cúc, hoa hồng
hoa trinh nữ, làm đau chân bé lắm

đừng đến nghe đây trời trưa rất nắng
đêm sương mù sương buổi lạnh thịt da
tắm poncho không đủ làm nhà
mưa ướt áo, ướt tóc bé đó

đừng đến nghe dù thương dù nhớ
«thương rất nhiều, bé nhớ anh ghê»
đề những chiều những tối những cơn mè
anh gọi khê — bé ơi, thương bé lắm!

đừng đến nghe không hờ bé
«Linh nhảy dù bé hồng thêm đầu
3 tháng hành quân lặn lội rừng sâu
2 ngày phép được mấy giờ với bé»

đừng đến nghe và đừng phải kể
chều Brodard Pagode Maxim's
Đại kim đồ «piste» lượn thật êm
những sáng mai ra nhà hàng Thanh Thế

đừng đến nghe và đừng phải kể
thịt bò bảy món cá lóc canh chua
anh thật thêm dù một miếng sặt khô
Ly rượu để quên đi thành phố

đừng đến nghe để anh còn thương cây
thương nước hồ bom «Sữa Mẹ VN»
thương bạn bè ngã gục lúc xung phong
thương chiến thắng thương luôn người
chiến bại

đừng đến nghe dù sớm mai đầu ngõ
người đưa thư mặt cúi thật buồn
đừng phân ưu và chớ khóc nghe chừng
vì như thế bé xấu đi nhiều lắm.

Một vài chuyện vui của cuộc HQ
kể anh nghe chơi.

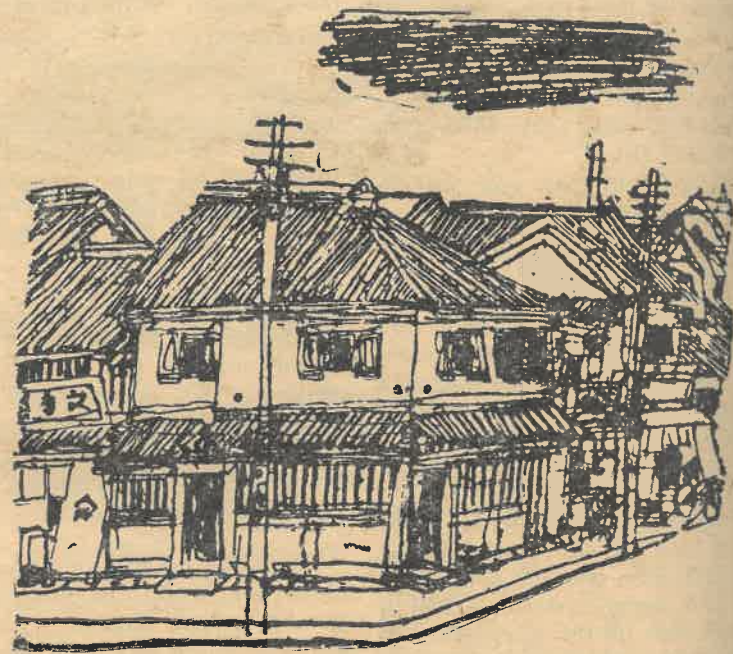
— Đi hành quân phối hợp với
Mèo. Bọn nó có máy bay riêng tải
nước bằng ống đạn 105. Đến chỗ
đóng quân thì máy bay lên xuống
dập diu để thả thức ăn hoặc thay
đồ giặt. Ban đêm mấy anh Mèo cứ
liu lo cứ y như «Lay ông con ở bụi
này».

— VC ăn uống kham khổ. Ai
cũng nghĩ thế. Lắm to, lắm hết. Bọn
nó ăn uống sang gấp mấy lần lính
minh. Hàm hồ V.C có rất nhiều đồ
hộp Mèo. Cả đồ hộp Mèo lẫn đồ hộp
Trung Cộng. Khi phát giác hàm hồ
bọn chúng thì cũng phát thêm.

Anh nghĩ thế nào hờ anh. Mèo
sướng, V.C sướng, chỉ có mình là
khô, nước không có uống, 3 ngày cơm
trời trên lưng nhưng chỉ ăn được
2 bữa cơm là sạch sành sanh. Cứ
thế há! là giăng lá bùm bụp, rau tàu
bay, rau giàng, rau ngựa trời nấu
canh ăn không có muối không bột
ngọt. Nó lạt rạt sao ấy và cứ cần
rang nước cho qua khỏi cổ.

Hàng soan tây cuối mùa

TRUYỆN NGẮN
TỪ KỂ TƯỜNG

Đầu sáng, khu chợ trước ngôi trường tiểu học thật ồn ào. Gọi là chợ cho ra vẻ chứ thật sự nó chỉ là một khoảng đất lộ thiên nằm bên cạnh ngã ba đường, cả người mua lẫn người bán đếm không quá ba chục. Phần lớn là dân bà. Đám lính dân vệ trong đồn và mấy cô gái còn kệt chưa lên tỉnh được. Mấy cô gái ở lại như những bông hoa cuối mùa trang điểm cho cái làng căn cội lưa thưa những mái nhà ít còn cái nào nguyên vẹn. Đám lính dân vệ ban đêm rút cả vào đồn. Ban ngày thả rong trong xóm, ngồi tán chuyện gẫu ở mấy cái quán vừa bán chạp phở vừa bán nước giải khát. Mấy anh lính đi về trẻ hơn thì sáng nào cũng ra chợ tìm cách bắt chuyện với các cô gái, nói dầy đưa bóng bầy một vài câu tay đứng lóng ngóng chờ tan buổi chợ mới chịu tăng đi. Chếch một góc chợ là dãy nhà trệt năm căn dành cho các thầy giáo có giáo ở trọ. Dãy nhà nằm khuất sau hàng soan tây ngoài đường, cất theo kiểu xưa, mái lợp ngói đỏ, tường quét vôi vàng nhạt. Bây giờ tất cả những thứ ấy, đều đã ngả màu, thấp thoáng trong bóng lá xanh và nền trời buổi sáng.

Đám học trò đi học sớm từ phía

những lớp học kéo ủa ra chợ. Chúng chia nhau từng tốp bốn năm đứa bu quanh những thùng bánh, những sàng trái cây. Khi tiếng trống tự nổi lên chúng chạy rầm rập vào trường. Tiếng gọi, tiếng cười lồng trong một thứ âm thanh quen thuộc đến nhàm chán. Không ai thích đề ý tới nữa. Lúc này, ở đây nhà năm căn. Các thầy giáo các cô giáo cũng lần lượt bước ra cánh cổng gỗ nối liền hai bờ đậu keo xanh um ngang đầu một đứa trẻ con được cất bằng phẳng. Từ trong quán, Hoan vừa nom thấy Xuyên băng ngang đường và màu áo vàng cánh cam rực rỡ; chấp chới, dăng sau những chiếc lá khô ngơ ngác rụng. Xuyên đi thẳng vào sân trường tới đứng trên bậc thềm trước cửa lớp ngó ra. Hoan bụng lý cà phê lên uống một ngụm, ngó qua cửa sổ cười băng quơ.

Bên bên cạnh có hai người lính dân vệ quen mặt. Họ đang nháp nháp cà phê với gương mặt vừa mới tươi tỉnh sau một ca gác đêm. Hình như lúc bước vào quán họ có chào Hoan và chàng cũng có gật đầu chào lại. Cái chập ngật của một thứ ánh sáng vừa mới bật vào khung cửa quán còn vương ra phía sau một

cái bóng đen chưa tan làm Hoan không kịp nhận ra họ. Nhưng lúc hai cái đầu vừa lúc lắc nhẹ ngược lên, hai chiếc nón rộng vành vừa mới kéo ra phía sau với nụ cười chưa hết miệng Hoan đã "à" lên một tiếng.

— Uống cà phê anh. — Cám ơn tôi ngồi đây, Hoan chỉ chiếc bàn trước mặt và kéo ghế ngồi xuống. Thế là xong. Điều cần thiết cho một ngày đã hoàn thành trong nụ cười và cái gật. Từ lúc bước xuống chiếc xe đồ sơn hai màu của quận lỵ, chiếc xe đồ duy nhất làm một đường dây liên lạc từ quận lên tỉnh, Hoan như một người đã thật sự lạ mặt. Chàng đã phải ngồi im một lúc trên xe lười để chờ Hai Trần ngắm nghía từ đầu đến chân rồi từ chân đến đầu. Ngắm chán chê Hai Trần như mới nhận ra một điểm đặc biệt cuối cùng và duy nhất còn sót lại nơi Hoan anh ta mới bật ra một tiếng cười khô khan, nhưng chắc chắn là tiếng cười mừng rỡ. Trời ơi thầy giáo mà tôi lại tưởng ai đầu nhìn muốn chết không ra. Hoan mỉm cười. Phải, tôi đây, người đi xe thường trực của anh đây. Nhưng đừng gọi tôi là thầy giáo nữa, tôi giải nghệ lâu rồi. Và chiếc xe lười của Hai Trần đã mang Hoan từ bến

xe Lộ Đá về chợ quận trong tất cả cái ngơ ngác của một buổi chiều hai ngày trước.

Hoan lại làm một sự ngạc nhiên cho bà Liêm chủ căn nhà trọ với người con của bà. Nhưng may thay, Hoan đã không phải làm quen lại với những đồng nghiệp cũ của ngôi trường quận lỵ. Bởi tất cả đã dời đi cùng một lúc, hoặc sau Hoan. Bây giờ toàn những người lạ mặt. Xuyên thì coi như một người quen duy nhất với chàng còn sót lại nhưng đã dời về trường làng. Ngôi trường ở phía kia, trước mặt Hoan.

Và buổi sáng hôm nay cũng như buổi sáng trước Hoan đã phải hì hục đẹp chiếc xe mượn của đứa con gái bà Liêm vượt con đường đất hai cây số trong sương mù từ quận lên làng ngồi trong quán vừa uống cà phê vừa ngó Xuyên loáng thoáng bên kia sân trường tiểu học. Làng này, trước kia còn dạy ở đây chàng có tới một vài lần, mấy người lính dân vệ chưa chết như hai người ngồi ở bàn bên cạnh đều quen mặt với Hoan, nhưng họ chưa biết chàng đã nghỉ dạy và đã rời bỏ làng này.

Hai người lính đột ngột trả tiền đứng dậy. Họ thoáng một nụ cười tỏ ý chào chàng rồi bước ra cửa. Súng họ vác cả lên vai, sợi dây có cái khoen khua lạch cạch cùng với mấy trái lựu đạn đeo bên hông. Bây giờ Hoan mới đề ý đến cách ăn mặc của họ. Người thứ nhất mặc bộ đồ ka ki đen, đội nón rộng vành cũng màu đen mang giày bố nom luộm thuộm như một hình nhân bằng rơm ngoài cánh đồng khô.

Bạn anh ta mặc đồ trận nhưng quần một màu áo một màu, đội nón rộng vành màu xanh sậm kiểu thanh niên cộng hòa, đi giày "bốt" Mỹ. Bạn anh ta cao hơn anh một cái đầu, ra khỏi cửa móc túi lấy cặp kính đen đeo vào mắt. Hai người lính dân vệ

đi tới chỗ mấy cô gái ngồi bán nháp bọn với mấy người kia. Và tiếng cười giòn nổi lên. Chợ đã có một ít người ra về khi tụi học trò vào hết trong sân trường. Nắng đã lên hừng một phía, tấp cái màu vàng chói lọi của mặt trời đầu ngày lên những ngọn cây, tàu lá trước mặt quán.

Từ trong đồn đột ngột có tiếng còi ré lên từng chập ngắn. Đám lính dân vệ từ ngoài chợ, từ những nơi khác chạy rầm rập về đồn. Hai người lính dân vệ lúc này chạy ngang qua cửa quán. Một người vừa xốc lại cây súng vừa nói có lệnh mới. Người kia hô chắc lại đi hành quân. Sau đó khoảng mười lăm phút đám lính dân vệ lại kéo ra khỏi đồn, đi vội vàng về phía bờ sông. Chờ họ đi khuất Hoan mới gọi người trả tiền đi ra khỏi quán. Chàng tới chỗ dựng chiếc xe đạp, loay hoay mắc lại sợi dây sên, xong leo lên, vừa định đạp đi. Người lính dân vệ đứng bên kia đường kêu :

— Thầy, thầy,

Hoan vẫn ngồi yên trên xe ngó ngoái lại. Người lính dân vệ saag đường tiến tới phía Hoan. Anh ta còn trẻ măng, đang mỉm cười với chàng. Nụ cười làm Hoan ngơ ngợ.

— Thầy không nhận ra em sao ?

Hoan ngó sững người lính. Anh ta lúng túng kéo chiếc nón, cười :

— Đông, ngồi gần thầy đó.

Hoan chợt "à" một tiếng. Chàng đã nhận ra người lính. Anh ta là học trò cũ của chàng. Hoan xốc xe vỗ vai Đông.

— À Đông, thế mà tôi không nhận ra. Em lớn quá, lại đen, bao sao tôi nhìn cho ra.

Hoan bật cười :

— Hơn nữa, bây giờ đã là "ông" lính.

— Đông cũng cười :

— Thầy đi chơi.

— Không, tôi thăm một người bạn đồng nghiệp. Sao Đông không học nữa mà lại đi lính ?

— Ở đây nếu không đi bên này thì cũng phải đi bên kia. Mấy đứa bạn của em đã đi bên kia. Riêng em thì đi bên này.

— Đầu ai, đi bên kia Đông kể tôi nghe, xem tôi còn nhớ không ?

— Linh, Quận, Song,

— Tôi nhớ rồi.

— Linh thì đi lâu rồi, Quận mới chết. Song mới bỏ làng vào trong ấy. Bà mẹ khóc như mưa mỗi lần gặp em. Hoan nói :

— Tôi không còn làm nghề gủ đầu trẻ em nữa. Nhưng có lẽ lúc nào tôi cũng mong các em là những đứa trẻ con hàng ngày còn cắp sách đến trường, ngồi bên dưới ngó lên, chăm chú nghe tôi giảng bài hơn là thấy các em một đứa bên này một đứa ở bên kia.

Đông thoáng ngó về phía đồn nói :

— Còn hai năm nữa em mới tới tuổi quân dịch, định lên tỉnh xin việc gì để làm nhưng bà mẹ không cho. Cha em bị bắn chết trong đồn, chỉ có mình em là lớn. Em thấy lính này cũng tiện, gần nhà. Em còn nhỏ nên cũng ít khi họ cho đi hành quân.

Nghe lý luận của người học trò cũ Hoan thấy lòng như ngáy dại, ngáy dại hơn đôi mắt của Đông khuất sau

QUÁN THỊT RỪNG ĐÀO VIÊN

10, TRƯƠNG QUỐC DUNG - Phú Nhuận (gần đ. Cách Mạng, kế quán Tân Lâm Điều)

● Đây đủ các món thịt rừng — gà, heo, bò, nai, tôm, cua, lươn, ếch, cá lóc.

● ĐẶC BIỆT : gà hấp, lươn un, các món thịt nướng.

► Nhận đặt tiệc cưới giá bình dân

► Có chỗ đậu xe rộng rãi an ninh

● KÍNH MỜI

vành nón rộng. Con đường trước mặt chạy hun hút, thẳng tắp một màu nắng trong một màu cát bụi.

Sương đã tan với hơi ấm của mặt trời vừa lên. Con đường trông thật xa, chỉ còn thấp thoáng bóng của mấy người lính đi sau cùng. Cái bóng đã chùng xuống, mờ hồ như chân rạ, như cục đất im lìm trên cánh đồng khô. Hoan không ngờ khi chàng trở lại đây, những đứa học trò ngày nào còn chân sáo đến trường, giận hờn thừa gởi những chuyện thật vu vơ bây giờ đã biết nói chuyện bên này và bên kia với một thứ lý luận thẳng băng, và thần nhiên không một chút xúc động. Nhìn Đông trong bộ đồ lính, chiếc nón, đôi giày, cây súng, những trái lựu đạn dật quanh mình, thốt nhiên Hoan tưởng đó là những thứ đồ chơi của đứa học trò. Hoan vỗ vai Đông bước lên xe :

— Thôi tôi đi nhé. Cho hỏi thăm mấy đứa kia nếu Đông có gặp. Đông xốc xốc cây súng hỏi :

— Mấy đứa nào ạ ?

Hoan đạp xe nhích tới. cười :

— Mấy đứa ngày xưa ngồi chung bàn với Đông bây giờ theo bên kia đó.

Đông nói lớn ở phía sau :

— Dạ nếu có gặp chắc không hỏi thăm như thầy được đâu. Gặp nhau mạnh đứa nào nấy bản đề sống.

Hoan vừa đạp xe vừa nghĩ tới câu nói đùa vừa rồi của Đông. Câu

nói thật không có gì xót sa hơn. Học trò của chàng bây giờ hầu hết đều đã ra khỏi làng. Một số vào bưng, một số trở thành những người lính dân vệ đóng đồn trẻ măng. Vai trò của một ông thầy giáo đã chấm dứt và chỉ có ý nghĩa khi những đứa học trò chưa rời khỏi lớp học nhà trường. Với Đông, cũng như với những đứa khác, bây giờ Hoan không là gì hết. Cây thước kẻ gỗ lên bảng đen mỗi ngày không phải là cây đũa thần có khả năng phép hóa cuộc đời chúng. Đôi tay của ông thầy giáo không kéo được ngày tháng trở lui, chữ nghĩa của ông thầy giáo không thực tế bằng đời sống mỗi ngày. Chữ nghĩa thì xa vời như những đám mây trôi ngoài cửa sổ lớp học. Đời sống thì gần trong mỗi đêm. sáng rực đầu mỗi ngày. Những đứa học trò của chàng đã rời bỏ lớp học. Có nghĩa chúng đã rời bỏ tất cả chỉ giữ lại một điều duy nhất mà chàng chưa bao giờ dạy. Đó là khi cầm súng chúng phải quay về phía nào để bắn.

Có lẽ Đông đang nghĩ tới những điều mình đã học ở trường và không khỏi buồn cười khi gặp lại ông thầy giáo cũ. Thầy cũng không hơn gì các em. Đời sống của chúng ta đều buồn cười như những vai kịch đóng vội vàng ở phần kết thúc. Thầy đang lau lớp phấn son hóa trang bằng chiếc khăn sâu héo nhất của đời mình.

Học trò đã vào học. Sân trường vắng tanh. Chỉ còn lại những bóng cây và bầy chim sẻ vừa sà xuống quanh cột cờ có những bông mướp giờ đỏ ối.

Hoan quẹo xe vào khu nhà trọ của giáo chức gửi cho Xuyên bức thư ngắn chàng đã viết sẵn trong túi áo. Người đàn bà đang quét lá trước sân nhận bức thư rồi nhìn chàng mỉm cười. Hoan gật đầu chào, vội vã quay xe đạp thẳng ra cửa. Bầy chim sẻ trong sân trường nhác thấy bóng người vụt bay lên đập trên mái ngói của ngôi nhà nằm khuất trong vườn cây. Hoan ngơ ngác đạp xe qua khỏi ngôi trường trở về quận lỵ.

Tranh đang rủ những chiếc áo ngắn dưới sợi dây kẽm giăng chéo một góc sân thấy Hoan chạy xe đạp vào thốt kêu lên :

— Trường đâu cô giáo Xuyên bắt anh rồi chứ.

Hoan mỉm cười dựng chiếc xe đạp dưới thềm nhà đi tới chỗ Tranh đứng rủ áo. Chàng móc thuốc châm một điếu gần lên môi. Tranh cầm chiếc áo căng ra giữa hai bàn tay rũ xạch xạch mấy cái xong mặc lên sào kẽm.

Tranh thấp hơn sào kẽm bằng một cái đầu nên khi mặc áo chàng phải ngẩng mặt lên, nhón gót, mái tóc dài đen nhánh chấm mí lưng, hôm Hoan xuống Tranh khoe là chính chàng soi vào gương và tự cắt lấy. Hôm nay Hoan thấy có vài sợ so le. Tranh quay lại háy mắt :

— Thầy giáo có gặp cô giáo không ?

Hoan lườm :

— Chuyện của người lớn Tranh còn bé xiu biết gì mà hỏi Tranh chu môi :

— Còn nhỏ, Tranh vậy mà còn nhỏ hả ?

— Chừng nào Tranh cao hơn cái sào kẽm Tranh mới làm người lớn được.

— Mai mới Tranh sẽ cao.

Hoan cười :

— Thì hay đợi mai mới rồi làm người lớn.

— Đã bảo Tranh không còn bé nữa. Anh cứ nói hoài. Không thêm nói chuyện với anh nữa.

Tranh cúi lấy cái thau nguyệt Hoan thật dài rồi bước vào nhà. Tới thềm Tranh hô to :

Có ông thầy giáo về ngoài này đó bà con ơi.

Trong nhà bà Liêm đi ra đón Hoan cười cười cùng với hai người bạn của Tranh. Hoan vẫn đứng trước thềm, gật đầu chào đáp lại cái cười của bà Liêm và câu hỏi của hai cô gái. Tranh đẹp thau trở ra đứng dựa mép cửa giới thiệu :

— Hai người bạn của Tranh. Thảo và Nhân. Còn ông thầy giáo có cần giới thiệu không ?

Hoan ném mầu tằm cười nhỏ trong

miệng. Bà Liêm đi vòng ra bên hè tìm cây chổi. Bà quét sơ ít cái trên khoảng sân, xong dựng cây chổi ở một góc rào ra đứng lóng ngóng ngoài đường một chút trở vào nói :

— Cậu Hoan hôm nay ăn cái gì. Tôi sắp đi chợ đây ?

— Bà cho ăn cái gì cũng xong. Ngày may tôi trở về tỉnh rồi, đòi hỏi chỉ cho mất công.

Tranh cười :

— Ăn một bữa thịnh soạn để làm kỷ niệm nhé ?

Thảo và Nhân bưng miệng cười khúc khích. Ba cô gái trạc tuổi nhau chỉ cao hoặc thấp hơn người kia một cái đầu. Thảo cao hơn cả, đứng ngang vai Hoan. Cô bé ôm vai bạn chỉ ra con đường nói bằng giọng :

— Đẳng đó có một cái hoa vừa nở, lúc này đi ngang nghe bay hương thơm thơm.

Tranh ghé đầu nhìn ra hỏi :

— Hoa gì ?

— Không biết tên.

Bà Liêm xách giỏ từ trong nhà bước ra, ngó Hoan :

— Ăn gì thầy giáo ?

— Tùy ý bà muốn cho ăn gì thì cho. Bây giờ không còn gì để đòi hỏi. Xuống đây bà cho ở, cho ăn, thế là quý lắm rồi.

Bà Liêm quay đi nói trong tiếng cười chưa thoát ra khỏi miệng :

— Cậu này...

Dáng bà thoăn thoắt trên nền sân ra đường. Mất hút qua hàng cây. Hoan moi túi tìm thuốc hút. Gối thuốc xếp lếp. Chàng đi ra chỗ dựng xe đạp quay trở vào nói :

— Tôi đi mua gói thuốc.

Tranh nhanh miệng :

— Đề Tranh đi cho.

Hoan đạp xe đi nói với trở lại :

— Thôi cảm ơn cô bé.

Con đường dẫn ra chợ quanh co theo những lè cây. Cát trùng lăm lăm hai bên xe. Có lúc Hoan vừa đạp vừa thờ ạch cố gắng cho xe qua khỏi những chỗ trùng có cát. Trời gần trưa, nắng nóng da mặt. Hoan nghe tiếng ve kêu rộn rã trên hàng soan tây bên đường. Đạp một lúc Hoan gặp bà Liêm đi trước. Chàng dừng lại mời bà Liêm lên cho chàng chở. Bà Liêm nói :

— Hôm nay đi chợ muốn quá không biết còn đồ ăn không ?

— Vậy tôi chạy nhanh.

Hoan đạp xe nhanh hơn. Bà Liêm ngồi phía sau hỏi mấy câu chàng không nghe rõ. Một lúc Hoan mới nghe được "Đi ra chợ làm gì". Hoan đáp thật lớn :

— Đi mua bao thuốc lá.

— Sao lúc này không nói tôi mua cho.

— Biết bà đi bao giờ mới về.

— Một lúc thì về chứ bộ cậu nói tôi ngủ luôn ngoài chợ sao ?

Hoan cười khắc khắc. Quanh xe theo con đường. Đoạn đường trước mặt thưa cây, nên nắng gắt chiếu thẳng xuống đỉnh đầu. Hoan vừa đạp vừa che tay ngang mắt tránh bớt ánh nắng. Từ phía trước, một chiếc xe bò đang lọc cọc đi tới. Con đường hẹp nên Hoan lách xe sát vào lè để tránh. Chiếc xe bò chở đầy rơm khô, vun cao gần đụng những cành cây phía trên đầu.

Người đàn ông ngồi lơ lửng trong chỗ lóm của đồng rơm, chiếc xe lắc lư tưởng ông ta sắp rớt. Bà Liêm nhìn người quen, hỏi :

— Hết đồ chở sao chất đầy nhóc một xe rơm thế anh Năm ?

Người đàn ông quờ quờ ngón roi cười :

— Thuộc khai quang rắc đầy trong đồng. Có chết hết không lo trứ rơm rồi bỏ dúi hai con bò sao ?

— Rơm khô mà ăn cái nổi gì ?

— Vậy chờ khi dúi nó khoái.

— Người đàn ông cười khi khi. Hoan bực cá hai bản tay trên mặt để che bụi.

Hình như bà Liêm cũng dúi mặt vào lưng chàng. Khi chiếc xe bò vừa qua khỏi bà Liêm la chói lói :

— Mắc cái chướng gì mà lăm bụi tung lên ghê thế ?

Người đàn ông tỉnh bơ đánh xe đi thẳng. Hoan ngó ngoái lại thấy có mấy người lính dân vệ đi nhờ xe của người đàn ông. Họ ngồi phía sau xe, quay mặt ra con đường và bỏ thông chân xuống. Hoan thấy những đôi giày to bám đầy bụi đất lướt trên mặt đường bốc hơi. Hoan đạp xe ra giữa đường, chạy thẳng. Chàng để bà Liêm xuống khi còn cách chợ một con phố ngắn để vào quán cà phê. Trước tiên Hoan mua bao thuốc, khui bằng 1 ngón tay. Chàng rất thích lối khui này. Điều thuốc sẽ được rút 1 cách khéo léo ra khỏi bao. Đó cũng là cái thú. Hoan ngồi xuống chiếc ghế không thành tựa. Gội một ly cà phê. Xong chàng đổi ý, gọi lại một chai bia. Trong quán lưa thưa một vài người lính. Họ ngồi quay mặt ra con đường nhỏ chạy ngang hông quán. Con đường dẫn lên Phú Vang. Hoan thì ngồi đầu lưng với bức tường, ngó ra con đường trước mặt. Con đường chính của quận lỵ. Thỉnh thoảng Hoan nghe một vài tiếng động cơ xe rời rạc. Rồi chiếc xe gần máy chạy ngang qua cửa quán.

Không khí của quận lỵ đôi

NHÀ ĐÓNG GIÀY SAIGON

116A Hoàng Diệu Khánh Hội Saigon

Dùng toàn da tốt, kiểu đẹp, gọn, êm chân, bền chắc, rất nhiều giày làm theo kỹ thuật mới, mang là vừa, đề quý khách coi kiêu chọn ngay, giá hạ và tốt. Giày đặt đúng hẹn.

DAKAO NOËL ? ?

TẾT DAKAO ? ?

Đêm NOEL và ngày TẾT từng bừng náo nhiệt.

Một rừng áo đầm, áo dài tay raglan, hàng trăm kiểu áo hợp thời, tuyệt đẹp trưng diện ngoài đường, trong các buổi dạ hội... đều mang nhãn hiệu :

Nhà May DAKAO

60 Nguyễn Huy Tự (ngã tư Cầu Bông) DAKAO

Một nhà may lớn quy tụ toàn thợ cừ khôi với :
Cai Hòa — Cai Cập chuyên môn đồ đầm, danh tiếng
Saigon, sẵn sàng phục vụ quý Bà, quý Cô.

lúc cũng giống như trên tỉnh nhưng không làm sao xóa hết cái vẻ quê mùa tỉnh mịch của khu phố, tiếng động cơ xe, và người qua lại bằng một nét mặt ngơ ngác nào đó. Gương mặt nom vàng úa xác xơ như màu lá sáng nay rơi xuống mặt đường. Ngồi một lúc Hoàn nghe có tiếng xe lòi tới gần và hình như đồ xích lại bên kia dãy phố. Sau đó tiếng xe lại nổ và người đàn ông cầm lái xe rẽ tới cửa quán đậu lại. Hoàn nhận ra Hai Trân, chàng giơ tay chào. Hai Trân bước vào quán giơ nón cười :

— Thầy giáo chưa về tỉnh.

— Chưa.

Chàng đùa :

— Cái quận này đã đi thi nhớ, trở lại một lần muốn ở mãi.

— Nếu thầy muốn ở lại cũng đâu có ai cấm ?

— Đùa với anh chứ tôi bận rất nhiều chuyện trên tỉnh, ngày mai phải trở lại. Một dịp khác sẽ ở lại chơi lâu hơn.

— Thầy dời đi ngôi trường nom buồn thiu. Và cái xe của tôi hình như nó cũng nhớ thầy.

Hoàn cười :

— Nhớ những hôm tôi say rượu ngồi lắc lư muốn rớt xuống đường phải không ?

Hai người phá lên cười Hoàn hỏi :

— Uống cái gì chứ, Bia ?

— Mới uống ở bến xe. Nhưng cũng nên cung ly với thầy một bữa. Hoàn cười quay vào gọi một chai bia. Hai Trân uống hết nửa chai bia mặt ửng đỏ, đôi mắt ngó lăm lăm. Hoàn không la gì với người đàn ông. Bên ngoài nom bình thản vui tươi nhưng trong lòng luôn nghĩ đến mối thù giết vợ.

Hoàn không hiểu ai đã giết vợ Hai Trân, tất cả những chuyện khác Hai Trân đều nói cho mọi người nghe cũng như đã nói với chàng. Nhưng cái tên người đã giết vợ mình Hai Trân nguyên đầu kín. Hai Trân đã từng tuyên bố trong mỗi cơn say là một ngày nào đó Hai Trân sẽ cầm dao chém lia cổ kẻ thù rồi xách đầu bêu giữa chợ cho mọi người nhìn thấy. Hoàn nghe Hai Trân nói mà ghê. Chàng hiểu lơ mơ câu chuyện.

Kẻ thù đã giết vợ Hai Trân là một người đang có nhiều quyền thế nên ngày nào chưa trả được thù Hai Trân không bao giờ dám nói cho ai biết hết. Trước đây thằng Thuật, con lớn của Hai Trân là học trò của Hoàn, sau ngày vợ chết Hai Trân bắt thằng Thuật nghỉ học để ở nhà trông nom mấy đứa em. Hai Trân với chiếc xe lòi chạy khắp quận lý đôi khi còn nhận bao cuộc về một ngôi làng mất an ninh. Người ta nói Hai Trân bây giờ sống như liêu. Hoàn thì thấy xót xa cho người đàn ông. Chàng vẫn không quên cái dáng lêu nghêu của Hai Trân mỗi buổi trưa đưa xe ngang qua cửa lớp học. Hai Trân đột ngột nói :

— Họ nói tôi liêu. Thầy giáo nghĩ coi sức mấy mà tôi liêu khi tôi chưa chặt được đầu kẻ thù bêu giữa chợ.

Hoàn cười :

— Anh vẫn còn nghĩ tới mối thù sao ?

— Nghĩ hoài thầy, không bao giờ tôi quên được.

Hoàn cũng đã uống hết chai bia. Bia làm da mặt chàng nóng lên. Hai Trân gục gặc đầu kêu :

— Thầy giáo phải uống nữa. Uống say tôi chở về không lấy tiền. Hoàn cười :

— Hôm nay tôi bận, phải đi liền đây. Để hôm khác.

Chàng kêu tính tiền và gọi thêm cho Hai Trân một chai bia nữa. Chàng nói :

— Anh cứ ngồi uống, tôi xin phép về có việc.

Hai Trân chồm theo :

— Hôm khác phải cung ly nghe thầy giáo.

Hoàn lên xe quay vào cười :

— Đồng ý.

Chàng đạp xe ra chợ gặp ngay bà Liêm trên đường. Chàng quanh xe lại cho bà Liêm lên ngồi phía sau, xong đạp đi. Bà Liêm cười nói :

— Trông cậu đã về rồi chứ không ngờ cậu còn chờ tôi.

— Sợ bà đi nắng. Hôm nay hơi muộn.

— Muộn. Tôi ra chợ gần tan. Lúc sáng làm cái gì đó rồi tôi quên khuấy cái chuyện đi chợ vậy mà con Tranh nó cũng không nhắc. Cậu đói bụng chưa ?

— Chưa. Lúc trước tôi chẳng thường ăn cơm muộn là gì.

Bà Liêm cười :

— Lúc trước đi dạy khác, bây giờ không đi dạy khác.

Hoàn nghe như có một nỗi buồn thật nhẹ len vào hồn như cơn gió giao mùa đang thổi tới. Câu nói của bà Liêm không có mục đích nào hết, chỉ là một câu nói bình thường nhưng lại đánh thức tất cả những ngày của mấy tháng trước. Quận lý này chàng đã quen gần hết những người chàng thấy thân thiết. Bây giờ trở lại. Hoàn không khác chỉ một người lạ. Nghe bất ngờ trong câu chuyện nào đó một người quen chết. Hoàn thấy người lạ đi. Buổi sáng hôm nay ngồi trong quán nhìn Xuyên đi thoáng qua sân trường tưởng chừng Xuyên chỉ còn là hình bóng. Hoàn thở hắt ra một hơi dài, đạp xe thật nhanh làm bà Liêm phải kêu lên phía sau. Hoàn quay lại nói :

— Bà vịn chặt.

— Mặc cái giỏ thức ăn làm sao mà vịn. Cậu chạy từ từ :

Hoàn cười khắc khắc :

— Tôi đói bụng rồi.

— Mới kêu no bây giờ là đói.

Hoàn cười cười đạp xe chậm lại. Con đường trước mặt có khi mất hút sau hàng cây. Hoàn trông thấy một vài đứa trẻ con ngơ ngác đứng bên lề, có đứa tay dắt một con chó tay cầm cây chĩa dài. Nắng làm mắt chàng nhắm lại khi nhìn Hoàn, đối diện phía mặt trời. Hoàn cũng nghe ở đâu đó một giọng huýt sáo thật ngây ngô. Chàng dăm ra nhớ nôn nao một mùa hạ cũ. Nhớ những đứa học trò, nhớ lớp học. Nhớ tất cả những con đường, cái cây, những người quen trong quận lý. Sáu tháng trước với bây giờ bỗng chốc cách xa nhau như con đường quen thuộc. Con đường, đi hoài hoài vẫn không thấy tới.

TKT

LỜI NGUYỆN TẮT CẢ

Sao không là đêm của đêm ngàn
mắt biếc

Sao không là mây của mây trời phiêu
lãng

Sao không là ngày của ngày quên
chẳng nói

Sao không là em của ánh sáng vô
cùng

Sao không là ta của xác thân dữ dội
Của con người huyền bí giấc trăm
năm

Sao không là một chuyến xe rực rỡ
hoa hờ

Chở ta về nhân loại vô tay vui

Sao không là thiên nhiên trải rộng
xuống hồn

Sao không là nụ cười giọt nở muộn
năm

Sao không là em giữa bốn bề hiu
quạnh

Sao không là bài ca kèn thức sau ga
Sao không nhớ thương những cánh
thơ tình êm ái

Sao không là sao không là, em ơi
Kẻ người kia năm phôi ruột phôi gan

Sao không là cuộc chiến tranh hấp
hối

Sao không là lời nguyện ở trên môi

Sao không là sao không là
Quý xuống đi ! Quý xuống đi !

Xin được nghìn lần hơi thở mất
hương thơm,

Xin được bình yên, xin được bình
yên.

PHAN THẢO VY

GỌI NHAU TRONG ĐỜI

Gọi nhau trong nỗi chết
Giữa đêm ngày man man
Đạn nổ đau trong ngực
Máu chảy ngoài con tim
Tiếng hát cầm trên miệng

Sẽ quên hay là nhớ
Vết thương đầy châu thân
Hai mươi năm còn đó
Mủ mưng đau chưa lành

Trẻ thơ không biết đọc
Tay vẫn biết và com
Những hạt com hy vọng
Mọc từ quê hương khô
Mọc từ đồng ruộng cháy

Người lớn quên tên mình
Quên ngón chân cong lại,
Bình minh mặt trời đen
Bầy quạ kêu hung dữ
Móng vuốt dài như gươm
Chém tương lai bấy bả

Người cúi mặt làm thinh
Sao bằng chim trên cành
Gọi nhau bằng ngôn ngữ
Thật vô cùng khoan dung
Người sao ngồi cúi mặt
Ngủ quên trên phận mình

Nắng vàng màu hoa cúc
Em bỏ đi ngược nguồn
Đồng suối không còn ngọt
Sông không còn bao la

Em làm cây cỏ lạ
Mọc trên tỉnh xanh xao

Anh nhạc nhân phân bón
Trời lệ mình cho quen
Trên ngọn lửa không thấp
Trên ước vọng vô hình
Của hôm nay hôm qua
Ai giữ không phải chết ?

Thành phố rồi bỏ hoang
Ngồi chơi trên mộ đá

Gọi nhau tiếng nói cầm
Hạt cát ngoài sa mạc
Có nhiều tay để vuốt
Mắt sao chưa nhắm thật tình ?

Việt Nam đang thức tỉnh
Hay còn ngủ trăm năm
Như con cuốn chiếu nhỏ

Tay đông đưa một môi
Chân đuổi chân hoài hoài

Ánh sáng không tìm thấy
Mặt trời không phương đông
Mặt trời là vô thức
Sao mọi người vẫn tin ?
Tuổi trẻ quên bạn hữu
Chức chờ đêm chém nhau
Da nào không dễ rách ?
Không học ngoài xương đau ?

Huyết sáu sao chẳng ném
Viên đất đầy lòng quên
Anh em ta còn đây
Xin đừng nghe ngọc nhiên
Thờ không khi nhuộm độc
Hát bài ca bệnh nhân
Uống ly nước đục bần

Ngồi gần nhau cho ấm
Ngọn lửa hồng trong tim
Hân hoan khuôn ngực lép
Đài trán hôn ngọt ngào

PHẠM NGŨ YÊN

CƠN BÓI RỐI TUYỆT DIỆU

Rối sáng hôm sau chàng thức dậy
Bên cánh rừng hương tây
Dây sương hồng còn giăng thấp
Và chim rừng còn ngủ say.

Có người trao chàng thông điệp của
trời

Khi mở ra chàng chỉ thấy nụ cười
rạng rỡ

Như nụ năng cười.

Như nụ cười đêm qua
Là đóa hoa nở dưới mưa khuya
Hoa nở bất đã có chàng.

Như nụ cười những bình minh qua
Khi trên đời chỉ còn chàng
Và nàng đã hóa thân
Là ngọn đèn xanh mờ ảo dưới
chân chàng

Đời rất cao nên gần với mây
Nên chàng nào biết được đâu là mây
Đâu là suối tóc nàng thơm phức !
Cỏ mọc, hương bay bởi đã có chàng

Chàng vừa qua cơn bão rồi tuyệt diệu
Hoa cũng vừa nở khắp đời
Rồi như đứa trẻ lên năm
Chàng tung tăng hái từng đóa ngọt
trên nàng.

NGUYỄN NGỌC THẠCH

16-11-69

TẾ LUẬN

cái thú xem các «em» chạy đua

TÊ ĐÊ

Một trong 36 cái khoái của Saigon du hí là chơi cá ngựa. Những tay chơi trong địa hạt này được thưởng thức hầu như đủ các khoái cảm khác biệt chỉ trong một trò chơi, một trò giải trí. Họ có cái khoái được thưởng thức cái khoái đạt của thiên nhiên trong khung cảnh trường đua lộ thiên mở rộng lên vút tận trời gió thổi lông tóc, ướp mát phổi, tim. Họ được cái cảm giác hồi hộp của một tay chơi cờ bạc hay của một gã tở đánh cướp ngân hàng, khi ngựa gần về tới đích, khi hai con số được treo lên. Họ có được cảm giác thích thú như một khoa học gia tính đúng đường bay cho Apollo đổ bộ nguyệt cầu, khi họ tính được cặp ngựa nào sẽ về mức trước. Họ có cái cảm giác bồi hồi rung động như

một kẻ đang chờ người tình đến điểm hẹn khi bày ngựa với những chú nai áo xanh, áo đỏ, áo tím, áo hồng xuất hiện ở góc sân để vào vòng đua. Họ còn được biết bao cảm giác khác nữa, những cảm giác chói với, nuối tiếc, thần thờ, đau điếng, khoái tử, mừng huyệt, lẫn lộn trong mấy tiếng đồng hồ thốt tim, nín thở, cười cảm khốc thâm!

Vì thế, đã nhiều kẻ «đào» vợ theo ngựa, bỏ người yêu «trồng cây si» với ngựa, bỏ chính trường để nhảy vào «ngựa trường», đã nhiều kẻ giả từ nhậu nhẹt nhảy nhót, đánh đấm để nhập làng tuyết phích, đã nhiều kẻ bỏ chuyện theo dõi hội đàm Ba lê, bỏ chuyện chiến sự, kiếm ước quốc gia quốc vào, leo thang tụt thang để theo dõi tên ngựa, nà,

ngựa, Họ đã như những Don Juan Casanova nhắc đến tên người yêu đêm ngày, chỉ khác một điều những tên thơ mộng, bay bướm là lướt này chỉ là tên của ngựa được, ngựa cái mà thôi! Họ nhắc đến tên ngựa ngay cả lúc ăn cơm, lúc ngủ với vợ nào là Lucie, Annabella, nào là Thanh Lan, Thanh Thúy, nào là Phương Tâm, Phương Dung. Nếu không biết họ mê ngựa ta lại tưởng họ là những tay chơi đào hoa trong tay cả đồng bồ bịch!

Những nữ ca sĩ chạy đua

Cái khoái thứ nhất của cá ngựa là được xem các em ca sĩ đẹp nhất Giao Chỉ chạy phom phom, tung, tung, lớp lớp trên trường đua Phú Thọ. Có lẽ chính các em cũng không ngờ là thứ bảy, chủ nhật nào mình cũng phải đeo chi chạy

tên hình, lông nhong vất vẩy đến toát mồ hôi, chảy mồ hôi ra để cho bọn đàn ông nó cười, nó quất, nó thúc, nó la, nó hét, nó nhòm, nhất là nó đánh cá ăn tiền với nhau,

Chẳng hiểu các chủ ngựa vì quá mê các em, mê đến độ thần tượng hóa các em qua ngựa, hay là vì bị các em đá đau quá nên hận tình đến đặt tên ngựa bằng tên các em để các em phải chạy đến tong ruột long gan lên như vậy? Nào Lê Thu, Linh Đa, nào Phương Tâm, Phương Hoài Tâm, Phương Dung, Phương Anh, Thanh Lan, Thanh Thúy, Trang Mỹ Dung, Hà Thanh... mỗi ngựa đi một kiểu, chạy một kiểu, nắm một kiểu, té một kiểu khác nhau, mỗi ngựa mỗi vẻ!

Các em chẳng hề kiện các ông chủ ngựa hoặc than phiền trên báo chí, chắc hẳn các em nghĩ rằng có kiện cũng chẳng ăn cái giải gì, hơn nữa các chú nai cưỡi ngựa đều là vị thành niên cả, đều chưa biết «ki» gì cả nên có cười, có quất cũng chẳng sao. Rút cục chỉ có đàn ông là đại, là đần, đã quảng cáo không công cho các em ca sĩ, đã thần tượng hóa các em, làm các em nổi danh như sóng cồn, dù là sóng cồn trên trường đua!

Ta hãy thưởng thức cái văn chương sắc mùi ngựa bàn về các em:

«Mặc dầu đã kém Phương Dung kỳ sau cùng, nhưng Công Tử nếu ra sân với sức khoẻ dồi dào, hy vọng làm nên chuyện»

«Sau ngựa vừa kể, Phương Tâm cũng có sức bền dẻo sẽ không từ chối dịp may...»

Hoặc:

«Hằng Nga có duyên phần với giải này và chỉ kiêng hơi sức mau lẹ của Hà Thanh...»

Nga gặp Mỹ trên Trường đua

Dĩ nhiên giới tuyệt phích làm gì có Nga, cùng lắm là chỉ có vài anh Mỹ mới làm quen với ngựa Giao Chỉ mà thôi. Ở đây kẻ viết muốn bàn tới cái lối đặt tên ngựa rất tự do rất bay bướm rất khôi hài đi dõm của dân An nam mình. Các chủ ngựa đặt tên cho ngựa của mình bằng tên phi thuyền của Nga (Luna) nữa!

Điều này chứng minh một cách hùng hồn là Giao Chỉ miền Nam tự

do hơn cả nhưng nước won ngực tự hào là minh tự do nhất thế giới.

Trên trường đua ta thấy có cả Gemini, Apollo lẫn Luna. Nga Mỹ đua nhau tung bừng! Có lẽ hai chính phủ Nga và Mỹ cũng không ngờ là minh đua cả trên không gian lẫn đua ở trường đua Phú Thọ của nước Đại Cồ Việt!

Cái khoái thứ hai của cá ngựa là thế, là được xem đủ các thứ của loài người đua nhau như điên, nào Mustang, Rolls Royce, nào Luna, Apollo, có khi âm nhạc cũng chạy đua nữa: Agogo, Calypso.

Không biết đến bao giờ các ông các bà chủ ngựa mới dám uống thuốc liều lấy tên của các nhà lãnh đạo thứ bự trên thế giới để đặt tên cho ngựa của mình? Điều này mà xảy ra thì thú cá ngựa đã tuyệt lại tuyệt hơn nữa! đã khoái lại khoái hơn nữa!

Rỡn mặt với cảnh sát

Cái khoái thứ ba là cái khoái được giải các cái tức mà mình bị cấm đoán trong nhiều trường hợp ở những nơi khác ngoài trường đua. Ở đây bạn được đánh bạc ăn thua đủ cạnh những nụ cười rất «thân dân» của cảnh sát và quân cảnh, ở đây bạn được quyền vút giấy tùm lum, vút vỏ đậu phộng, hột cóc, hột soài lung tung beng. Ở đây bạn không còn sợ cảnh sát «chộp» như khi bạn chơi bài lậu, nhảy đầm lậu, trái lại cảnh sát đã canh chừng quân móc túi để bạn chơi cho phả phê, thoải mái, thông thả, giới tuyệt phích cho rằng cảnh sát và quân cảnh trên trường đua thực thi đúng khẩu hiệu «cảnh sát là bạn dân» nhất! Cảnh Sát và Quân Cảnh ở đây để thương nhất Giao Chỉ!

Màu áo của người tình

Giới yêu ngựa còn có cái khoái thứ tư là cái khoái nhìn áo nai ngựa. Cái khoái này giống như cái khoái nhận ra màu áo người yêu trong một đám đông. Trong giới chơi cá ngựa, ít kẻ nhìn lông ngựa, dáng ngựa mà biết tên ngựa, đa số phải nhìn màu áo của nai ngựa để biết ngựa mà mình đánh cá. Khi một màu áo mà họ lựa chọn vọt lên trên những màu áo khác nó có nghĩa là «người tình» của họ tới gần!

Có thể nói một người tình đến không hồi hộp bằng một con ngựa

đến! Một người tình không đến, bạn chỉ cảm thấy cô đơn đau khổ thôi, chứ ngựa không đến bạn còn đau đơn hơn thế nữa bởi nó nghĩa là tiền của bạn thành mây khói hay nói đúng hơn thành những mảnh giấy lộn đủ màu vút lung tung trong phòng bán giấy. Cái điểm khác biệt giữa sự đến của người tình và ngựa nó như thế này: Một người tình đến với bạn có nghĩa là bạn phải mất tiền, chỉ tiền, một con ngựa đến, bạn được tiền, nhiều khi được rất bở!

Gọi tên liền bà con gái

Cái thú thứ năm là được gọi tên con gái suốt tuần; điều này làm cho tay chơi cá ngựa bớt cô độc vì cứ tưởng mình là kẻ hào hoa một đống người đẹp vây quanh, nào Angélique, Cendrillon, nào Thanh Nga, Thanh Nhàn, nào Mộng Vân, Thiên Nga. Kể viết có mấy ông bạn số dĩ tứ thời «mở cõi đào» vì tội quá mê ngựa, trong quán cà phê, trong bum trong tiệc cưới cứ luôn mồm bàn tán ngựa nên các em lại tưởng lầm là mấy ông bạn thuộc «tip» bay bướm Don Juan sợ không dám làm

XUÂN ĐỜI

• Tòa soạn báo Đời đang dồn hết nỗ lực, để hết thì giờ để thực hiện số mùa xuân Con Chó với chủ đề:

ngợi ca tình yêu

• 36 BÀI YÊU của 36 nhà văn và ký giả

• 5 TRUYỆN NGẮN hay tuyệt vời, ai đọc cũng khoái.

• 5 PHIẾM LUẬN về yêu của 5 nhà viết châm biếm trứ danh

• 3 LUẬN THUYẾT • 1 VỞ KỊCH cảm động • 1 BẢN NHẠC tình bay bướm

Ngay bây giờ bạn đọc hãy gửi bài về cho Xuân Đời Con Chó.

Đề tên: Ông TRẦN ĐỨC UYÊN
143 - 145 Cống Quỳnh - Saigon.

quen! Đây cái thú nhưng cũng là cái đại họa là chỗ đó!

« Chi » ít, « đóp » bộn

Cái khoái này mới là cái khoái chính của giới tuyệt phích. Không có món « cờ bịch » nào lại lãnh được nhiều « địa » đến như vậy. Đã có lần 2 tỉ mà ăn tới 17 xấp! Tuần rồi kẻ viết trúng một độ còm, bỏ ra một xấp ăn tới 10 xấp nghĩa là chỉ trong một phút ngắn ngủi mà lãnh một số « ngân » bằng lương viết lách trong 1 tháng, bằng lương của một ông ba hoa mai vàng làm việc như điên đủ 30 ngày! bằng hai tháng lương của

NG. NGUYỄN NGHIÊM. Hoài nghi là bệnh của thời đại ta. Tình yêu và nghệ thuật cũng đang hoài nghi lắm. Nhưng không vì thế mà chán chường và ngưng sáng tác. Chúc an bình và quân bình. Thơ cho số xuân sẽ trả lời sau. Mến.

BÙI VĂN BÌNH.— Đã chọn được mấy bài thơ. Có cả một bài cho số xuân. Chính tôi cũng không khoái thơ Tú Kếu thì làm sao Bình khoái.

TÔ CHÂU NG. QUÂN.— Lâu lắm mới lại thấy. Thơ sẽ đăng số gần đây. Có bài Xuân cứ gửi về. Mến.

VŨ HÂN.— Đã nhận được vở kịch về Hippý nhưng quá muộn cho số mang chủ đề đó. Sẽ cho biết có đăng được trong số xuân hay không, ở số sau.

T (HUẾ).— Đã chọn 1 bài cho số thường và 1 bài cho số xuân. Cứ việc ngợi ca tình yêu. Chỉ có tình yêu mới là đề tài không bao giờ cũ của thơ và thi sĩ.

NGUYỄN LUÂN.— Thơ có văn của Luân vững lắm. Sẽ đăng cả hai bài. Bài ở số thường hơi lâu đấy. Đừng nóng ruột.

một anh binh nhì vào sinh ra tử! Cuộc đời phi lý ở chỗ đó, chỗ má ở chỗ đó, nhưng cũng khoái tỉ ở chỗ đó! Nhưng cả ngựa cũng là môn cờ bịch đối bạc ném tiền một cách lẹ nhất! Cái thú là chỗ đó mà cái khổ cũng là chỗ đó!

Cái khoái linh tinh

Cái khoái thứ bảy này gọi là khoái linh tinh, chơi cả ngựa có cái thú là không phải mất thì giờ đi tìm « chân » như các thứ bài bạc khác như xi phé, mà được có cái thú là được lãnh tiền ngay tại chỗ, được ăn nhậu

KHUÊ VIỆT TRƯỜNG.— Cảm nghĩ của Trường sai rồi. Những người phụ trách Thơ độc giả thường đọc rất kỹ. Riêng tôi, tôi làm với sự vui thích, tận tâm. Không làm gì có sự may rủi khi thơ được đăng. Thơ đăng được phần nhiều do giá trị của bài thơ. Dĩ nhiên chỉ tương đối.

HOÀNG HÀ.— Bài thơ chỗ đó sẽ đăng. Cứ gửi tiếp. Núi rừng miền trung ch c « vui » 1 m?

C.N.V. Một bài.— bài « chiều nay ta thấy em » đã chọn cho Xuân Bời.

TỪ NGUYỄN THỦY.— Chú đã ở Phan Thiết. Phan Thiết của cách đây 7,8 năm. Không biết giờ ra sao? Cứ gửi truyện ngan vô.

HOÀNG ANH TÂM.— Vẫn nhớ Tâm ngày trước. Làm linh dĩ nhiên vất vả. Đời về chỗ mới có « tươi mát, xanh thêm » tý nào không? Thơ sẽ đăng bài: « Nhập cuộc » Chúc vui.

LÊ MIÊN TƯỜNG.— Xin lỗi đã lộn tên. Có lẽ do lỗi xếp chữ. Truyện ngắn chưa quyết định được, vì số gửi trước còn nhiều, đang đọc dần dần. Đừng chia vui vội.

THƠ ĐÃ CHỌN ĐĂNG: Nương Thu (2 bài). Vương phong Lao (1 bài). Trần chu Đang (1 bài). Lê vĩnh Ngọc (2 bài).

THƠ KHÔNG ĐĂNG: Giang Huy, N. đang Phong. Khuê Việt Trường, Viên Sa, Myinh, N.Sa mạc. Tư-ng-Thủy.

NHÂN CHUNG.— Còn một số khá nhiều thư của các bạn gửi trong vòng 2 tuần. Tuần sau xin các bạn đón coi hộp thư, sẽ trả lời hết,

ngay tại chỗ, có cái thú là khi thua đỡ đau hơn là thua bạc vì còn có thể tự an ủi là có rất nhiều người chung quanh mình « Cùng hội cùng thuyền » bị ngựa đá!

Cái khoái của một nhà khoa học

Cái khoái thứ tám của chơi cả ngựa là cái khoái được bàn tán cùng bạn bè về những độ ngựa, sự suy đoán ngựa th. ng phải dựa vào nhiều yếu tố như đặc tính của ngựa, cân lạng của nài ngựa, kinh nghiệm của những lần đua trước... Cái khoái là ở chỗ mình có thể tự tình được chứ không phải tùy thuộc hoàn toàn vào may rủi như trường hợp mua vé số. Một tay tuyệt phích tinh được đường đi nước bước của một con ngựa cũng khoái như một tay chơi bi da để « ép phe » được một đường banh, cũng khoái như một nhà khoa học tính được đường đi của một phi thuyền không gian!

Cuộc triển lãm mặt người

Cái thú thứ chín là cái thú được xem mặt đủ mọi giới của Saigon tụ họp trong cuộc đó đến. Những bộ mặt chính khứa, thương gia, giáo sư, luật sư, linh tráng, quan quyền, ca ve của thời vàng son đã tạo thành một cuộc triển lãm về người, những con người lột xác giả dối, những con người thực với những bộ mặt ngăn ngơ, thần thờ, mừng tủi, cay cú, hân hoan, tính toán, âm mưu, làm li, toe toét... Tóm lại trường đua đã như một thư Expo về tâm lý học, về phân tâm học của người ngòm!

Trường đào tạo chính khứa

Có kẻ còn cho rằng muốn trở nên một chính khách thú thiết cần phải nhập làng tuyệt phích!

Chơi cả ngựa luyện được đảm lược, tính trầm lặng, sự khôn ngoan, sự tính toán... vì trong chính trường đều có những ngọn « đôn » giống hệt đôn « ngựa đá », « ngựa về ngược », đôn « làm độ ». đôn « chịu trận », đôn « được ăn cả ngã về không »... Những chánh khách tương lai của Giao Chỉ muốn « kiêu » nước còn gì mà không nhập trường Phú thọ, trường Chính trị kinh doanh lớn nhất An Nam!

lữ hồ

Đời đời

TỰ DO ?

Xưa kia thiên hạ chỉ lo mất linh hồn. Bây giờ lại đua nhau bảo vệ tự do. Linh hồn có hay không? Chẳng biết. Anh duy tâm bảo có, trúng đạn anh cứ chết. Anh duy vật bảo không, ngưng oanh tạc anh cứ sống nhăn. Tự do cũng vậy. Có hay không? Chắc chắn là không.

Nếu chịu khó suy nghĩ một tí thì việc gì cũng phải tìm tới gốc ngọn mới rành. Anh bảo là có tự do à? Thế tôi hỏi anh:

— Trước tiên là cái chuyện ra đời của anh. Khi ông cụ, bà cụ gần gũi nhau, hai cụ có biết trước sẽ sinh ra anh không? Anh có quyền chọn lựa gia đình nào có phúc, lộc, thọ để chui vào hay chỉ là một chuyện ngẫu nhiên, một chuyện do ở đâu đâu quyết định?

— Khi sắp lọt lòng mẹ anh đã bị bà cụ dè dặt xuống để lòi ra cho dễ. Tên nào làm cách mạng muốn ra ngược là tịch cả mẹ lẫn con. Sau khi bị lòi sắp lại bị dè ngựa ra mà cắt rốn, tắm rửa, giữ mát, rà miệng... Khóc quá trời! Có thể nào bị đàn áp mà chẳng khóc không?

— Tiếng khóc đầu tiên của anh có tác dụng làm phồng hai lá phổi, thúc đẩy quá tim để quạt gió và bơm máu suốt ba vạn sáu ngàn ngày không được trục trặc, ngừng nghỉ. Với bản năng, anh đã phải khóc, phải cười, phải thở, phải cựa quậy để chuẩn bị cho cuộc chạy gạo trường kỳ sau này. Nếu anh là đứa con đầu lòng còn được vui, nếu anh là đứa con thứ 16 thì cả nhà chỉ có khóc.

— Lớn lên tí nữa, vì có bao tử anh phải đói. có thân anh phải rét, có mũi phải thở, có răng phải nhai, có mắt phải nhìn, có miệng phải nói, có cửa sau lại phải đi sau. Từng đó chuyện phải lo cho chu tất đã đủ tự do chưa?

— Khi vừa được gọi là có trí khôn, người ta vì thương anh mà cho anh đi học. Đi học là chịu gò cữ chỉ vào cái gọi dạ, bảo vâng. Người ta dạy cho anh suy nghĩ, nói năng, hành động. Từ đó,

càng học lên cao anh chỉ còn suy nghĩ bằng trí óc của kẻ khác, nói năng bằng ngôn ngữ của kẻ khác, sinh hoạt theo khuôn mẫu của kẻ khác. Anh là tên nô lệ của xã hội cả về vật chất lẫn tinh thần. Tự do chỗ nào?

— Đến tuổi gọi là trưởng thành anh được giao cho đủ thứ bổn phận: Bản thân, gia đình, tổ quốc, nhân loại, tùm lùm cả. Anh cố theo may ra còn sống. Anh lười nhác, anh muốn tự do ư? Chết không kịp gắp.

— Nói riêng về tình cảm. Anh muốn có tự do luyện ái? Đừng có nghe mấy ông văn nghệ. Ôi! một buổi chiều nắng dịu dờ trên hệ phố, bóng người con gái ấy hiện hiện với cặp mắt nhung, đôi môi mui nho tươi, chiếc áo màu hoàng yến... Quyến rũ thật. Lòng anh bị xúc động. Rồi vì yêu, anh bị thương, bị nhớ, bị quên ăn bỏ ngủ. Anh phải khổ nhọc để chinh phục nàng. Được nàng yêu anh sung sướng. Bị nàng phụ, anh đau đớn. Anh còn tham lam muốn độc chiếm lấy nàng. Thế là, chạy ngược, chạy xuôi, chạy rơi nước mắt, ướt đầm mồ hôi để biến đổi tượng « thiên thần khi đang yêu », thành « ác quỷ khi đã cưới ». Thế rồi, hai người ở chung là một xã hội. Các vấn đề, kinh tế, tài chính, văn hóa, trở thành đề tài hội thảo liên miên. Đôi khi được giải quyết bằng giải pháp quân sự nữa. Ôi chao! Tình yêu là thế đó. Đàng sau đôi môi kia, đôi mắt kia, đôi má hây hây kia là cái sợ người. Càng về già, đường nét chiếc sợ càng hiện rõ. Người ta hay ví người đẹp với hoa nhưng hoa héo thì tàn còn người già lại cứ sống dai.

Trong khi đi tới nửa đời người, với một bà vợ, một bầy con, có lúc nào anh sống cho anh chưa? Anh muốn trở thành vĩ nhân. Đầu được. Anh muốn làm một thằng hèn. Đầu có dễ. Anh chẳng có quyền gì về anh hết. Ban đêm anh còn nằm mơ thấy nợ đời.

— To tiếng hơn, anh bắt chước người đọc sách để đòi mọi thứ tự do bên ngoài nữa.

— Muốn có tự do cư trú ư? Cứ chịu khó chạy thuê cho được cái nhà.

Muốn tự do ngôn luận ư? Hãy cất bớt lưỡi đi. Muốn tự do nghề nghiệp ư? Hãy no đủ trước khi chạy đi tìm việc. Muốn tự do tín ngưỡng ư? Hãy đóng góp, cúng dường kha khá một tí. Muốn tự do gì nữa? Nhiều thứ lắm phải không anh? Không có đâu. Chớ có đòi nặng lên thêm phiền, thêm nhọc, thêm khổ. Cả mấy ngàn năm lịch sử, cả trăm triệu con người hăng hái tìm tự do. Họ chỉ tìm thấy cái khổ và cái chết.

— Thế thì, chết là tự do chứ gì? Tôi tự tử. Không được. Anh có để ra anh đâu mà anh tự giết. Tự tử là giết con của cha mình, giết chồng của vợ mình, giết cha của con mình. Đó là thứ tự do lường gạt, ăn cướp.

— Thế đi tu có được tự do không?

— Anh hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ thì biết.

'Ai làm Tổng Thống của Liên Bang Đông Nam Á ?

Theo kế hoạch của Bác sĩ Hoàng văn Đức thì Liên Bang Đông Nam Á phải được thành lập thế giới mới có hòa bình. Liên bang này gồm có Việt Nam, Căm Bốt, Ai Lao, Thái Lan, Miến Điện, Mã Lai, Tân gia Ba, Indonésia...

Bấy nhiêu nước hợp lại, thì cũng phải bầu lên một ông làm Tổng thống.

Vậy ai sẽ làm Tổng thống của Liên Bang Đông Nam Á ?

Có người vội vàng trả lời rằng chính ông Hoàng văn Đức chứ còn ai nữa !

Nhưng khoan ! Ông Đức có thể là người có công cổ động cho việc thành lập Liên Bang Đông Nam Á sớm nhất, hăng nhất, nhưng chắc là ông... không có thì giờ làm Tổng thống. Bởi vì từ nay đến khi lập được Liên bang thì e ông Đức đã «ngủ» mất rồi. Ít nhất cũng phải vài ba chục năm nữa cái giấc mộng Liên bang mới thành. Khi mộng thành thì người xây mộng có khi không còn nữa. Nói theo kiểu truyền thuyết lịch sử thì ông Hoàng văn Đức sẽ đóng vai «cháu ba đời vua Thần Nông là Đế Minh đi tuần thú phương Nam, đến núi Ngũ Lĩnh lấy một nàng tiên đẻ ra con là Lộc Tục». Còn người làm vua sẽ là Lạc long Quân sau này kia.

Có người lại đưa 1 ứng cử viên Tổng thống khác cho Liên bang, là cụ U Thant, đương kim Tổng thư Ký Liên hiệp Quốc vì ông cụ này là bộ mặt quốc tế, là người dễ thương chuyên lo chạy chọt cho hòa bình. Nhưng ông U Thant e cũng không lọt khỏi cái số phận của bác sĩ Đức, nghĩa là khi bầu Tổng thống Liên Bang thì ông cũng ngủ mất !

Tổng thống Đông Nam Á thuộc giống nào ?

Không biết ai sẽ có hy vọng làm Tổng Thống (có khi con người đó giờ này chưa sanh ra đời). Ta thử đoán xem ví dụ như Liên bang thành lập thì người nước nào sẽ làm Tổng Thống ?

Có vị sẽ trả lời không cần nghĩ : Người Việt Nam chứ còn ai nữa !

Cũng có vẻ hữu lý ! Vì người Việt đông hơn mấy giống kia (đó là cả Nam và Bắc Việt). Người Việt thông minh tài cán hơn, ít nhất cũng hơn mấy ông Căm bốt mấy anh Thái Lan...

Nhưng nói về đông dân thì Việt Nam lại thua Indonésia. Nếu có một ứng cử viên của Indonésia thì ông ta về sẽ hốt trọn trăm triệu phiếu của xứ này mất rồi. Tuy vậy xứ Indonésia cũng lại phân hóa phức tạp, cho nên chưa chắc đã chiếm được ghế Tổng Thống.

Còn Mã Lai, Lèo, v.v... thì dân số nhỏ bé chắc không dám đưa ứng cử viên nào ra hết.

Vậy Tổng Thống tương lai của ta sẽ thuộc giống dân nào ?

ÔNG ĐẠO CÂY

Xin trả lời : Ông đó sẽ là một ông khách trú !

Nghe có vẻ kỳ, nhưng mà hữu lý. Bởi vì trong các nước Đông Nam Á, nơi nào cũng có Tàu cả. Mà ở nước nào người Tàu cũng chiếm địa vị then chốt trong sinh hoạt kinh tế (tiền tài là huyết mạch) người Tàu lại thường thích ứng ngay với dân bản xứ, nhập tịch xứ đó, họ lại đoàn kết với nhau hết sức chặt chẽ !

Bây giờ có một cuộc bầu cử Tổng Thống Đông Nam Á khối người Tàu rải rác khắp nơi sẽ vận động cho một ứng cử viên Tàu. Mỗi nơi họ chỉ cần một người Tàu bỏ tiền ra mua lấy ba cái phiếu bản xứ, là ông ấy cái ghế Tổng Thống là chắc !

Chỉ mong lúc đó tục lệ mua bán sẽ bị bãi trừ, kéo người ta lại than rằng «Đời sau bầu bán cũng thế ư ?»

Nên giữ hay giải tán Quốc hội ?

Sau khi T.T Nguyễn văn Thiệu tuyên bố một câu này nữa ở Vũng Tàu rằng «quân đội và nhân dân sẽ không tha thứ», nếu quốc hội tiếp tục dung túng các nghị sĩ và dân biểu thân cộng hay đặc cộng — Vì cần bảo vệ điều 4 của hiến pháp chống Cộng cùng minh, thì rất nhiều người đã đoán mò rằng câu tuyên bố của Tổng thống chứa sẵn một lời đe dọa đảo chính. Cuộc đảo chính do quân đội và nhân dân (nghĩa là hết cả nước) đứng lên giải tán mẹ nó cái Quốc hội ăn hại đại nạt đi, rồi trao toàn quyền lập pháp cho Tổng Thống. Theo kinh nghiệm thì mấy năm qua quyền lập pháp cũng nằm trong tay Tổng Thống vì mỗi lần bên Tổng Thống phúc nghị cái gì là Quốc hội đều bị thua cả.

Nhưng đoán như vậy là sai ý của Tổng Thống. Làm dân một nước dân chủ mà đoán sai ý TT thì không khá được. Tổng Thống chắc chắn không bao

giờ có ý nghĩ sẽ giải tán Quốc hội hết, vì Quốc hội rất cần thiết cho chế độ Cộng Hòa của chúng ta.

Thứ nhất là vì nhu cầu giải trí của quần chúng. Khi Quốc hội họp bàn về qui chế báo chí, cần biểu quyết minh danh, khi hỏi đến cụ Nguyễn bá Lương rằng cụ ủng hộ hay phản đối phúc nghị của Tổng Thống, cụ Lương e then đáp : «Không có ý kiến» Cả Quốc hội cười ồ. Cả nước cũng cười ồ ! Đó là một màn diễn đặc sắc. Laurel và Hardy cũng diễn không hay bằng. Không biết khi đóng màn diễn này nhà đại danh hề lãnh cát sê là bao nhiêu ?

Lẽ thứ hai là sự ổn cố của chế độ và chánh thể. Chánh thể cũng ví như một ngôi nhà mà Quốc hội là một bức tường, cũng như bức tường hành pháp, bức tường tư pháp (tối cao pháp viện)... Quốc hội lại là bức tường phía tiền diện, có hoa lá cảnh xum xuê, có cửa kiếng, cửa chớp, có màn cửa... Cái mặt tiền của ngôi nhà phải đẹp để hoa hoét để người ta trông vào. Có cái mặt tiền thì mới che kín được những cái gì xảy ra ở bên trong ngôi nhà. Đó là một nhiệm vụ cao quý mà quốc dân đã trao cho Quốc hội vậy.

Tham dự chiến dịch đánh chó

Người đang hăng hái đánh chó là nhà văn Lê tất Điều, một nhân viên của nhật báo Hòa Bình.

Và cũng là bình bút của bốn báo Đời.

Con chó mà Lê tất Điều dơ gậy lên đánh là con Chó mà báo Trắng Đen của ông chủ nhiệm Việt định Phương suy tôn lên làm cậu, tức là Cậu Chó. Cậu Chó đã do nhà văn giàu tưởng tượng Trần đức Lai đẻ ra, là con vật nửa người nửa chó, nó có cái tài lạ

là cái con chim của nó rất to, rất cứng. (Chỉ đại chí cương).

Nhờ cái con chim chí đại chí cương của Cậu chó mà báo Trắng Đen đã an nên làm ra rất nhiều, vì các độc giả (trong đó có cả qui vị độc giả thân mến khả kính của bốn báo, và cả tên Đạo Cây nữa) đi mua báo Trắng Đen chỉ cốt để xem con chí n Cậu Chó nó đang làm gì.

Sau khi chuyện Cậu Chó chấm dứt, ông Việt Định Phương lại xin xuất bản chuyện Cậu Chó nữa !

Nhà văn Lê tất Điều không chịu nổi đã mở một chiến dịch đánh chó, khiến ông Việt Định Phương cả giận. Ông Phương bèn gọi đích danh ông Điều ra để tấn công.

Ông bảo rằng : Lê tất Điều đánh Cậu Chó vì ghen ghét, không phải ghen vì con chim của Cậu to hơn con chim của Điều, mà ghen vì con chim đó nó kiếm ra nhiều tiền cho ông Việt Định Phương quá xá.

Nhưng Lê tất Điều đã lễ phép trả lời : « Trong nước Việt Nam có một số phụ nữ đi làm điểm. Số phụ nữ đó ít so với những phụ nữ làm nghề nội trợ, nhưng họ kiếm ra nhiều tiền. Tuy vậy khi người ta đã kích gái điểm thì các cô điểm không thể trả lời rằng : Họ đã kích tôi vì tôi làm dịch vụ ái tình giới hơn họ, vì tôi kiếm nhiều tiền hơn họ ».

Này ông báo Trắng Đen ơi, cái chuyện người ta làm ra tiền nhờ con chim của thiên hạ đâu có phải là hiếm. Cho nên ông đã kiếm chắc được chút nào nhờ con chim Cậu Chó thì ông cứ việc ăn. Ăn xong rồi im lặng thì hơn.

Ai cũng thấy rằng chiến tranh VN cần được chấm dứt sớm, và chấm dứt bằng một giải pháp chính trị. Muốn có được một giải pháp chính trị chấm dứt chiến tranh tại Nam VN, thì 2 phe tức CS và Quốc gia cần phải gần lại với nhau, và 2 phe đó phải từ bỏ hận thù và bạo động để sống với nhau một cách hòa thuận.

Muốn cho hai phe xấp lại với nhau, từ bỏ hận thù và chiến tranh để sống hòa thuận với nhau, thì trước hết phải có một phe thứ ba, gọi là lực lượng thứ ba.

Ở VN, do tình trạng chiến tranh kéo dài, tình cảm và lý trí con người đã làm công việc kết tinh các xu hướng chính trị vào hai phe mâu thuẫn, thù nghịch và quá khích: Cộng sản và Quốc gia. Cộng sản không chấp nhận sống chung với Quốc gia, và đáp lại Quốc gia cũng không chấp nhận sống chung với Cộng sản. Hai phe cùng thể diệt nhau đến người cuối cùng. Hiện nay không một lực lượng chính trị nào đáng gọi là lực lượng thứ 3, lực lượng trung lập hay trung đạo thực sự, có khả năng làm một gạch nối giữa hai phe. Vì không có, những người mong cho chiến tranh VN sớm chấm dứt lại càng mong có một lực lượng thứ ba. Và vì vậy từ ít lâu nay người ta cố gắng tạo nên một lực lượng chính trị thứ ba, lấy từ những lực lượng chống đối và bất mãn với chính phủ hợp hiến Nam VN. Những người có tham vọng tạo nên lực lượng thứ ba đã nhăm vào các lực lượng có sẵn như khối Phật giáo pháp nạn Ấn Quang, nhóm tướng lĩnh giải ngũ như các ông Dương Văn Minh, Trần Văn Đôn, những chính trị gia bất mãn thường xuyên như Trần Ngọc Liễng, những tay hoạt đầu chính trị sẵn sàng chớp thời cơ.

Nhưng không một nhóm nào trong những nhóm chính trị và quân chúng nêu trên hội đủ những yếu tố để tạo thành lực lượng thứ ba làm gạch nối giữa Quốc gia và Cộng sản. Về mặt chính sách, chủ trương, lập trường, họ cũng không có cái gì để tạo được một gạch nối lý thuyết giữa Quốc gia và Cộng sản. Phật giáo trong nhân sinh quan chân chính của đạo này, không

nguyễn hữ đông

đi tìm một lực lượng thứ ba cho nam việt nam

thể nào đi chung đường lâu dài với Cộng sản, và Cộng sản cũng không bao giờ chấp nhận đi chung đường lâu dài với Phật giáo. Do có nếu Phật giáo tự dựng thành lực lượng thứ ba, và được Cộng sản tạm thời chấp nhận, thì cũng chỉ là tạm thời, và hai bên biết như vậy cho nên sự cố gắng xấp lại gần nhau, móc nối nhau, dù có, cũng chỉ gắng gượng để chờ cơ hội thuận tiện thanh toán và đào thải lẫn nhau.

Còn những nhóm khác, do chính họ tự dựng thành, hay do một bàn tay bí mật nào của ngoại quốc cố dựng thành, thì cũng quá yếu đuối không đáng được cho bất cứ phe nào quan tâm đến và nể nang đôi chút. Do đó cho đến nay mọi nỗ lực nào để dựng thành lực lượng thứ ba đều thất bại. Dù vậy những bàn tay bí mật vẫn liên tiếp cố gắng đi tìm, và nếu cần, thì dựng nên một lực lượng thứ ba giả tạo.

Phe Cộng sản cũng muốn dựng thành một lực lượng thứ ba của họ thoát thai từ những cán bộ bí mật nhưng trung kiên của họ, khoác những lớp áo người đứng giữa, trung lập, hòa giải hay trung đạo chỉ đó. Phe Quốc gia, và có Mỹ phía sau, cũng cố gắng dựng nên một lực lượng thứ ba, cũng thường khoác danh xưng là hòa giải, đứng

giữa, trung lập, trung đạo hay liên lập chỉ đó, thoát thai từ tay sai của họ. Đôi bên đều và viu cho chiếc áo của lực lượng thứ ba giả tạo do họ dựng thành trở nên hấp dẫn, có thể được phe kia tạm thời chấp nhận. Nhưng với kinh nghiệm đau xót và lâu năm, chẳng có phe nào đủ đại độ và ngây thơ để chấp nhận một lực lượng thứ ba giả tạo do phe kia dựng nên.

Việc lập lực lượng thứ ba khó khăn như thế, và ít hy vọng thành tựu như thế thì phải làm cách nào, theo đường lối nào để tạo một gạch nối giữa hai phe hầu chấm dứt chiến tranh và tạo một cuộc sống thanh bình giữa hai phe trên đất nước VN?

Sự thoái hóa và tan rã của các phe quá khích

Chiến tranh còn kéo dài vô vọng trong tình trạng cù cưa hiện nay, thì nhân dân VN và nhân dân thế giới càng ngày càng mất tin tưởng vào chính nghĩa của bất cứ bên nào, càng ý thức được sự bất lực của bất cứ bên nào trong cố gắng đạt một chiến thắng hay một sự hòa giải. Tất nhiên mọi người sẽ đi tìm một sức mạnh mới thay cho cả hai sức mạnh thù nghịch, có khả năng chấm dứt chiến tranh

và gây nên những điều kiện thuận tiện nhất cho một cuộc hòa giải thực sự.

Hiện nay còn một sức mạnh đông đảo nhất vẫn chưa hoàn toàn bị thu hút vào bất cứ phe nào: đó là những người dân VN chỉ biết làm nạn nhân suốt bao nhiêu năm chiến tranh. Đa số dân VN không cần biết Cộng sản là gì Quốc gia là gì. Bên nào mạnh trong nhất thời thì họ ngả sang bên đó trong nhất thời, để được sống yên ổn trong nhất thời. Bên nào có sức mạnh để bắt họ đóng thuế thì họ đóng thuế cho bên đó, và cho phép bên đó có cái hãnh diện coi họ là dân do bên đó kiểm soát, để ghi vào thống kê mà đi khoe cùng khắp thế giới.

Nhưng dân VN tuy đông đảo và có tiềm năng hùng hậu nhất thì lại không có tổ chức, và không chấp nhận gia nhập thực tình vào tổ chức của bất cứ phe nào. Họ cũng không có tiếng nói, và cũng không muốn lên tiếng. Ai nhân danh họ nói gì, làm gì thì họ cũng mặc. Cho đến nay chẳng ai nói được tiếng nói của họ, và cũng chẳng có ai nói được điều gì làm cho họ thấy phù hợp với những nguyện vọng của họ, để họ có thể thích thú tự động lên tiếng tán trợ.

Nếu quả thực những phe gây ra chiến tranh muốn chấm dứt chiến tranh bằng một giải pháp chính trị, thì họ phải chấp nhận một thực tại đương nhiên: khối nhân dân không gia nhập vào bất cứ phe nào.

Khốn nỗi chẳng bên nào chấp nhận thực tại đương nhiên này. Bên nào cũng khoe rằng phe mình kiểm soát được 95 phần 100, hay đúng 17 triệu dân chúng Nam VN. Họ nêu lên những con số trừu tượng và bịa đặt, mà thực tình không nêu được những ai thực sự là người của họ, ủng hộ họ, chấp nhận đường lối

của họ. Anh nông dân hay anh lao động tên Nguyễn Văn Mỗ, nếu được hỏi anh ta đứng về phe nào, Quốc gia hay Cộng sản, thì sẽ tùy người hỏi, cách hỏi, và lúc hỏi có súng hay dao găm mà trả lời cho vừa tai người hỏi. VC hỏi thì họ lăm lét rồi gượng cười nói họ là người VC chính cống. Nhưng lúc mặt trời lên nếu cán bộ Quốc gia hỏi, thì họ cũng lăm lét, rồi thề bồi lung tung rằng họ là người Quốc gia trăm phần trăm. Có lẽ vì thế mà bên nào cũng đếm được nhiều dân theo họ hơn cả con số thực sự của dân chúng Nam VN.

Nam VN có dân số trên 17 triệu, thì quá lăm có được 5 triệu cử tri. Nhưng trong các cuộc bầu cử, có lúc đếm được đến những 7 triệu cử tri. Dù cho có lấy cả trẻ con 15 tuổi đi bầu cử, thì cũng khó đếm đủ những 7 triệu cử tri. Bên kia thì khoe 17 triệu dân theo họ, mà quên rằng hiện đã có đến trên hai triệu lính và công chức cán bộ phe Quốc gia đang chiến đấu chống họ, và gia đình, vợ con của 2 triệu người nhất định không chịu theo phe họ. Họ cũng quên rằng trong bất cứ xã hội nào số quân chúng thờ ơ không gia nhập phe nào bao giờ cũng đông đảo gấp chục lần số quân chúng gia nhập vào các phe phái chính trị. Phe bên kia có 300.000 cán binh trong số này nghe nói đã có 75 phần 100 là binh sĩ chính qui BV xâm nhập. Không có gia đình thân thuộc

gi trong Nam. Trong số cán binh Cộng sản gốc Miền Nam đảng Cộng sản không chắc gì đã nắm vững tinh thần của tất cả mọi người cầm súng bên phe họ.

Phe Quốc gia thì không có một tổ chức chính trị qui mô và chặt chẽ nào để nắm vững được tinh thần dân chúng. Do đó dù cho phe quốc gia có phát thể căn cước và thể cử tri cho 5, hay 7 triệu người Miền Nam trưởng thành, thì cũng không thể nói rằng tất cả những người trưởng thành đó chấp nhận thực lòng đứng vào hàng ngũ phe bên này. Tàu đã đo hộ VN hàng ngàn năm, nhưng cũng không thể làm cho dân VN trở thành dân Tàu. Pháp đã đo hộ VN gần trăm năm, cũng không thể làm cho dân VN trở thành dân Pháp. Vậy thì bất cứ chế độ nào tại VN, thành hình được hơn vài mươi năm, cũng không thể làm cho đa số dân VN thành dân của chế độ chính trị đó được. Chế độ Ngô Đình Diệm trong 10 năm trị vì đã cố gắng tổ chức quần chúng, đoàn ngũ hóa nhân dân, nhưng đến lúc ông Diệm chết, cũng chẳng có được mấy người VN tự xưng là dân của ông Diệm.

Vậy thì VC hay Quốc gia thật là khó mà nói được một cách chính đáng người VN nào là dân của VC hay dân của Quốc gia. Nhất là trong chiến tranh này, người ta đã thấy trong các phủ bộ, có người của phe bên kia len lỏi vào, và nếu đã có vài trăm người bị phát giác và kết án thì hẳn là còn có hàng ngàn người vẫn chưa bị lật mặt. Một vụ án đã xét xử 43 người theo Cộng sản, trong đó có nhiều người đã phục vụ trong phủ TT, nhiều người làm việc lâu

VIỆN UỐN TÓC
ANNA - BANG KOK
UỐN TÓC và TRANG ĐIỂM DẠ HỘI, CÔ DÂU
do cô Thúy Lan tốt nghiệp tại ngoại quốc cùng nhóm thợ danh tiếng đảm nhiệm
TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI
482, Phan Đình Phùng — SAIGON

nằm trong các bộ các phủ. Hiện nay 3 trong số 117 dân biểu bị tố cáo là Cộng sản, và còn nhiều dân biểu khác cũng bị dọa. Như vậy thì tất cả Hạ Viện đều đã mắc vào cái tội liên lạc và dung túng Cộng sản ít ra trong 2 năm nay. Hành pháp cũng mắc vào tội tương tự, vì những dân biểu này trước khi làm dân biểu từng làm công dân, từng làm cán bộ hay công chức cao cấp của chế độ Quốc gia. Dân biểu Trần Ngọc Châu đứng đầu số trong ba dân biểu bị tố cáo là cộng sản, đã hai lần làm tỉnh trưởng (một lần tỉnh trưởng Kiến Hòa), một lần làm Giám Đốc Sở Giao Tế Đô Thành, tức là một sở tình báo trung ương được nguy trang thay thế sở Nghiên cứu Chính trị của BS Trần kim Tuyến sau năm 1963. Như vậy thì ai đã bổ nhiệm ông Châu, tiếp xúc với ông Châu và dung túng ông Châu đều mắc tội liên lạc, vô tình hay hữu ý. Ai điều tra ông Châu và chấp nhận cho ông Châu ra ứng cử dân biểu năm 1967, cũng bị tội dung túng, hoặc làm việc tác trách.

Sự len lỏi như vậy không những xảy ra cho phe bên này, mà cũng rất có thể xảy ra cho phe bên kia. Chiến tranh càng kéo dài, thì các phe càng bị đối thủ làm cho ung thối nhiều hơn lên và nội bộ càng tan rã, càng nghi kỵ lẫn nhau, thanh trừng lẫn nhau, suy yếu dần mà cứ tưởng mình càng lúc càng mạnh hơn trước.

Trong sự tan rã, ung thối, suy yếu dần của mỗi phe, tất nhiên nhân dân VN càng có cơ hội thuận tiện để vùng lên, tập hợp lại, kết tinh lại và nói được tiếng nói đích thực của mình.

Lực lượng dân tộc VN, gạch nối và mẫu số chung cho mọi phe thù nghịch.

Có một sự thật mà bất cứ phe thù nghịch nào cũng phải công nhận, đó là sự thật VN, sự thật đất nước VN, sự thật dân tộc VN, sự

thật quyền lợi VN. Từ trước đến nay bất cứ phe nào cũng đã nhân danh những sự thật đó làm căn bản cho phe mình. Nhưng mỗi phe lại hiểu về sự thật VN một cách khác nhau, và chẳng phe nào chịu hiểu theo ý nghĩa đích thực của nó.

Lực lượng dân tộc VN vì bản năng sinh tồn, đã không thực tâm và hoàn toàn dấn thân vào bất cứ phe nào. Cũng vì bản năng sinh tồn, lực lượng dân tộc VN cũng đã không phản kháng bằng bạo lực bất cứ phe nào. Nhưng mọi người phải nhận thấy rất rõ là chính vì dân tộc VN chưa dấn thân với bất cứ phe nào cho nên đã không đem thắng lợi đến cho bất cứ phe nào. Nếu một phe thực sự được đa số nhân dân VN theo về, thì phe đó đã thắng lợi từ lâu rồi. Tình trạng của cư dân này đủ chứng tỏ lập trường của nhân dân VN, và không cho phép bất cứ phe nào nói được họ đã có đa số dân VN về với họ. Sự thật này cũng đáng lý đủ giác ngộ những kẻ lãnh đạo của các phe, ý thức rằng dân chúng VN vẫn đứng ngoài cuộc tranh chấp ý thức hệ này. Sự thật này đáng lấy làm cho các phe thù nghịch xét lại lập trường của họ và chấp nhận cho dân chúng VN có cơ hội biểu dương ý muốn và sự chọn lựa tự do của họ.

Nói chung, những sự thật đó đáng lý phải làm cho các phe buông súng tạm quên chiến tranh, để cho lực lượng dân tộc vùng lên kết hợp lại và nói được tiếng nói chân chính về chiến tranh và hòa bình. Đó là chuyện khó nhưng bắt buộc phải diễn ra.

Thoa CRÈME THORAKAO da mặt mịn màng, khỏi nhăn, khỏi khô

(Tiếp theo ĐỜI SỐNG 13)

Bàn về cái hạng chị em hành nghề qua các cuộc hẹn hò trước tới mấy ngày, họ Võ đã làm cho anh em sáng mắt phục hân sát đất. Đi tìm cái thứ bán lẻ bên lề đường thời dễ, đang này phải xin rendez-vous trước và phải chịu 1 giá khoán cắt... cổ, chị em này có vẻ 1 người hành nghề tự do như một bác sĩ hay trạng sư danh tiếng vậy. Với cái giá 500 quan chẵn không thêm không bớt, tên Mít muốn trả thù dân tộc cho nó « đã nghiên » cũng phải đắn đo suy nghĩ theo cái kiểu chưa làm mà đã tính hồi hận. Mà không đắn đo sao được khi nghĩ tới nghĩ lui rằng mình cái gì mà mắc quá vậy. Trong khi đó ở nhà một tên học tới teo người mù mịt để kiếm ra cái cử nhân bầy bạ cũng chỉ kiếm được độ 300 quan 1 tháng, tính theo giá nhà nước An Nam là phải có chỉ số lương trên 500. Bởi vậy mà anh phải suy tính như sắp sửa xây một cái nhà. Thực ra nó chỉ tính xây một cảm giác, một chuyến tìm xa lạ. Đã lê gót được sang tới Balê mà lại bỏ qua cơ hội đánh đấm bằng vàng thời kẻ cũng uổng. Nên anh nhất định can rằng để dành tiền thử làm một chuyến dong chơi cho nó sướng đời. Anh tìm riêng tên họ Võ vào 1 buổi trưa thứ năm vắng vẻ. Thứ năm là ngày có họp hòa đàm ở Balê. Ngày đó mấy tên Mít mới sang đều mặc đi rình hòa bình ở mấy trụ sở phái đoàn và tại đường Kleber hoặc đường Segur. Tên họ Võ làm bộ rất quan trọng lật sổ tay tìm tìm kiếm kiếm và nói: cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu cậu hẹn rồi cho « nó » rơi là từ rày về sau nó không thêm tiếp bọn qua nữa thời uổng lắm. Như vậy là cậu giết qua đó nghe. Tên Mít nghe thấy vậy cũng hơi tức nhưng kệt vì đang nhờ vả nhau nên bèn làm một đường nhện nhện: Thì chắc chắn chứ bộ con nít hay sao mà nhờ ông giỡn vậy? Nhưng điểm chứ quái gì mà nó làm tăng dữ vậy. Loại « Call girl » mà lại còn tính làm khó thì rồi có phen mốc? Họ Võ vừa

THỢ CÀV

« CHỊ EM TA » Ở BALÊ

chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về

can vừa giải thích: Đừng làm nghe bạn, đây không phải loại chị em « tới » bằng điện thoại đâu nghe! Vì đây là phải xin yết kiến đảng goàng. Đây là người có nhà cao cửa rộng sống hành nghề với cả 1 nghệ thuật cao quý. Chừng nào chú em đi một lần rồi sẽ thấy nó sang trọng lịch sự và giàu có gấp ngàn lần cuộc đời rách rưới của chú em đó. Khi điện thoại bắt đầu reo họ Võ giờ tay ra hiệu im cái mồm rồi nói thầm: « Mẹ kiếp bạn bình tĩnh mà nghe tôi phải nói đúng âm số nó mới trả lời đảng hoàng nếu không là nó xin lỗi đây không có ai tên đó cả. Họ Võ lấy giọng mũi của Tây nói: « Tôi muốn thưa chuyện với bà Lisette. Tôi là người ở Etoile đây (khu Etoile là khu sang có tiếng ở Ba Lê) số 20 đây. Có rảnh cuối tuần này không? »

Sau một hồi đầu lão nhác lại thành tích của tên Võ sĩ bụng bự hình như « em » đã nhớ ra và họ Võ cười hi hi ra cái vẻ hãnh diện. Họ Võ vào đề: Tao có đưa bạn mới tới Pháp muốn nghiên cứu về văn minh Pháp nên muốn sống mấy ngày nghỉ cuối tuần với « toa... » Nó vui

tánh mà cũng đồng bạc chứ không phải hạng tầm thường đâu... Cuối cùng họ Võ vừa nói vừa gật đầu lia lịa, rồi 4 giờ chiều thứ bảy hé! Nó sẽ đứng ở dưới cửa chờ khi mây ngừng xe là nó sẽ nhào tới ngay. Nó đeo kiếng trắng đó nghe. Họ Võ sau khi hun cái « chut » lên ống nghe đặt xuống và vội kể công lao và sự nghiệp: Thấy không? Qua phải đề bạt tiến cử chú em đó, liệu mà tổ ra lịch sự một chút nghe. Bữa đó ông làm ơn ăn mặc cho ngon dùm con kẻo nó lại chửi con là giới thiệu cho nó dân cùi là quê con lắm đó. Lần trước con giới thiệu 1 ông ăn mặc lúi cùi nó tính không đón đó!

Chiều thứ bảy đến với anh hơi chậm chạp, ăn bữa trưa rồi là anh nhào vô phòng tắm làm công tác chỉnh trang. Bị tên họ Võ dặn tới dặn lui nên anh « sửa soạn » kỹ lắm. Lộp trong lộp ngoài đều trang bông. Thêm vào đó còn có mực xin anh em dấu thơm sức tươi hột sen vừa sức vừa kêu « ối ối sao mà nó sót dữ vậy! » Đúng 4 giờ thiếu 15 là anh đã cõ cõn cả vật giầy bóng loáng xuống đứng dưới cửa chờ đợi.

Anh em đi qua thấy anh ăn diện có vẻ kỹ hơn thường lệ đều phỏng vấn anh, anh đáp: « Tình vô xin yết kiến ông Đại sứ mà bạn » Câu ấy làm mọi người tin là thiệt vì Ồ. ĐS cũng khó lắm. 4 giờ qua làm hân hơi chột dạ. Có thể tên họ Võ đùa anh một vỏ lớn chăng? Nhưng đúng 4g5 phút một xế Mercedes phóng như lao tới và ngừng cái kệt! Tim anh đập như vỡ lồng ngực. Trời đất sao lại sang dữ vậy hè! Anh vội luynh quynh nhào tới khẽ hỏi: « Cô Lisette phải không? » cửa xe mở ra anh ngượng nghịu leo lên mà không thấy tiếng trả lời. Em trạc độ 25, 27 mặc áo bông bự và quần ống voi. Màu sắc rất ưa nhìn, quần xám nhạt và áo hường. Em tươi cười đưa tay bắt tay anh và nói như thể đã quen nhau từ kiếp trước: « Anh chờ có lâu không? Đờng chiều thứ bảy cũng đỡ kệt nên em chạy tới hơn 100 đó, (tức hơn 100 cây số 1 giờ) Khi xe lao đi đến 1 đường rộng và thẳng, em chạy từ từ lại và ghé hun lên má anh và những nhẹo: « nói gì với em đi chứ? Bây giờ chúng ta phải đi chợ cái đã. Anh đưa tiền em đi mua đồ ăn đi. » Anh vội cõ cười cho tự nhiên và nói: « thế nhà em có xa không? » Em chẳng đáp mà chỉ nhoẻn miệng cười duyên và đưa tay chờ tiền. Anh bèn ấp úng rồi nói thẳng: « Đưa hết trước cả sao? Em gật lệ: « hết và đừng có thối mắc. Bạn anh đã biết rõ em rồi mà. » Tới một đường hẹp xe dừng lại và em dặn anh: « Anh chờ 1 chút nhé. Em lượm vài món đồ rồi trở lại ngay. »

Ngồi 1 mình trong xe anh ngắm bên trong chiếc xe mới có radô có máy chơi cassette mà lại Stéreo. Nhận thử 1 nút tức thì nhạc trỗi lên say sưa trầm trầm. Ngồi chờ đến 20 phút cũng chưa thấy em trở lại. Nếu xế này là xế thối thì cảnh sát tới mình dám lãnh đủ lắm. Nghĩ ngợi vu vơ một hồi bỗng anh nhận ra em. Anh lại một phen ngạc nhiên muốn chết giấc, em trở lại tay ôm tay xách đủ thứ: nào rau nào thịt nào trái cây nào rượu. Chỗ đó anh đoán chừng cũng phải độ cả chục người ăn mới hết.

Hắn hình dung ra 1 gia đình đông lúc nhúc. Sự có mặt của anh chắc là sẽ gây khó chịu. Anh thấy

Có vẻ hứa hẹn nhiều thất vọng. Em tới đã khẽ cửa hân vội mở cửa xé nhào ra đỡ theo cái kiêu nịnh đầm. Khi xếp gọn nào gói, nào chai, nào hũ vào ghế «Banquette» sau xe (vì đây là xế xi po) em rờ máy lui ra trở lại Đại lộ Raspail và lao khỏi Balé. Tới lúc vắng xe em choàng 1 tay lên vai hân và nói: Anh lái xe nhé?

Hân lắc đầu và che sự cù lần :
— Anh không có bằng quốc tế !

— Anh là nhà báo hả. Hân cũng lắc đầu : du khách. Câu chuyện càng lúc càng có vẻ thân mật. Hân kể cho em nghe về chiến tranh, về cái nắng vùng nhiệt đới, về đời

ĐAU GAN! YẾU GAN

Nhức đầu mất ngủ, ăn không ngon, chậm tiêu hóa, nổi mề đay, nổi mụn ở mặt, nóng trong mình, bồn uất, ban ngứa, Vàng da, dùng thuốc :

TRỊ BỆNH GAN Quảng an Hòa
(Số 1 đề trị gan và số 2 đề bổ gan)
Có bán ở các tiệm thuốc Bắc - K.N số 617 ngày- 18-12

AI ĐÃ BỊ BỆNH ĐAU TIM

thường hay bị : hồi hộp choáng váng xây xẩm mặt mày, ngất xỉu, bị một bất thường, về đêm thường mất ngủ giật mình sợ hãi, suy giảm thần kinh nên dùng thuốc : **BỔ TIM** Quảng An Hòa để trợ tiếp an toàn (Có bán ở các tiệm thuốc Bắc) KN số 616 ngày-18-12.

HO ! SIẾNG ! Các chứng SIẾNG kinh niên, ho cảm, ho đàm, khan, ho ran, tức ngực, ho nhiều ban đêm, ho lâu ngày, ho sản hãy dùng thuốc Ho : **QUẢNG AN TIỀN** (có bán ở các tiệm thuốc Bắc).
Đ.T. : 90.722-K.N số 613 ngày 18-12-63

Làm cho da mặt được mịn màng
Hết mụn có tàn nhang

Hãy dùng MỸ DIỆN CAO

(Thuốc xức mụn QUẢNG AN HÒA)
Mỹ phẩm cần thiết cho nữ giới cũng như nam giới, mặt hết mụn, vết nám nhàn, nhơn sâu tàn nhang trên da mặt ra nắng không nám đen, bảo vệ da mặt được trẻ không già (Có câu chuyện tại Tòa Thượng Mại cấm bắt chước và giả mạo).

Tổng phát hành Nhà thuốc :

QUẢNG AN HOA
169 Lê Văn Duyệt Saigon —
KN số : 1250 ngày 28-6-63

sống để dãi trong nước chậm tiến. Em vừa nghe vừa gật đầu. Thỉnh thoảng lại hun nhẹ lên mặt hân ra cái điều tội nghiệp chiến tranh hay ra cái điều khoái nang ở Đồng Dương... bỗng dừng xe ngừng lại bên 1 con đường vắng 2 bên toàn là đồng lúa mì xanh rì. Em ôm hân mà hun ấm đui. Hân cũng biết không nên bỏ ổng cơ hội. Em vội can : Từ từ đừng có nóng ! Sắp tới nhà rồi. Hân hỏi : Bộ nhà em đông lắm sao? Em đáp : rồi anh sẽ thấy. Xe lại chạy một lát rồi quẹo vô 1 con đường hai bên có lác đác nhà. Những căn nhà xinh xắn với 1 tầng lầu. Xe từ từ vô 1 cổng mở sẵn và tiến vào nhà để xe. Em kéo thẳng tay rồi mở cửa nói : Đây là nhà của chúng ta. Tiếp 1 con chó nhỏ sủa vang. Đi vòng ra sân đầy cây bông đủ màu. Leo lên thang nhỏ, em lấy chìa khóa mở cửa. Phòng khách thật xinh đẹp. Hân chưa bao giờ dám ước mơ 1 căn

nhà như vậy. Xa lối xóm. Nhìn ra ruộng vườn bao la chung quanh. Cả một mặt tường là kính, bên ngoài gió lạnh mà bên trong ấm áp tuyệt vời. Bỗng hân quay lại hỏi : «Thế em ở 1 mình sao? Em lúc đầu chỉ con chó và nói : «có nó và bây giờ thì có anh nữa.»

Nói rồi em nhào lại ôm lấy hân như cặp tình nhân đã lâu ngày bị chia cách. Em từ từ cởi áo cho hân rồi đưa hân vô phòng ngủ. 1 căn phòng cực kỳ tươi trẻ vì tường dán thảm màu hường, giường rộng mênh mông mà rất đẹp. Cả 1 bức tường toàn là kính soi làm cho căn phòng có vẻ như rộng hơn lên. Em hỏi hân có cần tam không. Hân

thực thà đáp : mới tắm rồi. Em mở tủ lấy ra 1 bộ áo ngủ màu nâu xám ủi thẳng băng : «Anh thay đồ đi, đợi em 1 chút.» Nói rồi em vô phòng tắm mấy phút sau xuất hiện với chiếc váy mi ni xinh xắn bên trên mặc chiếc pull băng ni trang bó gọn lấy bộ ngực vừa đủ căng tròn. Em vừa ra vừa buột cái yếm làm bếp bằng đen loại mắc tiền. Hân như chợt nhớ ra điều gì bèn hỏi : Thế chừng nào em tính đưa anh trở lại Balé? Em đáp : cái đó tùy anh. Từ trưa tới 4 giờ chiều mai hay trễ hơn chút nữa cũng được. Hân nghe thấy mà mừng thầm. Như vậy thì không có gì phải vội vã cả. Em lại lấy 1 chiếc ly nhỏ và hỏi hân : «uống khai vị bằng thứ rượu nào? Hân đáp : «Martini», vì hân cũng chỉ biết có thứ đó. Em rót rượu rồi kéo hân ra góc phòng khách, đẩy hân ngồi người trên 1 chiếc ghế dài kiểu năm xa hơi và để ly trên chiếc kệ nhỏ ở cạnh. Em hỏi hân : «bây giờ anh nghĩ gì?» hân đáp rất thành thực : «Anh không còn muốn suy nghĩ gì nữa.» Em đồng ý : «đúng rồi, anh đợi chút em sẽ vô bếp biểu diễn tài nấu nướng cho anh coi. Anh thích món gì?— «Món gì cũng được miễn là ngon» — «Anh yên chí em là 1 nhà vô địch «cordon bleu» mà. Còn lại một mình hân nhấm nhấm ly rượu thật ngon, thật khoái. Có lẽ căn phòng, phong cảnh bên ngoài, ánh sáng chiều hôm làm rượu ngon và hân như chợt nhận thấy mình đang có hạnh phúc. Nằm im nghĩ ngợi mông lung và hân lại thấy quá vắng lặng. Hân đứng dậy tìm đường vào nhà bếp. Đây không phải là 1 nhà bếp mà là 1 phòng ăn có bếp ngay tại đó. Tất cả đều bóng loáng và sáng sủa. Em thấy hân vội tươi cười nói đùa : «Bộ anh muốn giúp em hay sao đây?» Rồi em bỏ đĩa thịt bò vào lò. Em khoe : «Anh sẽ thấy cái món này đó là một phép lạ của em đó.» Em rửa tay rồi lại ôm lấy hân : «Trong nửa tiếng nữa là chúng ta sẽ ăn bữa tối.»

(CÒN NỮA)

Hội thảo bàn lá mít về «tứ khoái»

Rút kinh nghiệm lần hội thảo trước, lần này Tật tôi đề nghị với Anh chủ nhiệm đổi cái bàn lá mít bằng cái bàn lá mít vì bàn lá mít quá hợp không khoái ! Tuy nhiên tránh vô đưa gập vô dĩa, lần này cái bàn lá mít trông rất ngon lành nhưng anh chủ nhiệm quên chưa cho sơn đen nên thành «bạch bản». Mà gập bàn bạch bản xui là cái chác ! Số là vừa mới ngồi yên vị thì ông nhà đèn cất câu chì. Phòng họp tối như địa ngục, cô Bạc Hà hô ầm lên bắt lấy đèn cây sợ cảnh tối lửa tắt đèn nhà gianh cũng như nhà ngói. Ma Tật tôi bèn vạch môi chặn cô Bạc Hà :

— Thôi đừng bày đặt, hội thảo bằng mồm chứ có bằng mắt, bằng tay đâu mà cần phải ánh sáng. Cứ hội thảo tối mò như thế này cho nó có không khí hợp với đề tài ăn chơi ! Cô Bạc Hà và anh em đồng ý chứ ?

Bọn liền ông không anh nào bảo anh nào mà hô đồng ý như này ! Cô Bạc Hà ức lắm nhưng đã số thẳng thừng số. Và thế là cuộc hội thảo diễn ra trong bóng tối satan.

Anh chủ nhiệm lấy trợn mời cô Bạc Hà phát biểu trước vì lần trước Tật tôi đã bị cô mắng cho mấy mắng vì cái tội dèch biết nâng cái lá đa, dèch biết định đâm đâm cả gan «chèn» cô Bạc Hà nói trước.

Cô Bạc Hà lấy giọng rồi cất tiếng :
— Trước hết tôi yêu cầu ai ngồi đầu ngồi im một chỗ cấm nhúc nhích, dù là nhúc nhích cái gì.

Cả bọn liền ông phá lên cười, cô Bạc Hà cố tỉnh bơ, có nói tiếp :

— Sau đó là tôi xin được mạn phép chửi các anh liền ông các anh vài chữ. Các anh đã bày trò ăn chơi để các anh khoái tử, nào nhậu nhẹt hút sách bài bạc, bắt đàn bà con gái chuồng cời cho

coi, bắt đàn bà hát oang oang, múa tung tung, cho các ông khoái con mắt. Thật là đều.

Ma Tật tôi nghe tức như bị bò cái đá nhưng cố nhịn vì cãi nhau với liền bà thì thà bắt chước anh chủ nhiệm «nói chuyện với đầu gối còn thú hơn»

Anh chủ nhiệm can khéo :

— Đồng ý với Cô Bạc Hà là bọn liền ông họ đã bày đặt làm trò nghịch ngợm tinh quái làm khổ liền bà nhưng ngược lại họ đã bị Trời phạt là anh nào cũng có bộ râu quạp. Thế nên hóa cả làng. Nhưng ta nên vào ngay đề tài hội thảo thì hơn, có ý kiến gì về mục ăn chơi không ?

Cô Bạc Hà vẫn cố vẻ ảm ức, có nói động cả đến tên cúng cơm của tôi :

— Tôi ý à, tôi cho rằng đa số «cái gọi là ăn chơi» đều là trò ma bùa «ma tị» hết chơi ! Tuy nhiên tôi khoái ăn và ngủ nhất.

Được dịp, Tật tôi trả đũa :

— Đồng ý ăn và ngủ là khoái nhất rồi. nhưng ngủ với ai và ngủ thế nào mới được chứ. Xin cô Bạc Hà nói rõ rõ một chút !

— Đúng là anh chỉ nghĩ đến trò ma tị không. Tôi ngủ một mình chứ ngủ với ai, ngủ trên giường chứ ngủ thế nào. Thật dăm dờ lắm lắm ! Về mục ăn thì tôi khoái soài tượng chấm mắm ruốc, cóc chín, ô mai Bắc kỳ, bún ốc, thịt bò viên Nguyễn thiện Thuật... Nhưng về mục ăn tôi đề nghị ông Phó Đốp cho ý kiến mới phải !

Anh Phó Đốp lúc nào mặt cũng đỏ như gấc hơi thì lúc nào cũng sắc mặt 33 chỉ chờ có thế :

— Tôi xin mạn phép các bạn trình bày về mục số một trong tứ khoái, đó là mục «đốp». Tôi đốp theo những tiêu chuẩn sau đây, mỗi

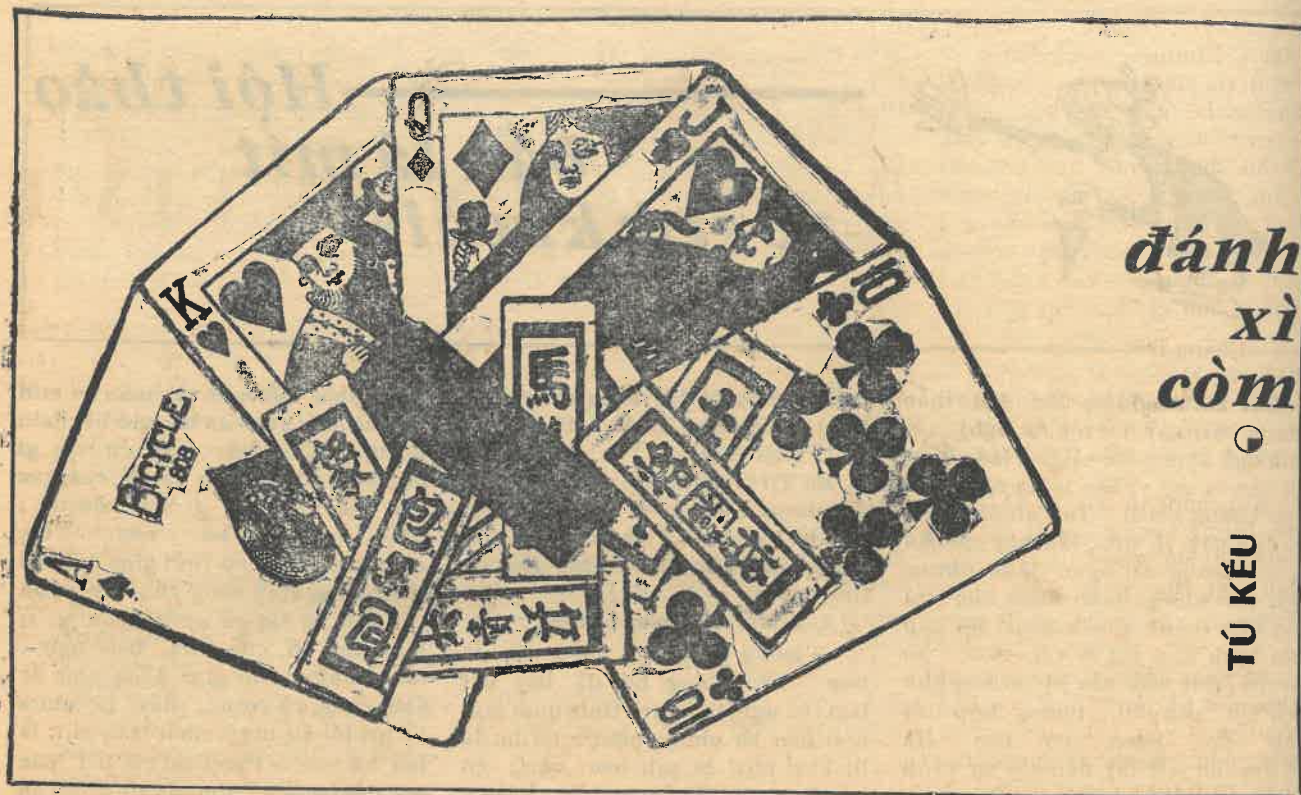
ngày phải biết một vài món ăn mới bắt cứ món gì và ăn bao giờ hết món thì thôi. Tôi đã ăn bất cứ con gì bò : Như rắn, rùa, ba ba, dế, cua, các kê, bất cứ con gì bay được : Chim xẻ, bồ câu, cu, cò, dơi... cũng có thời gian tôi ăn theo vùng sinh sống của các con vật như ăn tất cả những con gì ở biển như sò, cua, sứa, bào ngư... tất cả những con gì ở đồng như ốc ếch, còng, cá cơm... đấy là chưa kể tới lối ăn tuyệt nhất trần ai... là hời tôi còn ở Pháp tôi cứ b.t các em đầm non ăn nho, ăn sô-cô-la, ăn táo rồi tôi mút lưỡi các em bé, lối đốp này vừa nhẹ nhàng vừa đốp được nhiều lại thơm và mê ly nhất. Cũng có giai đoạn tôi đốp hít theo địa dư, nghĩa là tôi lập danh sách quận I có gì ngon, quận II có gì lạ... Mỹ Tho có gì khoái khẩu, Thủ Đức có gì lạ miệng... và cứ thế tôi liên tục «thanh toán» các mục tiêu đốp hít đó. Tôi chỉ có 1 nguyên vọng duy nhất ở trên đời là đốp đốp đủ thứ các món, đốp sưu tầm các món ăn trên thế gian như người ta khoái sưu tầm tem có vậy.

Tật tôi ngồi mãi chịu không nổi bèn tiếp lời ông Phó Đốp.

— Cả đời đốp đốp như anh là nhất rồi ! Tôi muốn góp lời với anh về mục uống. Đốp mà không có ba sô lai rai cũng buồn. Chén nước vàng khè bọt trắng nhìn trông và đẹp như nước đá con nít là món uống phổ thông nhất đó là la de. La de có thể đi với rất nhiều loại đồ ăn. Nhất là lại hợp túi tiền nữa. Cái uống ngày nay không phải để thưởng thức cái chất men ngà ngà mà chính người ta uống cốt để được quên thực tại quên đời rạch, quên cô đơn, quên

(Xem tiếp trang 54)

CRÈME THOAKAO là 1 mỹ phẩm đặc sắc, làm cho da mặt xinh tươi

Người yêu bé nhỏ của tôi, cô Măng Mai, mỗi lần gặp tôi thường ân cần dặn bảo: « Anh đừng đánh bạc nữa nhé. Anh còn đánh bạc em bỏ anh luôn đó ». Tôi cười cầm tay nàng an ủi: « Em yên tâm, anh đánh bạc ít khi thua lắm. Mỗi lần thua chẳng bao nhiêu ». Trong một lá thư gửi Măng Mai, tôi viết: « Em yêu dấu, anh vừa mới đánh bạc về. Anh thua mất bốn ngàn. Hôm qua em mới khuyên anh đừng đánh bạc, nhỡ ra anh phải hứa với em. Vậy mà anh đã không hứa, anh thật bậy. Nhưng em đừng trách anh. Bởi vì anh không thể làm gì hơn trong lúc anh buồn, anh cô đơn, và trong lúc em ở xa, quá xa anh. »

Quả thật, tôi và lũ bạn bè tôi đánh bạc không phải để hơn thua. Bài bạc cũng là một trong những món « ăn chơi » của Saigon một trong tứ đồ trường mà mọi người thường nhắc tới. Những kẻ giàu có, những ông bà tai to mặt lớn đánh bạc lấy tiền mua cảm giác lấy sát phạt làm vui, hoặc có thể họ có những trò chơi sa đọa hơn hay sang trọng hơn: Chơi Playboy, ciné con heo, uống rượu mạnh, nhậu đầm tại gia, nhậu tối ngày trong các nhà hàng lớn, Lên Đà Lạt nghỉ mát, ra Cáp tẩm biển v.v

Còn bọn văn nghệ cả những chúng tôi khác hẳn. Vì nghèo, phải làm việc nhiều, vì ít tiền không dám ăn chơi truy lạc. Nhưng dù làm việc nhiều cũng có lúc ở không. Và chính những lúc ở không này chúng tôi bày ra trò bài bạc để giết thì giờ. Và điều quan trọng để đỡ buồn.

Thứ mà chúng tôi hay chơi nhất là « xì phé ». Địa điểm bao giờ cũng ở các tòa báo mà chúng tôi cộng tác. Xin quý vị độc giả hãy yên tâm và người yêu bé nhỏ của anh cũng hãy yên tâm, chúng tôi « đánh » rất nhỏ. Nhỏ lắm, đến nỗi phải mệnh danh cho nó là « xì còm ».

Nền « xì còm » của chúng tôi phát triển mạnh mẽ nhất vào những thời gian báo bị đóng cửa. « Báo đóng cửa còn làm đéo gì nữa mà không đánh xì », Một vị Chủ nhiệm của chúng tôi đã phát biểu như vậy. Và tự nhiên là chúng tôi đồng ý. Sau vài phút ồn ào, chúng tôi xúm nhau lại ngồi « rút ». Vừa rút vừa cười đùa, đôi khi cãi cọ nhau ồm tỏi.

Nhờ cái đạo báo Sống bị nhà nước cho « đi đong », một lũ chúng tôi lêu bêu như chó mất chủ, sáng sáng kéo nhau tới tòa báo nghe tin

tức và đấu láo. Cuối cùng một bàn xì phé được thiết lập.

Báo đóng cửa, dĩ nhiên nhà in phải trả lại. Chu Tử thuê ngay một căn nhà ở Đường Công Lý làm chỗ cho « anh em liên lạc, gặp nhau ». Nói thế cho đẹp, chứ thực tình căn nhà đó để chúng tôi đánh xì. Các bạn thử nghĩ coi, không đánh xì sao được, khi chúng tôi thất nghiệp. buồn bã, bất mãn, nhìn nhau cười như mếu. Tin tức tờ báo mỗi ngày một đen tối, vô hy vọng.

Trong bàn xì, cá tính của mỗi thằng chúng tôi biểu lộ rõ rệt: Trần dạ Tử, Cung tích Biền phóng túng, tôi và Nguyễn hữu Đồng cần thận, chắc chắn, nhưng tôi hay nóng nảy. Chu Tử khôn ngoan, có vẻ « cáo già ». Đỗ quý Toàn dè dặt ngây thơ, Hồ Nam phôi phôi, Anh Quân và Mai Anh kiên nhẫn (Hai tên này thường nói « kiên tất thắng » nhưng nhiều hôm thua (cháy túi). Có những lần chúng tôi « chơi » từ sáng hôm trước tới sáng hôm sau, cả thằng ăn lẫn thằng thua đều phờ phạc, hốc hác. Thời gian chơi một ngày một đêm đó, đối với các tay xì chuyên nghiệp hay các vị dân biểu nghiệp đánh

xì thì không thấm vào đâu. Nhưng với chúng tôi vì ít khi chơi lâu nên cảm thấy mệt mỏi và lại như đã nói chúng tôi chơi xì để giết thì giờ và giết cái buồn không quen ngồi lâu, ăn thua cũng chẳng là bao nên không hứng mấy. Ít hứng dĩ nhiên không quên được cái mệt. Canh bạc sở dĩ kéo dài vì chúng tôi bảo nhau về cũng chẳng làm gì và chẳng biết đi đâu.

« Chẳng biết đi đâu ». Kim Dung đã từng cho Lệnh Hồ Xung nói: « Trời đất bao la, ta không có chỗ dung thân », Nỗi cô đơn thật khủng khiếp.

Khi chúng tôi làm tờ Công chúng lực lượng xì phé của chúng tôi bị chia hai. Một nửa do Anh Quân cầm đầu sang Hòa Bình. Còn một nửa ở lại.

Bên này tôi có thêm hai « đồng chí » mới! Uyên Thao và Lý đại Nguyên. Uyên Thao tính hay bốc đồng, lúc đánh thì kỹ càng cần thận, tính toán đầu ra đó, nhưng chỉ một ván « bốc » lên bao nhiêu vốn là bay hết. Bên rừ áo đứng dậy. Lý thì ngược lại, biết tiến, biết lui. Tuy vậy vận chàng đen nên thường xuyên sạch túi...

Cho đến cái ngày làm báo Đòi, truyền thống xì phé của chúng tôi vẫn còn. Cả bọn bên Hòa Bình cũng vẫn còn, chúng nó hầu như ngày nào cũng có. Các bạn thử nghĩ coi, làm sao dẫn lòng nổi khi nghe Đỗ quý Toàn mời:

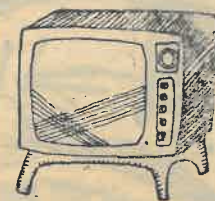
— Buồn quá, lấy xì ra chơi mày.

Hoặc Trần tuần Kiệt kêu lên:

Buồn quá, ĐM chơi xì tụi bay.

Thường thì, nếu sẵn tiền trong túi ít tên nào có can đảm từ chối những lời mời mọc ấy. Cần thận thì như vậy, nhất là khi mình cũng đang buồn, hoặc đang « không biết đi đâu ». (Biết đi đâu ở cái Saigon bần thủ này).

Mấy ngày gần đây, từ khi thuế kiểm soát ra đời, nền xì phé của chúng tôi tự nhiên xuống dốc. Các khách chơi xì bỗng dưng biến hết, hoặc đến cũng chỉ lác đác: không tiền. Thật chán.

CINE • TIVI

Thứ năm 18-12

RAWHIDE (21giờ)

« Walk Into Terror » (Sứ mệnh khủng khiếp).— Hai kẻ du mục bị sục hầm trong một khu hầm mỏ hoang phế. Muốn giải cứu họ, ROWDY YATES phải đi kiểm soát nổ nitro-glycerine. Kiểm được rồi, thì việc chuyển chở chất nổ này tới nơi tai nạn lại là một công tác cực kỳ khó khăn và nguy hiểm vì chất nổ bén nhạy này sẵn sàng nổ nếu va chạm mạnh mà phương tiện vận tải thì chỉ có một thùng xách nước với một chiếc xe gầy nát.

Phim dài FORGER OF LONDON (23g20).

Một vị bác sĩ nọ được ủy nhiệm quản lý tài sản của một thanh niên. Lợi dụng căn bệnh lãng trí của thanh niên, ông ta tìm cách sang đoạt tài sản lớn lao này, đến nỗi không từ bất cứ hành động nào kể cả hành động sát nhân. Đến viên gồm: Karin Dor, Helmut Lange, Mady Rahl, Walter Rilla, Robert Graf, Edie Arent và Viktor de Kowa.

Thứ Sáu 19-12 ;

WILD WILD WEST (20 giờ).

« Night of The Kraken » (Tuần tiếu đáy biển).— Vụ ám sát một Trung úy Hải quân cùng 4 ngư phủ lương thiện, lại thêm mối hiểm họa là một thủy quái khổng lồ dưới đáy biển, đã khiến 2 chàng điệp viên James West và Artemus Gordon quyết tâm ra đi, thám hiểm dưới đáy đại dương để diệt trừ hiểm họa cho các người đi biển.

STAR TREK (21 giờ)

« The Mark of Gideon » (Ấm hiệu Gideon).— Đại úy KIRK (William Shatner) cảm thấy đơn độc. trong khi lạc lõng trong không gian, giữa 2 giải thiên hà. Đột nhiên 1 thiếu nữ trẻ đẹp xuất

hiện và đòi chia sẻ cùng chàng tình trạng hoàn toàn cô lập trong vũ trụ vô biên. Diễn viên khách gồm Sharon Acker và David Hurst.

Thứ bảy 20-12-69 :

BURKE'S LAW (22giờ).

« Who killed Purity Mather » (Ai giết Purity Mather). Đề tóm cổ tên sát nhân đã giết mụ phù thủy, Burke (Gene Barry) phải trà trộn vào thế giới của những nhân vật quái đản, một ma cà rồng, 1 khoa học gia kỳ quái, và hiện thân của một thần Vệ nữ, một người khổng lồ có thể tiết lộ mọi điều bí ẩn, ngoại trừ lý do vụ giết người nói trên.

Phim dài : IT'S A WONDERFUL LIFE (23g20)

(Cuộc sống kỳ diệu). — Bất hạnh và những thất bại dồn dập đã xảy đến cho cuộc đời của George Bailey từ khi anh ta còn là cậu bé con cho đến khi anh kế nghiệp cha để quản trị công ty xây cất và Tín dụng. Một kẻ rất thần thế mưu toan dùng đủ mọi thủ đoạn để mong đánh bật anh ta ra khỏi xí nghiệp, Nhưng một « thiên thần » hộ mạng từ trời giáng xuống dùng đôi cánh linh nghiệm bảo vệ quyền lợi cho George. Diễn viên thượng thặng James Stewart đóng vai chính.

Chủ nhật 21-12-69

INRONSIDE (22 giờ)

« In search of an Artist » (Đi tìm 1 nghệ sĩ).— Trưởng toán Cảnh sát đặc biệt Inronside đi tìm lùng bắt 1 nghệ sĩ có tài bị tố cáo về tội giết người mặc dầu có báo cáo rằng anh này đã chết. Quả nhiên ông ta tìm ra manh mối.

Phim dài MISS AMERICA PAGEANT (23g35)

Từ Atlantic City, Nữ Ước

(Xem tiếp trang 52)

BỐN MÓN ĂN CHƠI

Tùy theo đẳng cấp xã hội, người dân Giao Chỉ thường có nhiều cách ăn chơi. Kể tiền nhiều ăn chơi theo lối nhiều tiền. Kể ít tiền thì vui với cái thú ít tiền. Nói tóm lại, cái món ăn chơi thường được gọi là giải trí, đều tùy theo từng người mà thay đổi.

Các ông chính khứa thì giải trí bằng cách khố ở giữa. Lúc bình thường, thì trung lập ở vị trí sáu giờ. Lúc khoái và hăng, lên cơn hứng, thì tiến tới sáu giờ, vươn lên ở vị trí mười hai giờ.

Các ông dân biểu và bà dân biểu, thì giải trí bằng cách lấy xe của Viện, chờ nhau đi chơi vi vút, như ông dân biểu Trần ngọc Châu, chờ bà dân biểu Kiều mộ Thu đi «móc nối». Nghe đâu chỉ mới «móc» được thôi, chứ chưa «nối» được.

Các bậc quyền cao chức trọng thì biểu diễn môn giải trí bằng cách đớp bằng thích, đớp chết bò. Thứ gì cũng đớp, đớp cho đầy bụng.

Còn dân ngu, cu đen, thì chỉ còn cách giải trí với vợ. Bởi vậy, mức sinh sản mới vọt lên khình khủng. Nhà hẹp, đất hẹp đi ra, đi vô đụng nhau, lại phải đưa nhau tới cái giường, đui lủ con ra đầu ngõ. Rồi kết quả là lủ con lại được thêm một đứa em. Cứ như thế, tiếp tục hoài hoài...

TIEN SU ĐỜI

● TUẦN BÁO CỰC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

Những thứ ăn chơi ở đất Saigon là những thứ ăn chơi... lậu. Từ ngày Nhà Nước cấm tiệt mấy thứ ăn chơi, thì chỉ có những nơi bất khả xâm phạm mới có quyền ăn chơi. Nhưng dù cho có thể cửa hàng dân Giao Chỉ cũng chỉ dám ăn chơi tới cái mức «cải lương ngồi xa, xi la ma ngồi gần».

Khi người dân đang thực thi khắc khổ, bàn về cái chuyện ăn chơi, nghe thật lạc lõng và vô duyên. Nhưng khắc khổ vì vẫn cứ khắc khổ đấy, ăn chơi, người ta cứ việc ăn chơi. Có thể núp bóng ngoại kiều mà ăn chơi. Như ở một Câu Lạc Bộ đường Nguyễn minh Chiêu, đèn hát, nhẩy nhót suốt đêm mà Đảng Dùi Cui cóc làm gì được, vì đây là Câu Lạc Bộ của Phi Luật Tân. Và trong những

luật đời

Luật đời nhiều khi cũng có những trường hợp ngoại lệ. Kể bất tài nhiều khi lại làm lớn. Và kể một xu không dính túi, nhiều lúc lại vẫn có thể ăn chơi vung vít.

Muốn ăn thì không khó. Chỉ cần mặc một bộ đồ lớn, tới các nhà hàng lớn Ba Tàu, thấy đám cưới là xông vào. Có thể vừa ăn vừa đấu, mà không ai dám hỏi cản cuộc, vì ai cũng chỉ sợ hỏi làm. Dù có lộ tẩy, xin lỗi cũng vẫn còn kịp.

Còn muốn chơi thì khó hơn. Cũng phải có bộ đồ thật ác. Chơi xong có thể biểu diễn một bộ mặt hăm hăm giận dữ, chề bai một phát rồi hỏi: chúng mày không biết tao là ai à?... Rồi lợi dụng lúc thiên hạ ngơ ngác, tà tà phú lĩnh. Tất nhiên chẳng ai thêm biết mình đầu mà sợ...

Ấy cũng chỉ vì không ai biết mình, nên kể bất tài mới có thể làm lớn, và kể không tiền mới có chỗ ăn chơi.

mỗi tuần đặng trọn một phóng sự ngắn

● phóng viên MA TỊT viết ●

CHUYỆN TRONG XÓM ĂN CHƠI

Phóng viên Ma Tít vốn là một con người ngày thơ như con cóc cộc. Chẳng biết ăn chơi là cái mẹ gì cả. Bởi vậy cuộc đời mới càng ngày càng đen như mồm chó.

Một hôm, vào những ngày trời lạnh ở đất Saigon, phóng viên Ma Tít được người bạn rủ đi ăn, đi chơi. Đi ăn thì dễ rồi, chỉ việc bỏ miếng ăn vào mồm, nhai rồi nuốt. Uống thêm một ít rượu nữa thì cũng đúng tác phong của bậc tửu đồ. Kể ra nghề ăn cũng chẳng lắm công phu vì đất Saigon nhiều thứ để ăn lắm. Bất cứ một chỗ nào cũng là nơi tụ họp của lũ con Ngọc Hoàng. Những thằng uống rượu là con Ngọc Hoàng. Nhưng ăn xong là phải có chơi. Thằng bạn của Ma Tít rủ đi một đường, xuống Ngã Năm chuồng chó. Đối với giới bình dân Giao Chỉ thì ăn chơi chỉ có như vậy. Nhưng phóng viên Ma Tít hỏi lại:

— Nhưng ở dưới đó có nhiều chó không? Tao nghe thấy người đứng đầu cả nước tuyên bố, ở nơi nhiều chó nhất, cũng chỉ có ba con chó. Một con chó, hai con chó, ba con chó. Ba con chó sữa mặc ba con chó sữa, đoàn người cứ đi. Người đã bảo thế. Bây giờ đi coi mặt chó phải không?...
Thằng bạn đáp cho xuôi:

— Ủ, cứ đi rồi xuống đó sẽ biết. Mày muốn con chó nào, cứ việc trả tiền rồi... ngủ với chó. Tao biết ở một chỗ này, chó ngoan và hiền lắm.

Rồi hai người chớ nhau trên một chiếc xe hai bánh. Một xe trong cũi hồng trần như bay. Qua bao nhiêu đường đất gập ghềnh. Tiếng thằng bạn la lên: tới nơi rồi! Phóng viên

Ma Tít bèn làm một phủa quan sai, thì chẳng thấy chó, mà chỉ thấy các em gái lùn lùn bao quanh. À thì ra thằng đó dẫn Ma Tít đi chơi. Chuyện này đối với Ma Tít không hấp dẫn, nên hắn đòi về. Nhưng không thể được. Tới đây mà bỏ về thì «quê một cục». đành phải ngồi chờ. Và lăm lăm bản kéo «rẹt», che khuất cái giường. Ngồi ngoài này Ma Tít vẫn nghe thấy những mẩu đối thoại từ bên trong văng vẳng ra ngoài.

Mở đầu là giọng con gái:

— Từ từ chứ anh. Cái anh này cứ hùng hục, chẳng tâm tình con mẹ gì cả!...

Tiếng thằng bạn của Ma Tít:

— Ui cha, tâm tình cái gì bây giờ?... Ừ thì tâm tình một chút cho vui. Em hãy kể chuyện vì đầu mà em lại tới đây. Ai xúi em tới chốn này?...Đi ăn, đi chơi, một ngày bao nhiêu?...
Phóng viên Ma Tít ngồi ở bên ngoài, chút xíu thì cười văng cả bữa tiệc thịt chó vừa rồi ra ngoài. Mẹ kiếp! Đã tới chỗ này mà còn làm thơ. Nhưng Ma Tít lại nghe thấy một tiếng thở dài, chứng tỏ rằng em đang cảm động ra rít. Rồi có tiếng em:

— Anh hỏi vì sao mà em tới đây. Chuyện buồn lắm anh ạ. Em gặp một chàng trai «bò» và «hào hoa» lắm. Hồi đó em ngày thơ chẳng biết gì... Anh thử đoán xem, nó làm gì em...

— Nó làm em như thế này phải không?..
Tiếng cười khúc khích;
— Còn hơn thế nữa!..
— Nó làm em như thế này phải không?..
Vẫn có tiếng cười:
— Còn hơn thế nữa!

Lần này thì có giọng giận dữ:
— Anh sẽ làm như nó. Anh đâu có sợ...
Rồi tất cả chìm vào yên lặng. Chỉ còn tiếng chiếc giường chuyển động. Cuốn phim cảm đã đề «tàng mọ» kéo quá dài. Xóm này ở cách xa đường lộ nên vắng tiếng xe. Vắng trên không, tiếng tàu bay ầm ầm một cách thật vu vơ và hiền lành. Vài phút sau có tiếng động mạnh rồi lại tiếp tục đối thoại.

Xem tiếp trang 52

CÁI ẤY VÀ MỒM ÔNG MARCOS

Đất Saigon là một thứ đất for-rent, Tất cả những nơi chốn ăn chơi, đều để dành riêng cho người ngoại quốc. Ăn thì có Ba Tàu. Chơi hay là chơi thì có đông đảo các đảng đồng minh vĩ đại.

Đứng đầu tất cả thì có linh của ông Marcos, nói nôm là dân Phi, nhưng không phải Mọi Phi Châu. Từ ngày linh và cu li của ông Marcos tới đất Giao Chỉ, đã gieo vào lòng con dân xứ này một nghi vấn: không nhiều tiền bằng dân Cờ Hoa, không hào hoa bằng dân Giao Chỉ, không dai phồng bằng dân Cao Ly, không biết tại sao mà dân Phi luật Tân lại được dân bà Giao chỉ mê say một cách dữ dội. Mà lại là những loại con gái được sĩ Kim Anh, say mê một anh Phi tới cái mức ăn vãi ba viên đạn của đức ông chồng.

Và chỉ dám vô đoán rằng, dân Phi sở dĩ nổi tiếng về nghề chơi, cũng chỉ vì «cái ấy». Bao chỉ Giao chỉ hiện nay đang sống bền, sống vững nhà khai thác «cái ấy» của dân ông. Bao thì khai thác «cái ấy» của Cựu Chó. Bao của ông Cổ Đạo thì cao hơn, xa hơn, đang khai thác «cái ấy» của cổ Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Nói tóm lại thì cả làng đang sống nhờ «cái ấy», và cũng chỉ vì «cái ấy», mà một ông chủ nhiệm và một nhà văn nhón, có chân trong Hội Văn Bút đang choảng nhau những phát bắn chi tử.

Như vậy mà không hiểu tại sao, chưa có ai khai thác về «cái ấy» của mấy ông Phi luật Tân. Nó có gai, có móc, có sừng có mỏ, gì không?... Có một ông tự xưng là ký giả, viết cho ông Cổ Đạo, đã tả rất say mê cái cảnh mà ông ta rình coi được cổ Tổng Thống họ Ngô đi đái. Rồi ông ta quả quyết rằng, «cái ấy» của Ngài vẫn bình thường, nghĩa là như của ông ta, có thể làm được cả hai công việc là tiểu tiện và sinh con,

XEM TIẾP TRANG 52

Con người ta phải bôn ba, vất vả để kiếm tiền. Nhưng kiếm tiền để làm gì?... Lại cần phải có chỗ ăn chơi để đốt cho hết tiền: Khi nào hết tiền phải chạy đi kiếm tiền...

Ăn chơi vốn là cái thú cho những kẻ có tiền. Nếu không có tiền mà muốn ăn chơi, thì chẳng khác gì một anh cóc có tài gì cả, mà lại muốn làm lớn.

Không hiểu con nhỏ Jackie đã dùng loại «thuốc» gì, nó chài tôi bao giờ mà sao kể từ hôm cùng con bé kia vào khách sạn này lần đầu tiên, tôi thấy thêm khát địa điểm này thực sự. Sau những mệt mỏi của đời sống, sự phân trí khôn nạn của động vật người, những ngày trắng, những đêm tàn, những lúc tâm hồn bơ vơ một cách khủng khiếp, tôi đều trở lại đây, nhìn ngắm sự sa đọa của những tuổi trẻ cùng thế hệ. Chúng nó cũng có lý khi lần mình vào khoảng trời tối đen : phải lán trang cho những bị kịch vây quanh đời chúng nó.

Chung quanh thế hệ này, người lớn đang chơi trò chơi phản phúc : Giết người. Người lớn bỏ bỏ nói về sự văn hóa hòa bình cùng lúc với những lời tâm rủa cho nền móng bội phản, chiến tranh. Người lớn nói về đạo đức cùng lúc với việc trốn vợ đi ngủ với tình nhân, chui vào những ổ nhện để «mưa vui cũng được một vài trống canh». Giữa bầu không khí như vậy, tuổi trẻ nào không cảm thấy bơ vơ. Trái tim nào không cảm thấy cay đắng. Cuộc đời nào không cảm thấy mơ hồ, rách nát. Tuổi trẻ Việt Nam đã lao đầu vào lối thoát, nhưng than ôi, lối thoát này càng đưa đến sự hủy hoại thêm, tan nát thêm.

Một hôm tôi vừa đẩy cửa căn phòng số 4... trong khách sạn thì đúng lúc Jackie đang biểu diễn màn chống « Tình yêu » gay gắt. Nạn nhân của nó đáng tuổi cha nó. Khuôn mặt ông ta đã già, xương xương, thêm vào đó là hàm râu vênh lên trên cặp môi dày, tím ngắt. Ông già bảo ngọt có gang tham dự cuộc tình mây mưa, tay ông ghi chặt xuống chiếc nệm sô lệch, quần vào bộ áo quần cũ mềm, nhẵn nhúm. Nhưng sức lực của ông chỉ mạnh mẽ trong lúc đầu, dưới sự săn sóc kỹ càng của 5 cô gái Hippy, ông già sau đó chỉ còn mềm nhũn như sợi bún.

Hơi thở ông khó nhọc, phì phò, mắt ông trợn trừng nhìn lên chiếc quạt trần đang quay, miệng há ra, rớt rãi xụi xụi chung quanh mép.

Jackie vừa điều khiển đàn em, vừa chấp tay vái ông già ra về cung kính vừa nhót nhả nói :

— Thưa thầy. Thầy... đã chưa.

Mặt ông già chợt đỏ lên như gấc, ông ta muốn vùng dậy, nhưng đầu ông mới cất lên liền rơi hẫng xuống, ông đành nhắm mắt lại, những giọt nước long lanh nhỏ xuống gò má xương xương từ lúc nào. Thấy vậy, con nhỏ Jackie càng chột nhả hơn :

— Thưa thầy, thầy chỉ dạy chúng con chữ nghĩa. Tại sao thầy không dạy cho chúng con mưu mô. Thử mưu mô thầy thường lên lút áp dụng trong trường học với chúng con. Thầy nổi tiếng là có nhiều nữ sinh trong vòng tay, thì đây... đưa học trò của thầy, thầy hãy tận hưởng đi, yêu đương đi, khoái lạc đi cho... đến chết.

Chữ đến «chết» của Jackie vừa dứt thì ông già kia cũng nằm ngất lịm luôn. Ông già đã thực sự chịu thua trước sức tấn công của những con bé đáng tuổi con cháu ông. Ông biến thành cái xác không hồn nằm lơ lửng dưới lưới hải bào tàn của loài quỷ dữ Jackie ra lệnh cho đồng bọn mặc y phục vào và đưa nào đưa nấy cũng nằm dài xuống nệm, định ngủ.

Chợt thấy tôi đã đứng bên cánh cửa màu nâu xăm từ lúc nào, Jackie ngồi vụt dậy, nó e thẹn che khoảng ngực trần trơn căng, miệng cười chum chim :

— A, người anh em. Lại đây, lại đây với tôi đi. Tôi không trả thù anh đâu mà sợ.

Tôi tiến về phía nó và ngồi xuống. Jackie thân mật hôn vào má tôi. Giọng nó dứt quãng như một bài ca ghen ngào, cách biệt :

— Không ngờ đây nhờ bồ tèo quá! Nếu đây không hẳn thiu, khôn nạn như bây giờ, đây sẽ nhờ người mai mối đến xúi bồ cưới đây tức khắc.

Tôi vượt tóc Jackie như người anh nưng niu một cô em gái :

— Tại sao biết hẳn thiu, khôn nạn mà vẫn tiếp tục ?

Jackie chợt đổi giọng. Nó đầy nghiêm :

— Muốn chấm dứt nhưng người đời không muốn chúng tôi chấm dứt. Họ càng khôn nạn thêm, hẳn thiu thêm. Xã hội càng bất công và éo uột thêm, Như vậy bọn này « hồi chánh » làm quái gì. Bọn này phải trả thù. Tiếp tục trả thù cuộc sống, con người hơn nữa.

— Cô thường nói với tôi chủ trương của Hippy là bất bạo động. Nghe giọng điệu của cô, tôi thấy Hippy VN hiểu chiến quá. Cô đã gieo vào lòng tôi sự nghi ngờ rồi đó nhé.

— Ai bảo anh chúng tôi hiểu chiến. Anh thử tính coi, chúng tôi chống đàn ông bằng cách cho họ sự yêu đương như vậy là bạo động à. Chúng tôi có đánh họ đâu. Có giết họ đâu ?

Tôi mỉm cười :

— Thà các cô cầm con dao kết thúc ngay cuộc đời người đàn ông kia còn hơn là cho ông ta thể xác trẻ trung của các cô. Cho như vậy có khác nào giết người, trái lại, kiểu giết người này càng bi thảm hơn vì thời gian hành quyết kéo dài hơn.

Thấy tôi lý luận lăm cằm như vậy Jackie lúc lắc đầu, nó vươn tay ngáp dài rồi hướng mắt về phía người đàn ông vẫn nằm chết giấc trên tấm nệm bên kia góc phòng.

— Bồ biết ông này là ai không ?

Tôi im lặng. Jackie cười lên như nắc nẻ :

— Giáo sư đây. Bọn này có học dưới quyền ông ta một thời. Ông có tiếng là đạo mạo, tư cách nhất trường HĐ đấy.

Câu nói thẳng thừng của con bé làm tôi bàng hoàng. Tôi hốt hoảng bảo nó :

— Nhất tự vi sư bán tự vi sư. Một chữ, nửa chữ cũng là thầy mình. Tại sao cô lại... khôn nạn, cằm thù ông thầy của mình đến thế.

Jacike vẫn tiếp tục cười :

— A, cha này muốn đem chữ nghĩa, đạo lý thánh hiền cấy cho bọn này đây. Còn lâu, bồ tèo ạ. Bọn này đã chán ngán hết rồi, trả lại cho thầy hết chữ nghĩa rồi. Bồ biết tại sao bọn này cằm thù lão giáo sư đây không. Chẳng khôn nạn lắm. Vào lớp, lúc nào chả cũng có vẻ đạo mạo hiền triết. Chả giảng cho bọn này đạo lý, công dân. Chả tỏ vẻ quan tâm đến nền tương lai Văn Hóa nước nhà. Nhưng sau cái bề ngoài đạo mạo ấy, trí thức ấy, lão giáo sư chỉ là một thằng đàn ông hèn, hẳn, thối như cứt vậy.

— Tôi không tin như vậy.

Bị kẻ khác nghi ngờ, Jackie nổi sùng thực sự, cô ta xỏ tiếng Đức như điên :

— Sư anh, bồ anh. Anh không biết thì nên khoá miệng lại đi. Thằng giáo sư này là đồ chó chết. Anh biết nó đã làm gì không. Một bữa kia, nó đã can

đam phá trình một đứa học trò của nó. Cái con nham dài ở góc phòng kia kia, đó, đó, cái thân thể chín mùi kia, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương kia, chính là... nạn nhân của thằng già này đó.

Jackie tiến về phía con nhỏ mặc quần Jean xanh nó lôi con bé dậy.

— Lại đây, Phấn. Mày lại kể cho thằng nhóc kia chuyện lão già này hiếp dam mày.

Con bé mặc Jean xanh uể oải làm theo lời của chúa « băng », khuôn mặt nó quả nhiên bầu bĩnh dễ thương tuyệt vời, cái miệng nhỏ, cong, mòng mòng và cặp mắt trùng điệp như đại dương xa tít. Cặp mắt biết cười, khi ngó ghé ngó xuống bên tôi, hai tay thần thờ tí xuống mặt nệm. Nó nhìn tôi chờ đợi.

Tôi hồi nhưng không rời cặp mắt buồn rầu của con nhỏ :

— Có thực ông giáo sư này đã phá hoại đời cô. Con bé tên Phấn gật gật.

— Chính nó. Nó thường viết thư rủ rê tôi rồi lén nhét vào sách mà tôi gửi cho nó chấm bài. Nó hứa kèm riêng cho tôi Quốc Văn, một hôm nó chở tôi vào hộp đêm, thuê phòng và xài tôi tới bờ hoa lá.

— Tại sao cô không tố giác hành vi của vị giáo sư kia ?

Phấn cười. Nụ cười hở nhiều chiếc răng trắng muốt nhưng lại méo mó một cách tội nghiệp.

— Tố cáo làm chó gì. Càng thêm xấu hổ chứ có ích lợi gì đâu. Và đâu phải riêng gì tôi, cả lũ nữ sinh bị chúng làm ăn nữa mà.

— Từ đó cô nhập băng rồi trả thù ông ta bằng cách này đây.

Phấn bấu môi kên kieu :

— Cách mà anh mục kích vừa rồi nhẹ lắm anh ơi. Bọn này còn phá hoại luôn cả hạnh phúc gia đình của lão ta nữa kia. Bọn này giả viết những bức thư tình mùi mẫn, gửi thẳng cho vợ ông ta, rồi hẹn ông đến địa điểm ăn chơi, vợ ông tới tìm. Chuyện đó bề cả hai hát bài anh đi đường anh, tôi đường tôi. Bây giờ lão ta sống thui thủi như một con chó hoang.

Tôi không ngờ băng Hippy này lại lắm trò dã man đến như vậy. Chiều đã đổ dài ngoài kia, lọt qua cái cửa kính, soi vào căn phòng những vết nắng nhạt nhòa, tan loãng. Nàng soi bằng khuỷu như một dải sóng buồn. Nàng thăm thì như một lời vỗ về miên man, tê buốt. Nàng đã đánh thức lão giáo sư tỉnh dậy. Ông ta cố gắng chống tay tỉnh đứng lên, khi thấy tôi nhìn chằm chằm, ông giáo sư vội lấy tay che mặt. Hành động của ông lúng túng như một con vật đáng thương. Con vật vừa bị một viên đạn bắn vào giữa trái tim, chết ngất. Ông giáo sư quơ vội bộ áo quần, mặc ngay vào cái thân thể lỏa lồ, già nua và không kịp xô vào đôi dép nhện, chân ông đã lẹ làng biến ra khỏi cửa. Tại sao, thầy xấu hổ

Đây là hậu quả của thầy đã tạo ra. Đây là cuộc hành trình như bản thầy đã chọn. Tại sao thầy bỏ trốn? Thầy đâu có trách nhiệm gì về việc làm của lũ học trò này. Thầy đã dạy cho chúng nó mà. Thầy đã nói với chúng nó có cái chân thực của đời sống, về đẹp thiên thần của trái tim, đôi chân măng non của nền tảng gia đình, bằng hữu. Những thứ ấy đẹp quá mà. Tại sao thầy không tiếp tục dạy chúng nó như thế, lại bày cho bọn trẻ cái cửa hẹp đi vào con đường âm u này, bảo tố này, rồi thầy cũng sa lầy trong đó.

Những ý nghĩ như một vết dao dọt vào trí óc tôi. Nó lẳng đàng trôi theo mạch máu đang chuyển vận nhịp nhàng trong cơ thể. Ý nghĩ thì bất tận mênh mông. Đời người thì ngắn ngủi, mơ hồ, tội nghiệp. Tôi chợt thấy thương ông giáo sư, thương bản thân mình và thương cả những đứa con gái tội nghiệp này nữa.

Tôi cảm thấy triu mến Phấn tuyệt vời, nên bàn tay đặt trên vai nó từ lúc nào. Cả thân thể chín mùi của con nhỏ như run rẩy, như cảm động.

— Phấn à. Đừng buồn. Cuộc chơi em đã kéo dài nhưng chẳng đi đến đâu. Hãy can đảm kể lại chuyện cha mẹ, gia đình cho tôi nghe, rồi từ bỏ đi. Phấn có thể tiếp tục đến trường học lại.

Con bé thở dài. Tiếng thở của nó nghe sao quá dài, bất tận:

— Mỗi lần, ai hỏi Phấn về chuyện này. Phấn sẽ dần dần quên mất. Nhưng bây giờ nước mắt Phấn đã cạn. Như con sông không mạch nước luân lưu, như cánh đồng khô khan, bỏng cháy, nứt nẻ vậy. Phấn có cảm tưởng rằng Phấn không còn là người, thiên hạ đã bắt Phấn làm một con vật. Con vật ngơ ngác giữa nghĩa trùng mù toan. Còn chuyện đi học lại, xin anh đi, mặt mũi nào Phấn đủ can đảm bước tới cổng trường. Như một

mặc cảm đã khắc sâu vào trái tim, mỗi lần nhìn thấy những thằng giáo sư, là Phấn muốn nổi giận rồi.

— Còn cha mẹ, gia đình Phấn nữa chứ?

— Tôi xin bỏ, (Phấn đứng vụt dậy, mặt nó đỏ gay, cặp lông mày xéch ngược lên và hai má bạnh ra dữ tợn) bỏ đừng nói tới gia đình tôi làm gì. Gia đình còn khuyến khích đẩy lao đầu vào những vụ như vậy nữa chứ.

Tôi như kẻ vừa rời khỏi cung trăng, đi hết từ ngạc nhiên này đến mới lạ khác:

— Phấn có giả dối với tôi không? Nước mắt chảy xuôi, có cha mẹ nào nở tâm lại con cái mình bao giờ hả Phấn?

Con bé ngồi trở lại xuống mặt nệm tóc nó xỏa tung, bay liêu trai trước làn gió do chiếc quạt trần thổi tới. Hai tay nó ôm lấy mặt, vai rung theo những dòng châu bắt đầu chan hòa trên da thịt, Phấn đã khóc lại được nghĩa là nó còn biết đau là xấu hổ, đau là liêm sỉ. Phấn không còn là con vật như nó mô tả. Nó xụi xụi:

— Nhà Phấn giàu lắm anh, có thể quấn bạc vào người đốt lửa mà không cháy da, xém thịt. Cha mẹ Phấn cũng hiền lam, nhưng ông bà ấy dư tiền của dư thì giờ nên hết mình tìm chuyện hưởng thụ ăn chơi. Ông bà là một loại Hippie già, làm tất cả những điều gì họ thích, cho dù chuyện đó là chuyện vô luân. Sinh ra trong một gia đình «quá đủ» như vậy, Phấn chỉ thích được làm một đứa con bình thường, được vượt ve triu mến bình thường, nhưng cha mẹ Phấn đã không màng tới chuyện đó. Với họ, con cái đầy đủ tiền nong là xong chuyện. Chúng muốn làm gì mặc sức.

(Xem tiếp trang 53)

Thơ

trạng dớp

Cái thú ở Đời

Ăn chơi cái thú ở đời,
Ăn chơi không biết là người bỏ đi!
Sống mà phải sống ti sống tiện,
Sống mà như con kiến con giun,
Tồn ma tồn mủn tồn mùn.
Mà đem vàng bạc đánh cùm khóa chân?

Chơi cũng lái mà ăn cũng lái,
Lo càng ngu nghĩ lại càng ngu!
Mong manh một kiếp phù du,
Thằng khôn rồi nữa cũng như thằng dần!

— Một tiếng hét ba quân rầm rập,
Vị nguyên nhưng mặt sắt uy nghi.
Chết đi cũng đểch còn gì,
Cũng về đến cõi âm ty là cùng!

— Lê cuộc sống nào nùng đen tối,
Một thằng dân dạn dối cật khô,
Ngu si dân dạn đại khô,
Chết đi cũng xuống đáy mồ lạnh tanh!

— Một cười lên nghiêng thành
nghiêng nước
Nàng bước đi bước bước nở hoa,
Nhạc reo dưới gót ngọc ngà.
Chết đi thì cũng ra ma hơn nào!

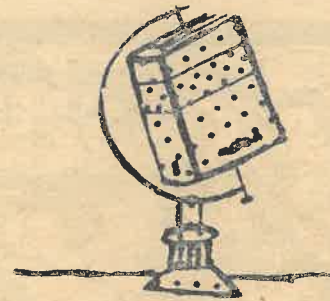
— Con mẹ mồi lao đao gượng sống
Đời bần lây nước đọng tối tăm,
Chết đi trong bóng âm thầm,
Năm xương cùng với tháng năm rữa mòn!

Ngoài song cửa bon bon óng nưa,
Nó chờ ai? Muôn thuở chờ ai?
Ngàn xưa cho đến ngày nay,
Thời gian bàng bạc cánh bay vô tình!

Thử cân lên đời mình nhẹ quá,
Cọng rơm khô chiếc lá vàng rơi!
Cuốn theo dòng nước chơi vơi,
Khôn ngoan ba vạn cũng rồi trắng tay!

Em ơi! lại gần đây, gần nữa,
Rượu, em ơi! ta chửa chấy mồi?
Yêu đi cho xác rã rồi!
Say lên ta rủ ông Trời cùng say.

TRANG ĐÓP

Văn võ toàn tài

Thi sĩ Trần Tuấn Kiệt mới in xong cuốn **Võ thuật Trung Hoa**, nhà thơ rất mê chơi gà này cũng là tay võ sĩ. Từ hồi ở Sadéc, anh ta đã học võ và đánh võ rồi. Hai cuốn sách trước đó của Trần Tuấn Kiệt là «Dịch Cân Kinh» và «Bí quyết võ thuật» soạn chung với Thương Lan, đều đã bán hết. Sau này, Trần Tuấn Kiệt còn in thêm một cuốn sách về võ phái Thiếu lâm, 1 cuốn sách về võ phái Bersilat của Mã Lai. Ai gặp Trần Tuấn Kiệt nên thận trọng kẻ cả Trịnh Phối Phối và Vương Vũ.

Phong trào đọc tiểu thuyết võ thuật và xem phim kiếm hiệp đang mạnh, Trần Tuấn Kiệt có lẽ sẽ làm ăn khá được rồi.

Tiểu thuyết về tiểu thuyết gia

Đó là cuốn truyện **Phượng Hoàng của Nhà Ca** mà nhà Thương yêu mới xuất bản. Câu chuyện được thai nghén từ mười năm trước, khi Nhà Ca viết cho tuần báo Ngàn Khơi mà Đặng Giác vẽ thành truyện bằng tranh. Chưa bao giờ có cuốn sách nào của nữ sĩ được mang nặng đẻ đau lâu như vậy.

Câu chuyện phẳng phất như chuyện thật về một nhà nữ sĩ đang nổi danh, cùng tên với nhân vật Phượng Hoàng. Dương Nghiễm Mậu cũng đã cảm hứng theo chuyện đó mà viết một cuốn tiểu thuyết, rồi từ chuyện thật biến thành tiểu thuyết có rất nhiều cái lạ, thử đọc và so sánh giữa Dương Nghiễm Mậu và Nhà Ca coi sao.

Càng bị cấm càng tò mò

Một nhà văn bỗng đứng trở thành người chuyên môn cấm đàn

sinh hoạt văn nghệ

hải lưu

bà. Đó là **Đặng Trần Huân**. Tập chuyện cấm đàn bà của anh sắp in ra tới lần thứ ba. Theo các hàng sách thì phụ nữ mua rất nhiều. Là vậy. Cho nên nhiều nhà văn đang định xuất bản một loạt sách đặt là «Cấm tất cả một người»

Sinh hoạt quán cháo Lú

Họa sĩ **Vị Ý**, người đã khổ công soạn và in cuốn **Kinh Hịch**, đang trụ trì ở quán cháo Lú, bên Thị Nghè, Quán Lú cũng cổ quái độc đáo y như con người của Vị Ý. Tường đầy những tranh và toàn là tranh cỡ bự, với nét vẽ mạnh và to của Vị Ý.

Trong tháng 11 quán Lú đã tổ chức những đêm ca và nhạc với các danh ca của đất Hà nội là **Bùi Thiện, Đoàn Chính v.v.**

Trong tháng 12, nhạc sĩ **Nguyễn Đức Quang** cũng sẽ trình diễn tại quán này các bài ca khai phá, Lối trình diễn của Nguyễn Đức Quang có lẽ rất hợp với tranh Vị Ý.

Nghệ thuật khỏi cần phối hợp

Một nguồn tin chạy chung quanh bộ Thông tin cho rằng Sở Phối Hợp Nghệ thuật sắp được bãi bỏ. Theo lối diễn tả bóng bẩy của bộ Thông tin thì trước kia Phối hợp nghệ thuật có nghĩa là kiểm duyệt sách báo... Nếu sở đó bãi bỏ, thì còn kiểm duyệt sách báo nữa chăng? Chắc là còn. Nhưng cơ quan kiểm duyệt sẽ mang tên là gì? Các nhà thông thái đang thì nhau đặt cho cơ quan này một cái tên mới, chắc sẽ hay hơn hấp dẫn hơn cái tên Phối Hợp Nghệ Thuật.

Tự diễn các nhà văn hóa

Phủ Quốc vụ Khanh về Văn Hóa đã gởi tới các nhà văn hóa lớn

nhỏ những bản mẫu lý lịch để xin các vị này cho phủ biết tiểu sử, các tác phẩm và hoạt động văn hóa; Phủ sẽ thu thập các bản lý lịch đó để làm một thứ tự điển về các nhà văn hóa chăng?

Ngoài lý lịch về các tác phẩm và hoạt động văn hóa, phủ còn hỏi văn nghệ sĩ có thêm một tài lạ nào nữa chăng? Có lẽ sẽ có nhiều tài lạ, như tài lập hội và làm tổng thư ký các hội của văn sĩ Phạm Việt Tuyền, tài chọi gà của thi sĩ Trần Tuấn Kiệt, tài đánh phé của thi sĩ Cung Tích Biền. Các nữ sĩ thì có tài nấu ăn, may vá...

Vẽ với chất LSD

«Những Thiên Đường Nhân Tạo» là tên một cuốn phim truyền hình mới chiếu ở Tây Đức. Trong phim có một đoạn nhà Phân tâm học Richard Hartmann thực hiện một cuộc thí nghiệm. Ông mời 34 họa sĩ tham dự. Các họa sĩ thuộc nhiều trường phái: các họa sĩ trừu tượng, các họa sĩ thuộc trường hiện thực Viruna. Những họa sĩ này được chính một lượng chất kích thích LSD khoảng 100 microgram, rồi đứng trước giá vẽ. Dưới ảnh hưởng của LSD, các bức tranh đường nét và màu sắc rất kỳ lạ. Nhiều họa sĩ cho rằng họ không thể vẽ nổi. Kỹ thuật bố cục không còn chặt chẽ. Có người không cầm được bút chì hay cọ. Có người không thích vẽ.

Phim ảnh chánh trị

Cuốn phim mang tên là Z. Đây là cuốn phim chánh trị có mục đích chống lại chế độ độc tài của các ông Đại Tá đang trị vì ở Hi Lạp. Nhà viết truyện phim **Jorge Semprun** và đạo diễn **Costa Gavras** không ngần ngại nói ngay ở đầu phim là: Tất cả các sự trùng hợp của các nhân vật với những người còn sống hay đã chết đều không phải trùng hợp ngẫu nhiên. Đó là sự trùng hợp cố ý.

Trong phim này, Yves Montand đóng vai một bác sĩ làm chánh trị. Ông bác sĩ diễn thuyết chống chính sách quân dịch. Khi rời khỏi phòng diễn thuyết, ông bị đụng xe ngay khi bước xuống đường. Ba ngày sau ông chết...

● đối lập với đàn ông ●

ăn chơi

— HOA MUỐP ĐÀNG

Đàn ông sánh ra trên cõi đời này, nếu không nhờ các món ăn chơi thì chẳng biết họ còn làm được cái tích sự gì để được nổi bật, để được sáng chói?

Tất nhiên có những người không được ăn chơi. Đó là các anh lính đang lo đánh giặc.

Đàn ông hay ngụy biện và lý sự cùn. Họ bảo: «Đã là đàn ông mà không biết ăn chơi thì vất đi, là thứ cù lần, không phải là đàn ông chính hiệu, không đủ 100 phần 100 chất đàn ông». Có lẽ đúng. Nhờ ăn chơi mà đàn ông xứ này hết cù lần và khôn tuyệt. Nhờ có ăn chơi họ mới biết chước mó tay vào tham những, buồn lậu, đầu cơ làm kinh tế ma tở chức chính trị bịp, diễn kịch làm hề, để hái ra vô số của chim của nòi.

Có kéo nhau vào đám ăn chơi đàn ông mới có chỗ ăn tực nói phét, khai thác triệt để tình tiền, trao chất bùa phép phù thủy, nắn vớ buồn con, đổi của cải con dân thành những đồng giờ tông rợn rợn để ném qua cửa sổ. Già ăn chơi theo kiểu già. Trẻ ăn chơi theo điệu trẻ. Ăn chơi khắp chốn. Ăn chơi quanh năm.

Chiến tranh này, dưới mắt kẻ ăn chơi, là một cuộc giải trí phù phiếm. Ai chết mặc ai. Ai đói kệ xác. Họ cứ dùng chiến tranh để làm giàu, kẻ ăn chơi cứ thả giàn ăn chơi. Ông lớn ăn chơi lớn. Ông nhỏ ăn chơi nhỏ. Ăn chơi nhiều càng có huy chương cao, có giấy khen thưởng dày. Vậy thì đại gì đàn ông không ăn chơi? Vừa đánh vừa đàm, vừa sát phạt vừa nhậu vừa nhót, vừa kêu gọi kẻ nghèo phải kh. c khổ kiểu mẫu, nên leo thang nhin ăn nhin mặc... vừa đọc số xỏ đề, số đầu, số đuôi vừa đọc tin người chết...

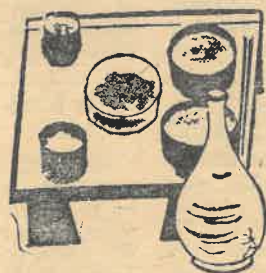
Và đã có những cuộc cải tiến của xứ sở này y như trò ăn chơi, như canh bạc. Phở mặc cho rủi may, may thì kẻ ăn chơi phê phởn, có rủi thì lại gây canh khác... thế thêm. Đàn ông giỏi, nổi tiếng nhờ các món ăn chơi đó. Chỉ có những kẻ bị ề ầm là những kẻ đã được biến đổi thành đồng giờ-tông.

H.M.Đ.

CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ●

● LINH-TRANG phụ trách

trong nhà ngoài ngõ

— TRÚC LY

LAM BẾT TA BỊ... BẾT

— Nghe nói cái vụ hạ giá thuế kiểm ước cho xe Lam bết ở tại nhà từng dưới đã làm cho mấy ông Hạ bị... bết lây. Không những mấy ông Hạ đó bị bết là bỗng dưng làm cho nhà nước mất thuế hàng trăm triệu mà nghe có tiếng thì thảo về một hồ sơ đen do mấy bàn tay trắng Kinh tế đã mó vào thùng xe, bán xe Lam để tham nhũng, để nâng xe Lam thành một thứ độc quyền, một món lối kx, thứ hàng quốc cấm trong chánh sách kinh tài nhà nước... Đàn bà con gái giới không có xe, phải cần ràng hoan hớ xe Lam là nhất định rồi, vì hồi này xe buýt đẹp, xe tắc xi, xích lô hay xai tà-ríp miệng để phát thanh cái giá cuộc xe để làm đứng tim hành khách. Đại diện dân, đại diện nhà nước mà còn bị bết vì xe Lam-bết, thì trong khi vật giá leo thang, giá xe leo thang, chỗ ngồi trên xe chật chội, bác tài càng làm cao thì dân đi xe Lam lại càng bết thật!

KÍN... HỜ

— Nghe nhà từng dưới họp kín đề diêm mật lẫn nhau một lần vào cuối năm. Thiên hạ vốn hay tò mò nên nghĩ rằng những gì toan giữ kín hẳn là... hấp dẫn lắm. Ai cũng trở tài đoán mò mấy thứ sẽ được phanh phui: từ câu chuyện tình tam tứ giác đến câu chuyện tiền xanh đỏ. Có những màn xát xà-phòng, kỳ cọ, bôi nước hoa diễn ra khá dữ dằn. Chị em cử tri đã đi bầu cho mấy ông đại diện năm xưa, vốn hiền đạm, không muốn quan trọng hóa chuyện «tây uế» của các ông bà Hạ bằng hình thức kín hay hở, mà chỉ dám nhần với các ông bà là dân đi bầu này đôi lần được nghe nhắc tới các ông bà mà phải đỏ mặt, y như mặc váy hở đứng trên cao có gió lộng và bị bao nhiêu con mắt xoáy vào người vì cái váy quá bần, quá rần rục đến trơ trên. Vậy cũng mong các ông các bà làm một cuộc rửa mặt cuối năm cho mặt mày cử tri bớt đ. xem sao.

ĐẸP MẮT

— Lại nghe tin xuất phát từ một đồng nghiệp, có ông Thượng chủ tịch U.B.K.T. Thượng viện đã tự nguyện lãnh lương tương đương mỗi tháng một trăm đồng. Tin làm hồi hộp thật. Trong mùa kiểm ước, tăng thu giảm chi, trong khi các ông Thượng khác lại cố ghi thêm 10 ghim vào bảng lương hàng tháng để được khấu thêm cô thư ký, thì ông Thượng kể trên đã trình diễn một màn kinh tế khá oai hùng, đẹp mắt. Nếu tin này có thật trăm phần trăm, thì cái tình cô thư ký 10 ghim và kẻ kẻ ra đi mà vẫn lưu luyến tiền lương, quả tới hồi... đáng cay, ngang trái...

TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI ● TRANG ĐÀN BÀ CON GÁI

vào đời

phụ nữ ăn chơi?

► NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH

Chủ đề tuần này của ĐỜI là «Saigon ăn chơi...» Mà cái ăn chơi của Saigon thì cũng như bao nhiêu đô thị trên thế giới, chẳng thiếu một món ăn chơi nào cả.

Điều đáng buồn cho chúng ta là ở chỗ đó. Buồn vì đất nước ta đang trong cảnh chiến tranh tàn phá, họa diệt chủng gần kề, nhân dân đồng bào đang trong cảnh đói rách, nhọc nhằn, chạy được chén cơm một bờ hơi tai. Nhân dân ta thế đó, đồng bào ta thế đó, trong khi nhà nước không ngớt kêu gọi kh. c khổ, mọi người ai ai cũng hò hào khác khổ, thế mà Saigon vẫn ăn chơi.

Dĩ nhiên số người chỉ biết lao đầu vào việc ăn chơi là một thiểu số. Một thiểu số ồn ào, bất trị và vô lương tâm. Họ ăn chơi, vui vẻ ăn chơi, nhần tâm ăn chơi, không màng đến đại đa số đồng bào đau khổ của họ, không chút quan tâm đến xã hội, không buồn xót thương đến những em cô nhi chiến tranh, những nạn nhân chiến tranh, nhất là những thương phế binh, những chiến sĩ đang cầm súng đồ máu ngã gục để Saigon họ được yên tĩnh cho họ ăn chơi.

Nói về họ những kẻ ăn chơi của Saigon muốn

Hoa Anh Đào có gai

Ông Quan đi sứ tại xứ của Bà Thái Dương vừa bị gọi về cấp tốc để được đi về vườn vui thú điền viên. Tội cho ông Đại sứ, vì tưởng chỉ có hoa hồng mới có gai, nào dè hoa Anh Đào cũng lại có gai nên mới ra cơ sự. Ông Đại sứ can tội rủ rỉ con gái thơm mát của cái xứ sản xuất nhiều xe Honda, Suzuki máy truyền hình vv. để ca bài du dương. Nếu chỉ có thế thì đã không to chuyện, Đàng này ông Đại sứ đã tặng cho cô gái Nhật một món kỷ niệm muốn đời: cái bầu tâm sự. Rồi ông Đại sứ lại đỡ công thức cổ điển của anh họ Sở, ông ca bài bầu m. Không xong, ông lại hạ giọng lâm ly ca bài ca con cá... ông xin thương tình, vì ông chỉ là thứ cá kiểng chỉ dành bơi lội cho

chuyện đàn bà

vui mát chứ không thể tặng bầu hi cho ai... Kết cuộc bài ca con cá của quan Hoan không ăn khách... ông Đại sứ bị hoạn nạn... Đây là 1 kinh nghiệm đáng cho các ông lớn đi nước ngoài lưu ý... cứ ham rở vào con gái đàn bà thì dù ở xứ nào các ông cũng dễ bị bồng tay.

Vợ người thì đẹp

Cũng lại một chuyện tăng tị tại Tòa Đại Sứ VN tại Nhật. Quả ông Ngoại Lâm có hơi vất vả vì mấy ông đi làm việc ngoại giao ở xứ người. Khác hơn ông Đại sứ thích xai hàng ngoại quốc, ông cố vấn Toa Đại sứ đã xai hàng nội

mặt quả thực nói hết tháng này sang năm nọ vẫn chưa bao giờ hết chuyện để nói.

Từ những nghề ngỗng, trò chơi trác táng, từ những cách hưởng thụ, ném tiền qua cửa sổ, đốt chầy tiền vạn cho một tiếng cười, mất tiền triệu qua tiếng bạc: cho đến vất trên bốn triệu đồng cho một tối tân hôn.

Nhưng, các bạn ạ! Chị em phụ nữ chúng ta đã góp một phần lớn lao vào những trò ăn chơi đó. Chính vì có sự hiện diện của nữ giới, mới có chuyện ăn chơi. Nếu chỉ ăn chơi không thôi, dù đó là một hành động đáng trách ở giai đoạn này, tội lỗi đó ta còn có thể tha thứ được, nhưng chuyện ăn chơi đã gián tiếp hay trực tiếp tạo nên một cơn dịch thối tha bành trướng càng ngày càng cao, nào là cướp giật, tham nhũng, lường gạt, hãm hiếp, thù hằn nhau mỗi lúc một lên cao.

Ăn chơi đã làm một số chị em ta chóa mắt. Người này đua đòi với người kia. Bắt chước nhau, a dua nhau ăn chơi. Nó đi từ chỗ chưng diện sầm ăm sầm mặc cho đến những cái lơ lửng lơ hơn để thỏa mãn ý thích của con người.

Chúng ta, những người được mệnh danh là người đẹp. Đối tượng của chúng ta, phần lớn ăn chơi đều nhằm vào chúng ta.

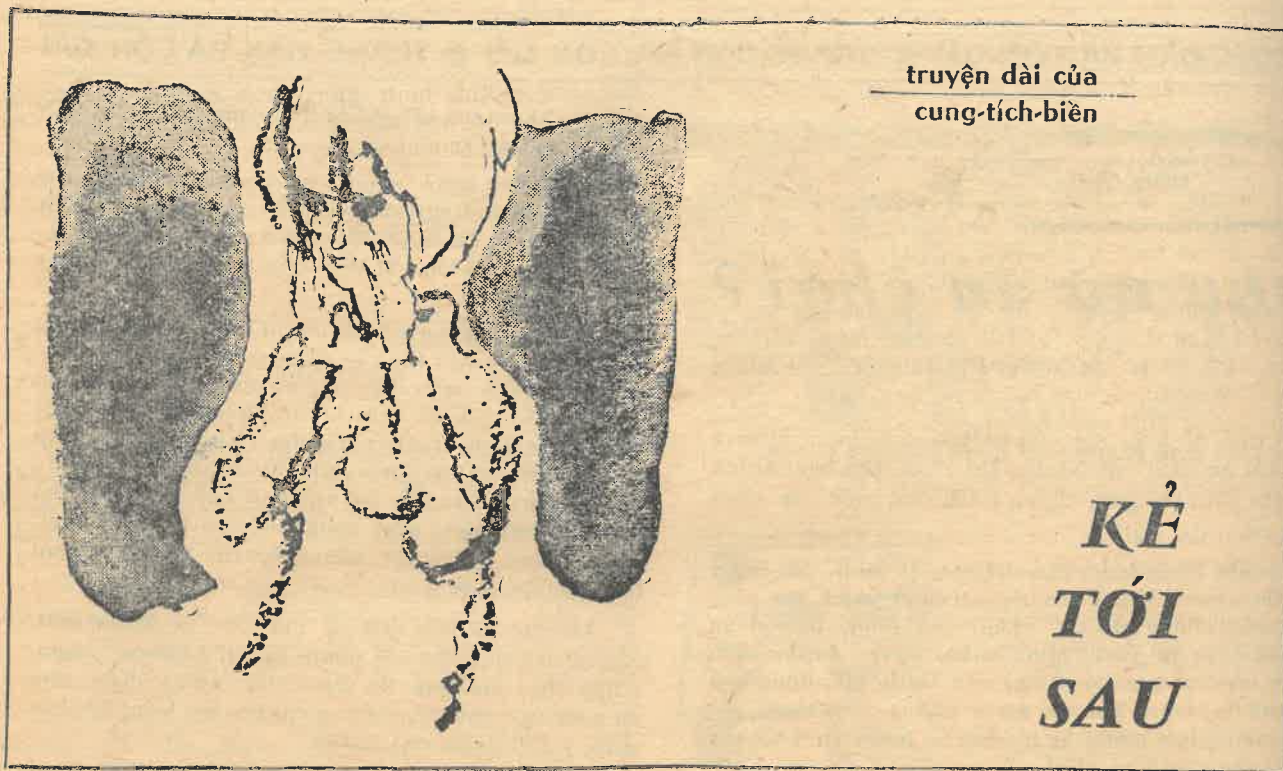
Vậy, các bạn nghĩ sao? Các bạn có bao giờ nghĩ rằng mình còn có danh dự, mình không phải là một thứ đồ chơi cho người ta tiêu khiển, không phải là một món hàng, một thứ dụng cụ để cho người ta... ăn chơi?

Đó là tất cả vấn đề, PA tôi ước mong được các bạn đồng tình, ít ra là trong lúc quê hương ta còn đầy khói lửa, chết chóc thương tâm này.

hóa made in Việt Nam hẳn hoi. Đi xa thêm của nhà nèn ông cố vấn của bà thương gia VN đi buôn tại Nhật... Nhưng ông lại bị rắc rối vì cái tội hái hoa có chủ, chỉ vì ông bị ám ảnh «vợ người thì đẹp». Ông đồng ca với bà vợ ngoan để tặng ông chồng của bà ở quê nhà mấy cái sừng... và rút cuộc ông bị húc văng vì thứ sừng nhân tạo do ông đã tạo. Thêm một bài học quý cho các ông lớn đi làm ngoại giao mà cứ lo giao du với gái có chồng.

Phát vệ sinh cuối năm

Mấy ngày nay đi ngang nhà hát Tây, tuy bị đóng cửa kín, vẫn nghe một mùi xú uế xông ra thật nặng... Hồi ra mới biết các ông bà Hạ đang làm việc vệ sinh mỗi năm, (xem tiếp trang 52)

truyện dài của
cung-tích-biên

KỂ
TỚI
SAU

65

66

Nhã khuyên cáo bạn : « Nguyễn ạ, dù sao mày cũng nên bình tĩnh. Không vì một lúc từng quân buồn bực mà mày đâm ra có những quyết định tai hại. Mày phải biết chúng ta hiện giờ là những kẻ cô đơn nhất. Bè bạn trai đã bỏ đi xa, đứa chết, đứa còn, đứa là một thằng lính thất thế nghèo nàn. Bạn gái chúng ta chưa gì đã chia lìa hai phe : một bên có chồng con và một bên đã giang hồ sa đọa. Dù sao tao cũng khuyên mày hãy bình tĩnh. »

Nguyễn phản kháng một cách bùng nổ : « Tao nản quá rồi. Tao không bình tĩnh nữa. Ba đứa em tao hiện đang học trường Tư. Mỗi tháng tiền cơm, tiền điện, tiền cho các em ăn học làm sao mẹ tao đài thọ nổi. Tao không thể để ba đứa em bỏ học được. Nhất định phải kiếm tiền. Định mệnh đã có sẵn trước mặt. Nhã ơi, tao không buồn, không hờn tủi. Có một điều là tao không thể vui được với tương lai tao sau này. Ánh sáng sẽ ra khỏi cuộc đời con Nguyễn này. »

Nguyễn cho một bàn tay lên ngực mình. Trong thoáng chốc Nguyễn thấy cái bàn tay, cái ngực, cái thân thể này sắp phải mang một thứ tội lỗi nào đó. Ngày mai, trong những đêm đen, ta hiện như một loài quạ đồng lõa, ta kiệt quệ linh hồn, tôi phải đối kháng thế nào với một cái chết đau thương của cha, một cái chết rực rỡ cảm hờn đã đốt cháy thành xuân tôi ; nhất định con Nguyễn này phải từ bỏ bè bạn, từ bỏ Sài-gon ; ngày đó, cứ tháng tháng hẳn đến bưu điện gửi

tiền về nhà ; hẳn hai mắt khóc và trái tim thường trực bị nhiễu loạn vì những trắc ẩn sâu xa.

Tình bạn giữa Nhã và Nguyễn đã đậm đà quá đời. Đời bạn gái có chung một tuổi thơ hoang dại, một tuổi học đường tinh khiết. Cả hai thương mến nhau như hai chị em ruột rà, y như cây hai hàng từ lâu chạy theo một con đường ; bây giờ một đường cây bị đốn phăng đi ; một phía bóng mát đã cháy theo mặt trời, sẽ lửa lò nóng bức : phía Nguyễn. Nghĩ đến tình bạn, nghĩ đến hoàn cảnh éo le của mình, Nguyễn chạnh lòng nói :

« Nhã à, mày nên sống với Tồn đi. Mày phải dứt khoát với quyết định của mày. Thôi, không còn gì đâu, mỗi đứa chúng ta phải tự chọn cho mình một định mệnh, tự thập đức lên đời sống. Dù sao mày cũng may mắn sinh trưởng trong một hoàn cảnh gia đình sung túc hơn tao. Nghĩ lại thân thể mình tao buồn quá. »

« Nguyễn ơi, ở hoàn cảnh nào mỗi đứa cũng gánh lấy một lo âu riêng. Mày tao nhất định gả tao cho thằng cha Mão, cái thứ thanh niên ông cụ cù lắt phết phết. Mày tao là một người tiến bộ tại sao bà ta quan niệm xưa thật là xưa. Tao không hề yêu Mão. Khi ta không yêu ai thì ta không thể nhìn mặt hắn được. Theo mày, cuối cùng tao có nên lấy Mão hay không ? Nếu là vợ của Mão tao khó tránh được việc ngoại tình với Tồn. Tao không tự hứa với tao rằng tao sẽ không mang về cho Mão trước ngày cưới một cái thai của Tồn. Có gì đâu, vì tao yêu Tồn. Tao gần

67

Tồn như cần nước uống. Không uống nước tao sẽ chết. »

Nguyễn đột ngột : « Mày đã ngủ với Tồn chưa? »

« Chưa, câu hỏi của mày có vẻ sỗ sàng. Tao nói thật tao chưa hề bậy bạ với Tồn. Vừa rồi tao nói cái trường hợp nếu phải lấy Mão làm chồng đó thôi. Theo tao, đàn ông không nên chọn người con gái không yêu mình dù người đó giàu hay đẹp hay duyên dáng gì đi nữa mà nên chọn người con gái nào yêu mình dù cô gái đó nghèo nàn hay xấu xí. Tóm lại, con trai nếu cưới vợ, nên cưới người nào yêu mình chứ không phải người mình yêu. Người con trai có thể biến mau chóng một người tình qua đường thành một người vợ, nhưng người con gái dù phải sống mấy mươi năm với một gã đàn ông xa lạ thì gã đàn ông đó mãi mãi chỉ là chồng chứ không là người yêu. Người chồng chỉ là người sản xuất. Còn người yêu mới chính thật người mang tới hạnh phúc. Di tao, một người đàn bà từng trải đã nói cho tao biết rằng : cái sự giao hoan, cái khoái lạc, không phải bởi nhiều như ta có nhiều ruộng là gặt hái nhiều lúa. Nó có ý nghĩa và tuyệt vời khi ta gặp phải người mình yêu thích, người mình tình nguyện tan nát ; dù chỉ trong phút giây, trong vụng trộm. Do đó tao quyết định lấy Tồn để sau này tao khỏi phải gặp địa ngục đời tao. Chúng ta không thể là những người đàn bà ngoại tình một cách bí ẩn như bà tỉnh X hay bà quận U. »

Nguyễn đối trả : « Mày có lần nào thấy « cơ thể » của Tồn chưa. Mày phải biết cái ý nghĩa đời mày chứ. »

« Nguyễn ơi, mày tàn nhẫn lắm. Mày làm tao ghê tởm cả mày. Hạnh phúc đời người không phải ở chỗ được thỏa mãn dục vọng, đàn ông đó cũng và một quyết định lớn. Không phải người ta chưa trị bệnh ghê lở bằng cách gãi bên ngoài cho đỡ ngứa. Dục vọng biết đâu cũng là một hình thức ghê lở — mà người ta cần chữa trị ngay trong giường mầu. »

Nói đến đây tự nhiên Nhã buồn rười, một sự gì đó đã làm hao hụt tâm trí nàng ; y như một nhà biện luận gặp phải một câu nói mình đã nói trước một thí hài xa lắc ; y như một nhạc sĩ say sưa trên phiếm đàn bỗng gặp những âm thanh tinh cơ tươi dội những trắc ẩn lơ lửng ; y như một nông phu đêm nằm dưới bóng trăng tịch mịch chợt khám phá được lòng biết ơn của mình với trời đất thăm thẳm nhưng người nông phu chưa bao giờ được thỏa mãn đời sống trong những ngày

68

khốn khổ. Nhã hình như chưa có một cái đích cuối cùng đối với Tồn. Trong những ngày bao la của tình yêu Nhã vẫn bắt gặp những cơn buồn những xao xác rêu gọi không đầu. Và phía Tồn, hình như chàng cũng vướng phải một giới hạn tâm lý nào đó. Tồn có một cái mặc cảm quá lớn đối với đàn bà. Có thể Tồn sẽ tàn bạo như con ngựa thừa sức hoặc chàng sẽ bất lực, vì mặc cảm tai hại đó.

Nguyễn tự nhiên đổi mới một tình trạng : « Nhã à, mày có thấy thay đổi trước và sau khi đọc mấy bộ sách về tình dục không? »

Nhã buồn bã : « Khác nhiều, qua sách vở người ta đưa đến cho mình những xác người. Thứ xác người đó được giải phẫu tường tận. Người ta cho chúng mình từng phần cơ thể. Sách tình dục, có thể lợi cho kẻ đọc mà cũng thật tai hại. Người ta đưa mình vào một thế giới nguy hiểm : mình tập giao hoan trong trí tưởng, mình đo kích thước của đàn ông trong mơ tưởng. Con gái đọc rõ ràng những hình vẽ về bộ phận tình dục là đưa con gái một lúc thấy rõ con ngựa hoang của mình. Thú thật với mày, Nguyễn, nhiều khi đọc những trang sách dịch đó, tao bị giao động, phân vân gần như là một sự phản uất. Tao nghe nói một số thanh thiếu niên Âu Châu họ làm cái việc đó, họ thử với nhau như là ta phải ôn bài trước khi vào thi. Tao thấy tởm, nhưng nhiều lúc tao cũng... »

Nguyễn nói trơ người : « Mày cũng muốn thử hả ? Tao thử rồi. »

« Trời, mày thử rồi » Nhã hốt hoảng gọi lớn. Nhã như người vừa qua cơn động kinh, mọi vật đã chao đảo để trở về kích thích cùng chỗ đứng khác lạ. Nhã khoát cái chân nhìn vào buồng ngực nở nang tươi hồng của Nguyễn. Nhưng bây giờ Nguyễn không còn nằm nữa, nàng đã đứng dậy, đi lại trong phòng, nàng như muốn hưởng cái thứ khoái lạc tinh cơ còn sót đâu trong máu trong thịt ; hay nàng ăn năn muốn rửa cho hết quanh mình một lỗi lầm đáng tiếc. Đến trước gương soi, Nguyễn vội vàng nhìn con người mình trong đó, nàng lắc đầu hất mờ tóc rồi lạnh lùng bỏ đi, Nguyễn đến ngồi ngoài mình trên đi văng. Bốn phía cửa phòng đều đóng kín. Nguyễn nói âm thầm :

« Con gái quả tình đã không kiểm soát được mọi »

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

PUB-TAN-TRI

hành động của mình trong những phút bồng bột. Có thể mình đã tàn nhẫn với chính mình khi quyết định phá vỡ thân xác. Nhã ạ, không phải tao hối hận đâu. Có điều tao tự thẹn. Sau khi ngủ với chàng lần đầu, chỉ một lần duy nhất tao đã thấy sự vô nghĩa của chung chạ. Ngay sau phút thỏa mãn (tao thú thật có thỏa mãn) con người ta như tan rã hoàn toàn, kiệt quệ hoàn toàn, từng mảnh thịt trước đó không bao lâu nó sung sướng ngất ngư nay thịt xương đó như một địa ngục đè lên trí não mình. Trong lúc mình như một sinh vật tàn tạ khốn nạn nằm yên dưới vực thẳm rã rời của xác thịt đó, mình thấy thực sự mình sa đoạ : tuổi trẻ chỉ là một cơn giông thổi đến ào ạt và ra đi tan tác lạnh lùng. Tao buồn. Tao bùng mặt khóc. Tao lăm lăm hay tao sáng suốt? Tao tự bồng bế tao đến thiên đàng hay tao tự hủy đời tao? Mọi điều đó tao không cần biết. Tao chỉ thấy rằng tao vô nghĩa quá. Tao ghê lở quá. Tao tự tìm cách phui phà cửa ngõ thân xác mình một cách u mê, bởi chàng làm cho tao thỏa mãn rồi là tao không còn yêu chàng nữa.

« Chàng đã giải thích với tao như thế này : Người con gái dưới hai mươi sau khi được thỏa mãn đòi khi đâm ra khinh ghét tình nhân, sợ xác thịt. Bởi ở tuổi gái này sống mạnh mẽ về tình cảm, con tim còn nguyên lành, một thứ con tim thích ru ngủ bằng thơ mộng tuyệt vời. Sự hoan lạc thể xác có thể làm họ ghê tởm cuộc đời và cả những gì được gọi là bí mật của tình yêu. Nhưng đến một tuổi nào đó họ trở thành đàn bà, con tim họ bắt đầu chai đá mọi mộng ảo tuyệt vời đã cất cánh bay đi, còn lại trong trí não người đàn bà ấy những xác thịt và xác thịt. Chừng đó cái việc ghê tởm kia là một cần thiết. Họ những người đàn bà đi tìm sự cần thiết ghê tởm. Người đàn bà chính là một kẻ đã đập chết nàng con gái thơ ngây trong đời mình.»

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘT CHÍNH
HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Để nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe
— đủ các giới **NGON, THƠM, BỔ**
không kém Bột ngoại quốc, đã được
viện Pasteur công nhận nhiều chất **BỔ**.

TÂM PHƯƠNG

47A, Trần quốc Toản Saigon

«Nhã ạ, chàng nói cách gì thì tao lúc đó cũng cảm thấy xấu hổ đã bùng mặt khóc, buồn tủi vì đã chính thức trở thành đàn bà. Tao khuyên mày Nhã ơi, mày đừng bước đến con đường của tao. Mày đừng thử. Hãy đốt hết bộ sách tình dục nhằm nhì, đừng học đòi biết quá sớm về thế giới đàn ông. Cứ sống thắm kín với chúng ta. Hãy cứ mù tịt về nam phái. Xem đó như là một miền đất cấm, biết đâu thiêng liêng. Nhã ơi, tao thật lòa lổ, thật tội tệ.»

« Nhớ lúc đó tao mệt lả người, chàng van xin tao một lần nữa, nhưng tao nhất định thôi. Nhất định thôi. Tao cảm thấy cái điều đó lòa lổ vô nghĩa cái điều đó không cần thiết. Phải chăng chúng ta còn quá nhỏ tuổi. Thật tội nghiệp cho chàng.»

Nhã điên tiết lên : «Nhưng chàng là ai?»

«Nguy, là thằng Nguy đó.»

Nhã bước nhào tới tát vào mặt Nguyễn một cái tát nẩy lửa. Nhã làm như cầu xé Nguyễn vì sự ghen tuông. Thực sự Nhã thấy đau đớn trong lòng. Nàng nói :

«Nguyễn, mày là con khốn nạn». Rồi Nhã ngã quỵ xuống bùng mặt khóc. Chung quanh nước mắt Nhã những hình ảnh bề bạn ào tới : những Uyên, những Nguy, những Dũ, những Hoài. Cái việc Nguyễn đã ngủ với Nguy là một cáo trạng về sự tan vỡ thế giới học trò của nàng.

Một thú thật về sự sa đoạ của tuổi trẻ và học đường. Sự vạch mặt bôi đen những con họa mi trong trắng. Ai đó đã thách cứ những người lớn tuổi đã làm ung thối xã hội vì tư cách hèn hạ bản thủ của họ, vì đời sống xa hoa phung phí sa đoạ vô liêm sỉ của họ. Thực sự, với Nhã trong giây phút này nàng biết, tuổi trẻ vẫn có làm lở sa đoạ của tuổi trẻ...

(CÒN NỮA)

TAILOR'S

CHIẾN

ÂU-PHỤC
ĐỢT SỐNG MỚI

90, LÊ - VĂN - DUYỆT nói dài
(gần Ngã Ba Ông Tạ)

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam
MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng
trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- **Nước cam**
- **Nước thơm**
- **Sữa trái cây**
- **Yaourt**
- **Kem**

Văn phòng : 116 Gia Phú Chợ Lớn

Điện thoại : 36.756

Trung tâm bán lẻ :

43 Tổng Đốc Phương Chợ Lớn
(NHÀ MÁY 100/26 BÌNH THỜI QUẬN 11)

Đ.T. 50.423

nguyễn duy hinh

người chết có thể nói chuyện với người sống không?

(Tiếp theo ĐỜI số 13)

Muốn tránh ác mộng thì phải kiêng ăn những vật có bốn mạng như rùa, trâu bò, chó và đừng tư tưởng những việc tà dâm, ác nghiệt, chó giết lục súc. Khi ngủ, đầu tóc nên chải gọn gàng và bao lại kỹ, đầu phải hướng ra phía ngoài, như vậy tinh thần sẽ an tĩnh.

« Gọi hồn có thật chăng? »

Cách đây hơn 30 năm ở Thượng Hải có ông họ Trịnh nhà rất giàu có, vì ông ta làm quan lớn triều vua Mãn Thanh. Nay ông chết đi còn để lại một bà vợ. Từ khi ông quá cố, bà vợ trong lòng rất nhớ nhung thương xót chồng, ngày nào cũng khóc than thảm thiết muốn làm sao được gặp mặt chồng.

Lúc đó, ở Thượng Hải có một thuật sĩ người Pháp biết phép chiêu hồn, có thể dùng pháp thuật gọi những hồn ma mới chết lên để cùng với người thân quyến gặp mặt nói chuyện, mỗi lần làm phép như thế lấy tiền công 1.000đ Bà vợ ông họ Trịnh vì nhà rất giàu sang dư giả có xài ra 1 hoặc 2 ngàn đồng cũng chẳng coi ra gì, bà ta chỉ muốn gọi hồn chồng về gặp nhau nói chuyện là trong lòng thỏa mãn rồi. Vì thế, bà ta liền rước nhà thuật sĩ người Pháp đó về nhà.

Đến buổi tối lập đàn chiêu hồn ngay ở nơi phòng khách. Sau khi tắt hết đèn điện, nhà thuật sĩ này liền bắt quyết niệm chú, làm

phép ước chừng một tiếng đồng hồ, xong xuôi lại bật đèn sáng lên nhưng không gọi được hồn ma của ông họ Trịnh về.

Nhà thuật sĩ nói : « Là quá ! Người này khó kiếm quá ! Tôi ở nơi cõi âm kiếm hết sức mà không thấy. Sau tôi thấy ông ta ở nơi địa ngục, tôi gọi ông ta nhưng ra không được ».

Bà vợ ông họ Trịnh từ khi chồng chết đi, trong lòng đau thương biếng ăn, biếng ngủ, chỉ muốn gặp chồng để cùng nhau nói chuyện, gặp nhau cho thỏa lòng mong nhớ, ngờ đâu nhờ nhà thuật sĩ này gọi hồn, chẳng những hồn không về được mà lại còn nói là hồn đã xuống địa ngục, nên bà ta trong lòng giận quá, nổi nóng lên bảo nhà thuật sĩ rằng :

« Ông nói láo, ông gạt tôi. Chồng tôi lại ra làm việc thiện, hay bố thí cho kẻ nghèo và cất chùa, sửa cầu, nay chết đi nếu chẳng được lên thiên đường thì thôi, chớ tại sao lại phải xuống địa ngục ? Ông bảo chồng tôi xuống địa ngục là cố ý làm ô nhục chúng tôi ». Bà ta la rầy nhà thuật sĩ một hồi, lúc đó vì nhà thuật sĩ không biết lấy gì làm chứng có cho lời nói của mình nên cũng không dám biện bác cãi lại. Bà họ Trịnh thì cứ lải nhải nói đi nói lại mãi, nhà thuật sĩ bực quá chịu không nổi liền nói :

« Được rồi, nếu bà không tin lời tôi nói, bà còn có người

thân nào mới chết nữa, tôi có thể gọi lên cho bà để làm chứng lời tôi nói là đúng ».

— Người khác tôi không cần gọi, tôi chỉ cần gọi hồn chồng tôi lên.

Bà họ Trịnh này có đứa con trai lớn cũng vừa mới chết được mấy ngày, trong nhà liền tưởng đến vợ của cậu trai này, liền nói :

« Cậu cả mới chết chưa bao lâu, nếu quả nhiên nhà thuật sĩ này có phép chiêu hồn thực, thì có thể nhân cơ hội này kêu mợ cả lên chỉ phí chút ít tiền nhờ ông ta gọi hồn cậu cả về, một đàng có thể cùng nhau gặp mặt nói chuyện, một mặt có thể chứng minh việc trên ». Nói rồi xuống ngay phòng nhà dưới kêu mợ cả thuật chuyện này, mợ cả sợ rằng bà mẹ chồng không chịu nên tính đem tiền của mình ra trả công cho vị thuật sĩ bèn lên trên phòng khách thương lượng với bà mẹ chồng. Bà liền trả lời :

— Việc của tụi bay làm thầy kẻ tụi bay.

Nhà thuật sĩ người Pháp đứng bên cạnh nghe thấy thế liền xen vô nói :

— Nếu muốn gọi hồn cậu cả thì tôi có thể bớt giá tiền phân nửa, còn 500đ thôi !

Mợ cả tuổi bấy còn nhỏ, chồng vừa mới chết, trong lòng lúc đó cũng rất là đau đớn, cũng muốn gọi hồn chồng về gặp mặt nói chuyện cho tinh thần được an ủi, thì đầu

xai phí ra 5 hay 6 trăm đồng cũng chẳng kể gì, liền nhận lời, đem ngày sanh, tháng sanh và giờ sanh của chồng và ngày chồng chết khai ra. Sau khi đã dự bị xong xuôi, nhà thuật sĩ lại lên đàn làm phép.

Lần này không giống như lần trước, lên đàn làm phép không bao lâu liền gọi được hồn ma về. Khi hồn này mới về còn núp dưới gầm bàn khóc lóc một hồi, sau mới nói chuyện.

Mợ cả liền hỏi :

— Anh là tên Mỗ họ Mỗ phải chăng ?

— Phải, đúng như vậy.

— Anh ở dưới âm ra sao ?

— Vì tôi mới chết chưa bao lâu, còn ở trong lũ ma sơ tán chưa bị giam cầm, sợ mấy bữa nữa điểm danh thì chắc tôi thế nào cũng bị giam rồi. Ôi ! Lúc tôi còn sống, trọn ngày dong chơi, lêu lổng chơi bời, rượu chè cờ bạc ăn nhậu, không chịu làm việc chánh đáng, tôi tạo nên bao nhiêu tội nghiệt, đối với em tôi có lỗi nhiều lắm. Nay tôi như vậy thì cũng đành vậy, nay em có thể làm công đức tụng kinh siêu độ cho tôi, thì họa may tôi mới thoát khỏi rơi vào ba đường ác. Ở trong túi áo tôi treo trong tử, hãy còn một tấm ngân phiếu, em có thể đến nhà băng đem ngân phiếu đó ra mà lãnh tiền, việc nhà nhờ em lo liệu trông coi dạy bảo con cái dùm tôi.

Người nhà liền vào trong tử tìm chiếc áo đó thì quả nhiên ở trong túi áo có một tấm ngân phiếu. Lúc đó, người nhà lại bằng đưa con nhỏ 5 tuổi lên cố ý xúi nó hỏi hồn ma rằng :

— Ông có phải là cha tôi không ?

— Phải ! Con ơi, con còn non dại, phải nên nghe lời dạy của mẹ con !

Lúc đó, hồn ma cũng khóc, người trong nhà cũng khóc, trong phòng khách chỉ nghe toàn tiếng than khóc, mợ cả lại càng khóc thảm thiết. Trong lúc bi ai đó, mợ cả bỗng nhiên nhớ tới ông cha chồng liền hỏi hồn ma :

— Hồi này, mời hồn ba về, sao không thấy về ?

— Nghe nói ba đã phải xuống địa ngục rồi ! Nói xong câu đó, tiếng khóc của hồn ma lại càng lớn. Bà họ Trịnh đứng bên cạnh nghe

nói vậy không chịu nổi nên xen vào hỏi :

— Cha này lúc sanh tiền hay làm việc thiện, nào sửa chùa này, cất chùa kia, quỳ tiền bố thí thuốc men cho kẻ nghèo, ăn tổng kinh sách mà có làm gì nên tội, mà sao lại phải xuống địa ngục ?

Hồn ma liền trả lời :

— Nghe nói cha lúc còn nghèo khó làm quan tại Bắc Kinh, có một năm tỉnh Sơn Tây bị nạn lụt mất mùa, nhân dân thiếu lương thực nên đói kém, nhà vua sai cha đi Sơn Tây để phát chẩn. Kho quốc gia phát ra 60 ngàn lạng bạc để cha đi cho dân đói, cha tôi vì lòng tham ô quá đáng, rút hết vào túi riêng của mình, không phát ra một lạng nào, vì thế, nhân dân tỉnh Sơn Tây chết đói hàng ngàn muôn người. Sau đó, triều đình được tin lại phái sứ giả đến nơi điều tra, cha hối lộ cho viên sứ giả mấy vạn lạng bạc nên việc này bị êm nhẹ đi. Vì thế, tội nghiệt của cha lớn quá nên sau khi cha xuống dưới âm không được mấy ngày bèn vào địa ngục.

— Cha này làm việc thiện cũng rất nhiều, nếu cha này có tội thì đem công đó ra chuộc tội, đến nỗi nào mà phải xuống địa ngục.

— À, công của cha đành rằng có nhưng rồi cuộc không bù nổi với tội nghiệt cha đã gây nên. Cha có công thì sau này khi đã đền xong tội sẽ được lên thiên đường hưởng phước, nhưng hiện nay cha còn thiếu nợ cả muôn ngàn mạng người thì phải xuống địa ngục đền tội trước đã !

Xem xong tấn kịch gọi hồn ma trên, chúng ta có thể kết luận rằng luật nhân quả báo ứng thiệt là sắc bén, không sai một mảy may. Người đời đọc chuyện này nên lấy đó làm gương để tự răn mình, phải nên kiêng cử hết thảy các điều ác, làm trọn các điều lành « Trồng dưa thì được dưa, trồng đậu thì được đậu » (chúng que đác que, chúng đậu đác đậu).

(Chuyện trên đây trích dịch trong cuốn Ảnh Trần Hồi Ưc Lục của ĐẠM HƯ ĐẠI SƯ).

Có thần thông hay không ?

Trong khi Khoa học tiến mạnh, nào bom nguyên tử, nào những kỹ cụ phi hành chinh phục mặt trăng, thế gian vẫn có những chuyện không sao giải thích nổi.

Tỷ dụ : Sam Trạng Trình và Nostradamus tiên đoán những việc hàng trăm hàng ngàn năm sau ; Thần tiên giáng cơ (Spiritisme) Thần giao cách cảm, sự linh nghiệm của phù chú hoặc cầu nguyện ; Quỷ nhập tràng, đánh đồng thiếp, mộng寐, đồng bóng (Dédoublément) các khoa tiên tri, những phép lạ như Đức Mẹ hiện hình, Quan-Thế-Âm-Bồ-Tát thị hiện cứu người và rất nhiều những chuyện lạ khác nữa như các thầy Fa kia Ấn Độ chết rồi sống lại, những thầy Lạt-Ma Tây-Tạng đi như bay, các vị chân tu đắc đạo để lại nhục thân (xác phàm) ngàn năm không rã.v.v...

Vì những chuyện khó giải nghĩa đó, cái tâm lý « ăn bí » của nhân loại mãi tới ngày nay vẫn chưa chấm dứt. Nhiều người tin tưởng khoa học như một Tôn giáo, ngoài miệng bài xích những chuyện dị đoan kỳ bí nhưng trong thâm tâm vẫn còn thạc mạt về vấn đề thần bí. Tỷ dụ : có biết bao nhiêu nhà khoa học vẫn tin tưởng Đức Chúa Giê-su phục sinh sau ba ngày bị các thầy Pha-ri-si Do thái đóng đinh trên thập tự giá.

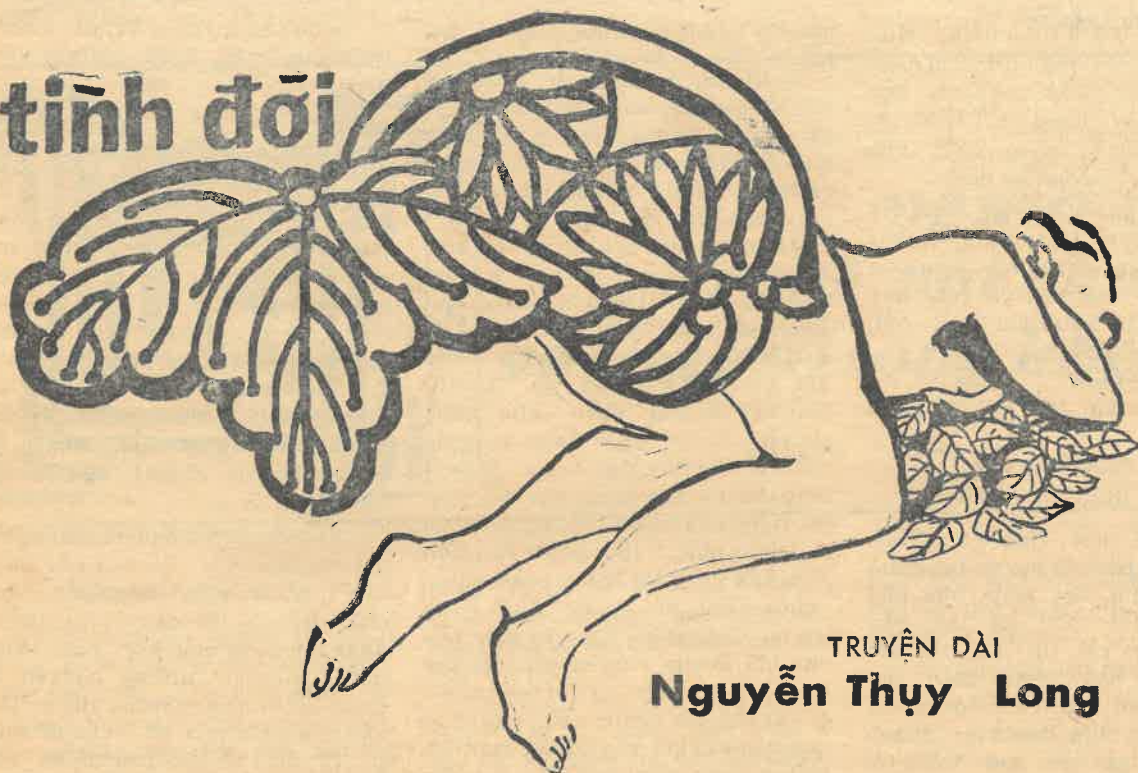
Ngay bây giờ, người Việt Nam ta vẫn tin tưởng Thần, Thánh, Tiên, Phật có đủ thần lực cứu khổ con người. Tại các đình miếu, luôn luôn vẫn có những người đến xin xăm để nhờ Thần Thánh chỉ bảo việc tương lai. Những chuyện bùa chú phù thủy vẫn còn ăn sâu vào trí óc mọi người.

Phật Giáo với Thần Thông

Đức Phật Thích Ca là một vị Giáo Chủ bài xích chuyện thần thông. Trong hàng đệ tử của Phật có Tôn Giả Mục Kiền Liên thần thông bậc nhất, nhưng ông này lại bị Phật quở trách rất nặng khi ông thi thử thần thông trước công chúng. Vì sao ? Bởi vì Phật dạy rằng « thần thông chẳng có lợi ích gì với Đạo giải thoát ». Cho dầu có thần thông đến mấy đi nữa, một khi nghiệp vô thường đến, như định thăng thiên độn thổ, trồn lên thiên đường hay núp dưới địa ngục đều không tránh khỏi cái chết. Chỉ có sự Giác ngộ mới đưa đến giải thoát cứu cánh.

(CÒN NỮA)

tình đôi

TRUYỆN DÀI Nguyễn Thụy Long

14

Nàng liền thoáng nói chuyện với Bob, nhiều câu Bob không hiểu nàng nói gì, nhưng hẳn cũng cứ gật đầu đại. Từ khi biết nói chút đỉnh tiếng Anh rồi, nàng trở nên hay nói, ba hoa chích chòe, nhiều khi nàng tưởng mình chính hiệu Mỹ đen, nàng nói chuyện bên Hoa Kỳ như nàng sinh trưởng ra ở bên đó.

Chiếc xe taxi quẹo phải quẹo trái, Ri bỗng chồm người lên, hét vào tai người tài xế già :

— Si...i...th...ó...ó...p... (stop)

Chiếc xe ngừng lại ngay chính trước cửa tiệm ăn, Ri gật đầu :

— Guất ! (good)

Bob xuống xe trước, hẳn tới mở cửa xe cho Ri, nàng bước ra ngoài, nàng mở xắc tay lấy tiền trả tiền xe, nàng cố tình để lòi ra những đồng đô la xanh, đỏ, nàng quăng tờ giấy bạc năm trăm đồng cho người tài xế, nàng quay đi, nàng hơi há miệng há dạ, nàng hãnh diện vô cùng, đám con nít chạy theo ngửa tay xin tiền, Ri lại nói :

— N..ô..ô..

Ri bỗng nhìn thấy một hàng bán tằm ruộc mắm ruộc ở cạnh nhà hàng, nàng bắt thèm, nàng tiến lại, những trái tằm ruộc chín vàng hiện ra trước mắt với tờ mắm ruộc, với những lát ớt đỏ trộn lẫn trông thật ngon lành, nàng khoái ăn món quà bình dân này lắm, món quà mà nàng ăn không biết chán hồi

nhỏ. Người đàn bà ngồi bán hàng nhe răng cười với nàng, Ri thấy nước miếng ứa ra ở cổ họng, nàng cúi xuống nhặt một trái bằng ngón tay đưa lên miệng, nàng cắn một miếng, nàng quệt ít mắm ruộc trước đôi mắt kính ngạc của Bob và bọn con nít, bọn con nít reo lên :

— Mèn ơi, con mẹ Mỹ đen này biết ăn tằm ruộc chấm mắm ruộc.

Ri khoái chí, nàng nhai trái tằm ruộc rau rầu, nàng ra hiệu cho người đàn bà bán cho nàng. Người đàn bà vui vẻ gói một gói tằm ruộc bằng một mảnh lá chuối, Ri lại chỉ tờ mắm ruộc, nàng cầm gói tằm ruộc hỏi :

— Hao mất... s..s..?

Người đàn bà không hiểu, quay qua quay lại hỏi mấy đứa con nít :

— Bà nói gì đó tụi bay ?

— Hồi thím tính bao nhiêu tiền đó, tính nó một bô đi thím, Mỹ mà.

Thằng nhỏ quay sang Ri :

— Oăn hẳn rết !

Ri rửa thềm : mẹ nó chém ác thiệt, cả một gói chỉ đáng giá năm đồng bạc. Nhưng nàng đã chót đóng vai bà đại úy Mỹ rồi, dầu sao nàng cũng cảm thấy hãnh diện chán. Nàng nói nhỏ nó nó nhưng nàng vẫn móc tiền trong bóp ra trả như thường. Nhiều người nhìn nàng bằng con mắt thần phục, điều đó đủ cho nàng khoái chí tử rồi, nàng đi gói tằm ruộc mắm ruộc vào mũi Bob, làm hẳn nhẩy lên, bọn con nít được dịp cười như nắc nẻ.

Thằng nhỏ gác cửa nhà hàng cúi thấp đầu chào kính nàng, nó mở cánh cửa kính dầy, hơi lạnh từ trong nhà hàng ủa ra mát rượi, Ri cặp tay Bob đứng đỉnh đi vào. Ngồi vào bàn ăn Ri lại mở gói tằm ruộc ra ăn nhem nhem với mắm ruộc, nàng thấy món ăn này khoái khẩu hơn những món ăn đắt tiền trong thực đơn, ớt cay xè xè trên đầu lưỡi nàng, nàng nghĩ bụng ngày xưa hồi nàng còn bé từng thèm món này mà không có tiền mà mua. Ri tình quái nhìn Bob, hẳn có vẻ ngán món quà này. Ri nói :

— Guất !

Hắn nhăn mặt :

— Nó gút.

Ri cười hề hề.

IX

Người đàn bà ngồi trước mặt Ri và Bob là bà Tư, ông Tư cũng ngồi khế nép trên một cái ghế gần đó, ông ta trở nên ít nói, thật ra ông cũng chẳng biết nói gì, ông ta đang hồi tưởng lại những ngày Ri còn ở trong căn nhà này, những việc làm của ông, trận đánh ghen của vợ ông, cứ nghĩ đến ngày đó ông lại thấy tai mình nóng lên. Ri trở lại nàng mua quá nhiều đồ tặng cho gia đình ông, một chiếc máy may mới tinh hảo tặng vợ ông, còn ông thì thuốc lá Mỹ con ông cả núi đồ chơi, kẹo bánh.

Thằng bé Thảo đang đứng kẹp trong hai chiếc đùi của Ri, tay nó cầm khẩu súng giả mạ kền bóng loáng, bà Tư cố tình như không nhớ gì đến vụ bà đánh đập Ri thuở nào, giọng bà ra chiều cảm động :

— Chị còn nhớ đến chúng tôi mà về thăm như vậy là quý rồi, quà bánh làm gì cho tốn kém.

Ri vuốt tóc thằng Thảo :

— Dạ, không đáng bao nhiêu bà chủ, chồng cháu dễ thương lắm, nó thấy cháu nói về thăm ông bà nó bắt cháu phải mua đồ về biếu, cháu nói ông bà đối với cháu tốt lắm, cháu coi như cha mẹ.

Ông Tư thấy nhói lên ở trong lòng khi nghe Ri nói như vậy, không lẽ Ri quên những ngày khổ cực cũ, một con người không thể dễ quên như thế được.

Một cuộc trả thù cay đắng, nó đang ném tiền vào mặt vợ chồng ông, nó đang xỉ vả ông bằng những lời lẽ nặng nề nhất. Bà Tư thì có vẻ khoái tí cái máy may, một cái máy may mà suốt một đời bà ao ước, số tiền ông Tư kiếm về chi tiêu ăn uống trong nhà còn thiếu, nói chi mua nổi một cái máy may ra hồn cho vợ. Bà Tư nói chuyện với Ri mà mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía chiếc máy may, luôn cả máy thêu. Dù không biết thêu bà cũng muốn đứng dậy ra sờ lên miếng gỗ bóng loáng, muốn đập thử chiếc máy để nghe tiếng kêu êm ái của chiếc máy Necchi hảo hạng. Thấy ngồi im lặng mãi coi cũng kỳ, bà lên tiếng hỏi :

— Sao vợ chồng không dọn về Saigon ở mà ở tuốt tận ngoài Qui Nhơn.

— Dạ anh chỉ huy ngoài đó, mà chúng cháu cũng sắp về Mỹ.

— Về Mỹ hả, bao giờ về ?

Ri quay sang xi xỏ tiếng Mỹ với Bob, nàng thông ngôn lại :

— Dạ anh cháu nói còn hơn một năm nữa mới hết khế ước.

— Nghĩa là hơn một năm nữa mới về Mỹ ?

— Dạ.

— Thôi tôi cũng mừng cho chị.

Bà hỏi ngay :

— Có tin mừng chưa ?

— Dạ chưa thấy có, nhưng cháu cũng hy vọng,

— Chị tính thế là phải, này phải lo làm hôn thú đi nghe !

— Dạ, cháu cũng đang lo.

Bà Tư nhìn Bob, nói với Ri :

— Chị tốt số lắm đó, tôi thấy thằng này cũng hiền lành.

— Dạ anh thương cháu lắm.

— Bao giờ có tin mừng nhớ viết thư báo cho vợ chồng tôi biết nhé,

Ri chợt nhớ đến cái đòn gánh bà chủ phang vào đầu nàng ngày nào, hôm đó một bên má nàng xưng vù, đột nhiên nàng đưa tay lên sờ má, nàng nhìn vào mắt bà chủ cũ của mình, vẫn cái dáng dấp bề thế ồm ồm của một con lợn trắng Mỹ sạch sẽ, bây giờ thì bà đang tươi cười, ông chủ thì ngồi cúi gằm mặt, ông không biết nói chuyện gì với Bob, ông không biết nói tiếng Mỹ. Nhớ đến cái đòn gánh của bà chủ, Ri lại nhớ đến lòng tốt của con Tý móc túi, mình sẽ phải đi thăm nó khi ra khỏi căn nhà này, nhưng nàng không quên mục đích của mình. nàng hỏi bà chủ :

— Thưa bà chủ, bà chủ còn nhớ mộ má cháu ở đâu không ?

Bà chủ hơi ngờ ngác một lát rồi quay lại hỏi chồng :

— Ông có nhớ mộ má cô Ri ở đâu không nhỉ ?

Ông Tư chậm chạp ngược lên :

— Tôi không nhớ nữa, nhưng muốn biết thì phải về làng, chắc làng mạc mình bây giờ không còn ai, tôi nghe ở vùng mình thuộc vùng sỏi đậu, không thể về được đâu, nhất là cô ấy và ông Mỹ này.

Ri nói ngay :

— Thưa ông chúng tôi đi máy bay trực thăng, ông cứ biện cho tên làng, xã, quận, tỉnh thì anh ấy sẽ tìm ra liền.

Bà Tư ngạc nhiên :

— Vậy hả, tài thế sao ?

— Dạ lính Mỹ ở khắp nơi thì anh ấy tìm chắc cũng không khó khăn lắm.

Ông Tư hỷ hoáy lấy giấy bút biên chép trao mảnh giấy cho Ri, nàng coi qua rồi trao lại cho Bob. Ri nói với Bob một tràng tiếng Mỹ, Bob thận trọng coi

lại mảnh giấy rồi cắt vào túi áo, gãi gãi đầu lia lịa. Bà Tư tươi cười:

— Cô định về xây mộ cho bà cụ hả?

— Dạ, tội nghiệp mà cháu chết tức tưởi.

— Cô nghĩ thế là phải, phận làm con mà biết nghĩ đến cha mẹ như vậy là quý lắm, tiếc rằng vùng nhà xa xôi quá chớ không tôi cũng theo cô về, trước là cùng thăm mộ bà cụ, hai là thăm làng xóm mình, mồ mả họ hàng tôi còn khối ở dưới đó.

Ri chụp ngay lấy cơ hội:

— Dạ thưa bà chủ cùng về dưới với cháu, đi máy bay thì sáng đi chiều về liền mà, và lại cũng phải nhờ bà chủ hướng dẫn chớ cháu đâu có quen biết ai ở dưới quê đâu.

— Cả tôi cũng đi?

— Thưa bà chủ tôi có làm phiền bà chủ lắm không ạ?

Bà Tư xoa tay:

— Ô sao lại nói làm phiền, mình bà con với nhau, giúp được nhau gì tôi đâu có ngại ngần gì.

Ông Tư càng thêm xấu hổ về những lời vợ nói, nhưng ông không thể làm sao được, ông mời Bob uống nước bằng tiếng Pháp. Ri để ý đến căn nhà sau bao năm nàng bỏ đi, căn nhà cũng không có gì thay đổi, hình như nghèo nàn hơn khi nàng bị đuổi đi. Ri tiếc rằng sao ông bà chủ không đối tốt với nàng để nàng được quí mến ông bà chủ mình một cách chân thành, bây giờ bắt cứ lời nói tử tế nào của bà chủ cũng làm Ri nghĩ ngược lại, nàng lại càng muốn nhìn rõ bộ mặt bà ta hơn, nàng muốn cả những người hàng xóm nhìn rõ bộ mặt bà ta nữa chớ không phải một mình nàng.

Ri lên tiếng hỏi:

— Thưa bà chủ mấy người hàng xóm nhà mình vẫn ở đây đó chớ?

— À, có người còn ở đây và cũng có người đã dọn đi.

— Bà hai Dậu còn ở đây không?

— Ở... còn...

— Bà có khá hơn ngày xưa không?

— Vẫn thế.

— Tội nghiệp bà là người tốt mà trời bắt tội nghèo hoài.

Bà Tư vui miệng nói luôn:

— Tội nghiệp bà mới mất thằng con trai lớn.

— Sao, anh Kiên ấy hả?

— Ở thẳng Kiên, nó tử trận.

— Trời ơi, thôi cháu phải sang thăm bà một lát, cháu giúp đỡ bà ấy ít tiền.

Bà Tư toan cản, nhưng không kịp nữa, Ri đã đứng dậy, nàng liu liú nói với Bob, Bob ngồi lại, bà Tư đành đưa Ri ra cửa, bọn con nít trong xóm bu đông, nhiều đứa đã lớn, có đứa còn nhận ra Ri, có đứa leo lên kể:

— Chị Ri trước ở cho nhà bà Tư đó, bà Tư đánh đuổi chị Ri đi...

Bà Tư bầm gan tím ruột, nhưng bà không biết phải làm gì hơn là im lặng. Chỉ một lúc sau cả xóm biết con Ri đen, con ở nhà bà Tư bây giờ lấy Mỹ giàu có trở về thăm xóm giềng, bọn con nít thì ra chiếc xe hơi Huê Kỳ Bob thuê để lái đi chơi, sờ mó, chúng nhìn Ri bằng con mắt thần phục:

— Chị Ri giàu ác.

Ri thấy hơi lòng hơi dạ, nàng phân phát bánh kẹo cho con nít, nàng chào hỏi người lớn, giúp đỡ người này người kia, Ri thấy mỗi hạn ngày nào đã được rửa sạch, nàng thăm cảm ơn Bob, nếu không có Bob có lẽ đời nàng còn sống mãi trong tối tăm.

Ri vào nhà, con nít bu đến trước cửa xem nàng, xem Bob, bà Tư đuổi thế nào chúng cũng không đi. Ri hả hê từ giã bà chủ:

— Cháu xin phép ông bà chủ cháu về, ngày mai có máy bay cháu sẽ đến đón bà chủ.

Ông bà chủ cũng muốn tống khứ Ri ra khỏi nhà cho xong, Bob bắt tay ông Tư, Ri lên ngồi cạnh Bob trong chiếc xe Huê Kỳ lộng lẫy, nàng đưa tay chào mọi người, chiếc xe lăn bánh ra đường, bọn con nít chạy theo đánh đu lên đít xe đến tận ngoài lộ. Ri ngả người trên nệm xe, nàng giấu 1 nụ cười, nàng thấy đời còn đẹp quá, nàng ngả đầu trên vai Bob, nàng muốn thưởng hân một cái hôn thật kêu.

Bob hỏi nàng:

— Máy bằng lòng chưa?

— Rất bằng lòng, cảm ơn máy, ngày mai máy phải lo máy bay cho tao, tao sẽ thưởng máy hơn.

— Tao sẽ hết lòng.

Chiếc xe chạy bon bon trên đường, Ri lại nhớ đến Tí. Thành phố đã lên đèn, chắc giờ này con Tí đã đi làm ăn về. Ri bảo Bob quẹo về ngã chợ Bến Thành, qua từng con đường, nàng nhớ lại dĩ vãng của mình, buổi chiều hôm đó, cũng trong khi đèn thành phố vừa bật sáng, nàng bị đuổi khỏi nhà bà Tư, nàng lang thang trên những con đường này, một bên mặt nàng xung vũ đau nhức nhối.

Nàng đã đứng tựa lưng vào bức tường kia, có bao giờ nàng dám nghĩ mình được ngồi trên một chiếc xe hơi. Chính bức tường kia nàng ôm bụng đói đứng trú mưa, nàng như còn nhìn thấy con Tí đứng lom khom cắt cái túi quần tây, tất cả kỷ niệm bật sáng trong đầu nàng. Bữa cơm bình dân, căn nhà xiêu vẹo của con Tí, nàng làm sao quên được.

— Máy đi đâu?

Bob hỏi, Ri ngó ra cửa xe, nàng bỗng reo lên, ra hiệu cho xe ngừng, trống ngực nàng đập thình thịch nàng tung cửa xe chạy ngay xuống vỉa hè, đứng là con hẻm nhà Tí. Nàng đi vào con hẻm, mặc mọi người nhìn ngó nàng, nàng hỏi một người đàn bà, bán bắp nướng, người đàn bà mà Tí đã mua bắp của bà ta cho Ri ăn:

— Bà biết con Tí đâu không?

— Con Tí, con Tí nào, con Tí móc túi phải không?

— Dạ, con Tí móc túi đó.

Người đàn bà ngừng tay quạt lò than ngừng lên nhìn Ri:

— Cô là thế nào với nó?

— Một người bạn.

— Nó có bạn như cô?

— Dạ, có sao đâu?

— Nó chết rồi.

— Nó chết rồi...

Ri nói như la lên, nàng thấy người mình lạnh toát, nàng lắp bắp:

— Nó chết rồi, tại sao nó chết?

— Cách đây khoảng nửa tháng tôi thấy con nít nói chuyện nó móc túi người ta, bị người ta rượt, nó chạy băng qua đường rồi bị xe cán chết.

Ri lặng người, nàng nhìn vào con hẻm, nàng như còn nghe thấy tiếng nói léo nhéo của nó đâu đây, như còn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của nó thoăn thoắt đâu đây.

Người đàn bà tiếp:

— Tội nghiệp nó, nó móc túi nuôi mẹ nó trong tù, năm vừa qua má nó làm ăn xui xẻo bị lính bắt hoài.

— Má nó ra chưa?

— Lần này thì không còn hy vọng, tôi nghe nói má nó bị án lưu xứ.

— Án lưu xứ nghĩa là làm sao?

— Không bao giờ còn hy vọng ra khỏi tù.

Ri quên cả cảm ơn, nàng quay đi ra xe, Bob đã mở cửa sẵn cho nàng. Ri thần thờ lên xe, nàng thả rơi người xuống nệm. Bob với tay đóng cửa xe:

— Máy đi ăn với tao?

Ri lắc đầu:

— Tao không ăn.

— Máy làm sao vậy?

Ri không trả lời, nàng ngửa đầu trên nệm xe, nước mắt nàng ứa ra, Bob không hiểu tại sao nàng lại có thái độ ấy. Hân dỗi dành nàng, nhưng nàng lắc đầu:

— Máy đưa tao về.

— Máy không ăn?

— Không, máy đi ăn một mình đi.

Bob càng thắc mắc, hắn thấy Ri buồn hẳn không yên tâm được, hắn nhìn trộm nàng, vẻ mặt nàng coi thê lương buồn bã. Bob đành đưa nàng về khách sạn. Ri thả rơi người trên nệm, úp mặt trên gối, hai bàn tay Bob đặt trên vai nàng, hắn muốn chia sẻ nỗi buồn khổ nào đó với người con gái này, hắn hôn lên cổ nàng:

— Tao sẽ cố gắng lo máy bay cho máy về thăm mẹ.

Ngày hôm sau Bob trở về phòng, hắn buồn bã nói:

— Tao xin lỗi máy, vùng quê máy bây giờ đang đánh nhau dữ dội, máy bay không thể xuống được, tao đã cố gắng hết lòng của tao.

Ri thoáng buồn, nàng hôn Bob một cái đến công, bây giờ nàng cũng không còn thiết tha về quê hương mình nữa, nàng nói với Bob.

— Thôi mình về Qui Nhơn.

— Máy không thích Saigon nữa à?

Ri lắc đầu:

— Tao chán rồi.

Tự nhiên Ri thấy nhớ căn phòng của mình ngoài An Túc, căn phòng tuy nhỏ bé mà đầm ấm, nàng nao nức trở về nơi ấy. Nàng trở lại tâm trạng bình thường, nàng thấy chán cả sự se sua, sự se sua chỉ mang lại cho nàng sự chán chường, sự thỏa mãn nhất thời. Ri úp mặt vào ngực Bob, nàng chỉ tìm thấy sự ăn náu cuối cùng của nàng ở Bob, nàng muốn quên hình ảnh của Tí, nàng tưởng tượng đến hình ảnh của Tí nằm sóng sượt máu me bết bết, như còn nhìn thấy rừng mình. Nàng vòng tay ôm chặt lấy Bob. Bob hôn nàng:

— Mai đi máy bay Air VN về?

— Không, đi máy bay quân sự cho đỡ tốn kém?

Bob hơi ngạc nhiên về sự thay đổi của Ri, hắn lại nghĩ rằng Ri buồn vì không được tới thăm mộ mẹ, hắn hứa hẹn:

— Lần sau vào Sài Gòn mặt trận ở quê máy yên tao sẽ đưa về thăm quê.

— Tao không muốn về Saigon nữa.

— Máy không muốn thăm mộ mẹ máy nữa à?

Ri lắc đầu:

— Thôi, khỏi cần nữa.

— Tao hứa sẽ đưa máy tới thăm mộ mẹ máy được mà.

Nhưng tao không thích tới thăm nữa.

— Máy giận tao?

— Không, tao yêu máy nhiều hơn.

— Máy ở lại Sài Gòn mấy hôm nữa làm hôn thú.

Ri lắc đầu:

— Đề lần khác, khi nào sắp đi Huê Kỳ, bây giờ tao chán Saigon, rồi, tao muốn về, tao nhớ bạn tao, nhớ Lệ,

Bob nằm gối đầu trên cánh tay mình, nhìn lên trần nhà:

— Tháng sau tao về Mỹ, tao sẽ sửa sang lại căn nhà trước khi đón máy về.

— Máy đi có lâu không?

— Tao đi chừng hơn nửa tháng thôi, trước khi tao đi tao đưa cho máy tiền nhiều, máy đừng lấy thằng khác nghe.

Ri phì cười, hừ:

— Nếu máy bê bối tao lấy thằng khác.

— Tao không bê bối, tao tốt.

Ri chồm lên người Bob, hôn lên mắt lên môi hắn, nàng thọc léc cho hắn cười xằng xặc, thẳng này vốn có máu buồn.

(CÒN NỮA)

Tơ hồng dễ đứt

Trong một cao lầu ở Philadelphia, có một thiếu phụ thật duyên dáng, đẹp rực rỡ kể chuyện cho một bà bạn nghe rằng; hai vợ chồng bà đã đi tìm khắp xứ, mãi mới gặp được một mục sư đề xin thay đổi cái lễ cổ truyền của buổi hôn nhân tại giáo đường. Lễ ra hai người hôn phối trước bàn thờ Chúa trả lời « có » khi được hỏi có bằng lòng ăn ở với nhau không, thì cặp vợ chồng này vì muốn tỏ ra là trung thành với nhau mãi mãi đã thay câu nói sống với nhau « mãi mãi » bằng câu « sống với nhau cho đến khi cái chết đến làm cho ngăn cách nhau ra ». Cặp vợ chồng này muốn nói rằng họ sẽ yêu và sống với nhau vĩnh cửu.

Một lý tưởng về hôn nhân như vậy đáng khích lệ lắm. Giả thử đa số các cặp vợ chồng mới ngày nay đều có thể sửa đổi câu nói của họ tất sẽ là những tiếng những câu như « nếu », hoặc « có thể », hoặc « cho đến lúc nào chúng tôi còn thấy hòa thuận được với nhau ». 1 cô sinh viên được học bổng cô ta muốn lấy chồng cô hỏi bà Khoa trưởng rằng: nếu như cô lấy chồng mà cuộc hôn nhân đổ vỡ thì liệu cô trở lại trường có được học bổng nữa không. Trong thế kỷ này, người ta ghi nhận các cuộc ly dị càng ngày càng tăng tiến quá nhiều. Trong một ngàn năm qua một số các xã hội vẫn minh để thường cũng chưa có nổi con số các vụ ly dị nhiều bằng nước Mỹ trong vòng 25 năm trở lại đây. Đồng ý, cứ bốn cuộc hôn nhân thì có một vụ ly dị. Hiện tượng này hàng năm làm xáo trộn cuộc sống của 1.300.000 đàn ông bà và trẻ con. Tại Âu Châu, ly dị ít hơn tại Mỹ đến hai lần. Ở Mỹ, hàng năm có đến một triệu vụ đứt sợi tơ hồng, anh đi đằng anh tôi đằng tôi, như thế là đến một nửa các cuộc hôn nhân đã đổ vỡ.

Nghiên cứu về hiện tượng đổ vỡ hôn nhân, người ta đổ lỗi rất nhiều cho hình thức sống của xã hội tân tiến ngày nay ở nước Mỹ. Mặt khác theo nhà xã hội học Willard Waller, thì các cuộc hôn nhân vì tình ái, tức là ít nhiều có màu sắc lãng mạn ở trong, là những cuộc hôn nhân dễ bị tan vỡ nhất; thực tế sẽ làm mất đi những thơ mộng, và thực tế biến thơ mộng không đạt

những kết quả của một cuộc điều tra quốc tế về tình dục và thanh niên

trích dịch cuốn
TÌNH DỤC
HOANG LOẠN

(THE SEXUAL
WILDERNESS)
của VANCE PACKARD

(Tiếp theo ĐỜI số 13)

được thành hận thù chán ghét.

Và dưới đây, là những sự kiện đã góp phần vào con số quá lớn lao của các vụ ly dị tại nước Mỹ;

1) Nhìn về trước mặt, sao con đường dẫn đến khi cái chết đến chồng chất làm hai kẻ sống với nhau bây giờ trở thành phải chịu đựng nhau. Tuổi càng trọng, càng muốn ly dị nhau, ngoài bốn mươi tuổi lúc bấy giờ nhìn về ngày mai đã muốn thấy cuộc đời đổi mới, sự xuống dốc của tình yêu muốn lại lên dốc với một cuộc tình mới.

2)— Chừng hai năm rưỡi sau khi ly hôn, người ta lại lấy vợ lấy chồng.

Trong thời kỳ đợi chờ tìm được duyên mới, người ly hôn cũng hay đi tìm thú vui xác thịt ở nhiều nơi. Với những cuộc tình duyên lần thứ hai, có đến hơn một phần ba lại ly dị lần nữa.

3) — Vì có công ăn việc làm, các bà vợ quan niệm rằng: không lẽ gì mình cứ phải sống mãi với người chồng mình hết yêu thương rồi, người chồng ấy mình lấy chẳng qua chỉ vì vấn đề kinh tế mà thôi.

4). — Trong một xã hội hàng ngày tai nghe mắt thấy những tiến bộ, đổi mới, tại sao lại cứ phải ràng buộc mãi vào một kẻ cũ quá rồi, có khác gì cứ phải cưu mang với chiếc xe cũ giữa đám những

xe mới từng ngày từng đổi mới thêm nữa!

5) Tất cả mọi xã hội cho phép đám thanh niên chưa đủ trưởng thành sống với nhau, là đã đón nhận sẵn những thất bại đổ vỡ, bởi quan niệm đã được đặt bằng thời gian sôi nổi chốc lát, chứ không phải là cả cuộc đời lâu dài. Lại còn hiện tượng những cặp vợ chồng đã ly hôn, nhưng vẫn sống với nhau như vợ chồng, như thể là họ ly hôn vì không muốn có những ràng buộc phức tạp về tình cảm, sự yêu thương và tận tâm đối với nhau không còn nữa, mà chỉ còn những tranh hơn về hưởng thụ xác thịt mà thôi. Thế rồi, mạnh ai người ấy đi tìm người tình mới, hoặc công khai, bí mật.

Nhà tình dục học Kinsey nhận thấy rằng đến tuổi 40, một nửa các ông chồng và một phần tư các bà vợ ít ra cũng có một lần phiêu lưu đi ngoại tình. Theo Kinsey, thì trong 1.100 bà có chồng, thì có đến 16% vẫn thực hiện những cuộc hẹn hò trai gái, nhưng lại không đi đến mức độ chót là ngủ với tình nhân của các bà. Về con số một phần tư các bà vợ đi ngoại tình, Kinsey ghi nhận được có đến 2/5 đi ngoại tình sau khi lấy chồng được một năm.

Các nhà tình dục học ghi nhận các lý do sau đây để cho các vụ ngoại tình tăng thêm nhiều;

1) — Sự hệ trọng về giáo dục tình dục cho các người có vợ có chồng, mặc nhiên cho phép họ thử những khả năng quyến rũ của họ.

2) — Sự thịnh hành của các loại thuốc ngừa thai, bảo đảm an toàn cho những vụ ngoại tình chơi ngang không sợ bị mang thai bất tử sinh rắc rối.

3) — Đàn ông thì thường muốn đề xuống cái ý nghĩ không đủ khả năng của họ, trong khi ấy thì các bà muốn trả thù một kẻ khác hoặc tìm một phương thuốc chữa trị cho sự cô đơn của các bà.

4) — Một số tìm người an ủi, thay thế cho người hôn phối đã thấy chán trong gia đình.

5) — Sự cô đơn của một số các bà vợ có chồng luôn luôn vắng nhà khiến cho các bà trở thành nhí nhảnh dễ dãi với những người đàn ông gặp ngang đường.

6) Những cặp vợ chồng mới trong xã hội hôm nay vì phải hoạt động nhiều nên phải làm quen với nhiều nơi, thành thị là những nơi hẹn hò thật thích hợp, hơn là những tỉnh lẻ xa xôi. Nơi nào càng đông dân cư, nơi ấy càng xảy ra nhiều những vụ bất trung ngoại tình.

7) Các bà trong những lúc xã giao hay uống rượu, rượu và dễ làm cho các bà khó thủ tiết, ý thừa vì men rượu mà mất đi, ngoại tình dễ xảy ra.

Đã hẳn là không phải những nguyên do trên đều có ở tất cả mọi cặp vợ chồng, mà còn phải nhìn vào thái độ tình yêu và hôn nhân cùng tư cách của người chồng nữa. Người đàn bà Pháp không đặt nặng vấn đề ngoại tình của chồng mình bằng người đàn bà Mỹ, các bà vợ Pháp quan niệm chồng mình ngoại tình, nhưng vẫn sống yên vui với gia đình là được. Nhiều cuộc điều tra cho thấy: nhiều cặp vợ chồng đã thực hiện những cuộc ngoại tình để tìm lại tình yêu và bền vững cho cuộc sống hôn nhân của họ.

Cái giá trị của tinh thần trong hôn nhân xét ra mới quan trọng, chứ không phải là những vấn đề của xác thịt, đã làm cho hôn nhân bền vững. Còn nếu như nhìn vào thực trạng hàng năm phân nửa các cuộc hôn nhân ở Mỹ đổ vỡ, cuối cùng thì là đôi bên chia tay nhau, chúng ta mới thấy được cái sự thật của sự bất trung, nó là một thứ gì dễ vỡ như thủy tinh chứ không phải là bền dẻo như chất xốp có khả năng co dãn vững bền. Chúng ta cần phải đặt thành câu hỏi: trong tình trạng ấy, có hay không có sự rối loạn trong phép điều hành cuộc sống gia đình? Hoặc giả, chúng ta đang bắt đầu bước vào một kỷ nguyên nào mới?

ooo

Những tiên liệu viễn ảnh và kinh nghiệm

Chúng ta đã khảo sát sự tiến chuyển về các liên lạc giữa đàn ông và đàn bà, chúng ta cần phải giải quyết những vấn đề đã nêu lên. Trước hết, chúng ta thấy rằng: không phải là tất cả mọi thay đổi, đều là một tiến bộ tốt.

Cách đây không lâu, một giáo sư của trường Đại Học Harvard có tiên đoán rằng: vì vấn đề nhân số thế giới gia tăng, đến một lúc nào đấy nhân loại sẽ phải tìm cách để hạn chế bớt khuynh hướng dâm dục trong các kiểu cách áo quần, trong các lãnh vực sân khấu nghệ thuật và trong các phương tiện thông tin quen biết để cho vấn đề sinh sản không còn gia tăng nữa. Tuy thế, giữa sự gia tăng tình dục với sự sinh đẻ trong gia đình, bây giờ đang có những sự kiện trái ngược nhau. Trước kia, mỗi gia đình có đến 8, 9 đứa con, hoặc hơn thế nữa, bây giờ mỗi gia đình có nhiều lắm là ba đứa. Hiện chúng ta đang sống vào một thời đại chưa từng có trong lịch sử, thời đại của áp lực kỹ thuật, khoa học và kinh tế với những sức mạnh nó làm thay đổi cả những bang giao giữa nam và nữ.

Sức mạnh đầu tiên, phải kể đến, là những phương pháp ngăn ngừa thụ thai, những phương pháp vừa giản dị, vừa bảo đảm chắc chắn; những phương pháp ấy có thể áp dụng trước hay sau khi giao hợp cho các cặp vợ chồng hay trai gái không phải vợ chồng. Những loại thuốc viên uống từ ngày thứ 5 sau khi người đàn bà có kinh nguyệt, kéo dài đến ngày 20, vẫn còn bị coi là phiền phức, bởi nếu quên uống một ngày thì có thể bị thụ thai. Loại thuốc viên « ngày hôm sau » ra đời cho phép người đàn bà hoàn toàn yên lòng dù rằng đêm hôm trước đã tận tình hưởng thụ, sáng hôm sau chỉ uống một viên cũng đủ bảo đảm không lo sợ gì nữa; loại thuốc

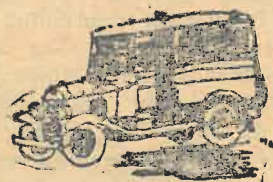
Thoa CRÈME THORAKAO da mặt mịn màng, khỏi nhăn, khỏi khô

viên này rất quý cho trường hợp các cô gái bị hiếp dâm. Tuy thế, người ta vẫn cho là bất tiện, vì hàng ngày phải dùng đến thuốc, người ta đang nghĩ đến những loại thuốc khác, chẳng hạn dành cho đàn ông uống hay tiêm, thuốc sẽ làm cho tinh trùng (không phải là tinh khí) không sâu xuất và mọi cuộc giao hợp sẽ không thể đưa đến việc thụ thai. Người ta cũng nghĩ đến những loại thuốc này cho phụ nữ, loại thuốc có hiệu nghiệm hai hay nhiều tháng, cho đến khi nào người đàn bà muốn có con thì chỉ việc bỏ thuốc ra khỏi cơ thể mình. Phần lớn các thuốc ngừa thai dành cho phụ nữ, đều có tác dụng không cho cái trứng rơi xuống với Fallop để gặp tinh trùng của người đàn ông rồi vào nằm trong vách tử cung. Còn loại thuốc viên « ngày hôm sau » thì không cho phép cái trứng đã thụ tinh được đóng lại ở vách tử cung, chính cơ thể sẽ buộc cái trứng phải ra ngoài.

Biện pháp ngừa thai, làm cho vấn đề luân lý trong việc giao hợp được đặt ra, rất có thể người đàn bà không cần gìn giữ gì nữa, cứ việc tìm hưởng khoái lạc tiền hôn nhân mà không lo lắng gì. Tôn giáo phản đối hành vi ấy, tôn giáo nói rằng : sau khi cái trứng đã thụ tinh thì việc hủy nó cũng bị coi có tội ngang với tội phá thai. Như vậy, loại thuốc viên « ngày hôm sau » không được tôn giáo chấp nhận, nhưng loại thuốc uống chiều hôm trước có thể được. Người ta lại nghĩ đến phương pháp đặt màng ngăn không cho tinh trùng xâm nhập tử cung làm cho cái trứng thụ tinh nhưng màng ngăn này thường có thể bị tuột và người đàn bà lại bị thụ thai bất đắc dĩ. Các nhà khoa học mới nghĩ ra cái màng ngăn có chất kim loại và chế ra một máy phát tuyến nam châm, máy này đặt dưới lưng người đàn bà có kim chỉ như cái địa bàn, giúp người đàn bà định được vị trí của màng ngăn, biết nó có còn ở nguyên chỗ cũ hay không ? Các nhà khoa học nhận thấy rằng : thời kỳ cái trứng rụng, nhiệt độ trong người người đàn bà tăng lên đôi chút liền nghĩ ra một cái máy ghi nhiệt độ cân nặng chừng 10 grammes, đem máy đặt vào cửa mình người đàn bà, máy sẽ ghi đầy đủ mọi sự tăng giảm

nhiệt độ và đo đó biết mà tránh các lúc giao hợp có thể thụ thai. Ở loài vật chúng có khả năng ngửi thấy mùi vị của con cái trong thời kỳ phát động tình dục, do đó đẩy chúng tìm đến con cái để chia sẻ khoái lạc giao hợp. Người ta liền nghĩ đến việc tìm xem khi trong thời kỳ có thể thụ thai, chất oestrogène tăng nhiều trong cơ thể người đàn bà và có thể tạo cho người đàn bà có một mùi đặc biệt nào đấy mà mũi người không thể nào cảm thấy được, nếu tìm cách phát hiện được mùi ấy, có thể tránh được thụ thai.

Trong lúc này, người ta chưa thể ước định được những hậu quả giữa cặp vợ chồng thường xuyên dùng thuốc ngừa thai, không biết tâm lý ấy nó có như cũ hay không, bởi vì mọi lo lắng đã không còn nữa. Và từ đây, cuộc sống gia đình sẽ đi về đâu ? Người ta nhận thấy gia đình tăng lên mãi, nhưng quan niệm về gia đình thì lại càng ngày càng giảm xuống mức độ coi trọng.

Một khi không còn sợ bị chữa đẻ nữa, người con gái sẽ đi tới tình trạng : « không cần phải lưu tâm đến bộ phận sinh dục của họ nữa, y như đám con trai đã từng có thái độ ấy từ lâu rồi », và gia đình cũng sẽ bị coi nhẹ. Vấn đề nuôi con trẻ được đặt thành với tất cả những giá trị của nó trong kỹ thuật, khoa học, luân lý xã hội, và tâm lý gia đình. Người ta đã nghĩ đến hình thức tổ chức gia đình kiểu Nga Xô, trai gái tự do tình dục, muốn ly dị với nhau chỉ việc nghĩ làm việc là người hôn phối của mình biết là mình đã bỏ họ. Năm 1918, nước Nga đưa ra đạo luật thật nẩy lửa : mọi các cô gái 18 tuổi hãy đến ghi tên ở Văn Phòng Tình Ái Tự Do, tại văn phòng người ta sẽ đề nghị với các cô một lo các cậu, các ông, tùy các cô chọn lựa, mỗi tháng thực hiện một lần. Năm 1926 nước Nga tái lập chế độ hôn nhân bình thường,

năm 1939 Nga ra luật cấm phá thai, năm 1944 tiến đến khát khe hôn nhân làm cho các vụ ly hôn trở thành khó khăn, tốn kém. Đến năm 1950 thì gia đình ở nước Nga đã có phần vững vàng, theo chế độ 1 vợ 1 chồng, không thấy có những hình thức kích động tình dục trên báo chí... Người ta lập ra các nhà trẻ từ lúc mới đẻ ra cho đến lúc trưởng thành tất cả mọi công việc đều do Nhà Nước đảm nhiệm, cha mẹ không cần phải để ý đến con cái để có đủ thì giờ nghĩ đến sản xuất.

Ở Do Thái, người ta cũng lập chế độ gia đình cộng đồng, con cái đẻ ra cha mẹ đưa vào nhà nuôi trẻ, Chính phủ sẽ nuôi những đứa trẻ ấy cho đến khi khôn lớn. Người ta nghĩ rằng :

Không phải lo lắng đến vấn đề nuôi con, thì cha mẹ không còn sợ chữa đẻ nữa. Nhưng với chế độ gia đình như vậy, thì những ràng buộc giữa tình thương cha mẹ và con cái sẽ ra sao ? Ở Do Thái, người ta nói rằng tình thương giữa cha mẹ và con cái đạt đến tình thương giữa « ông nội và các cháu », chứ không còn là tình cha mẹ đối với con cái nữa. Như thế, có nghĩa là cha mẹ được thanh thản vượt được những lo lắng của bậc cha mẹ, để đi vào sung sướng của ông bà đối với các cháu. Cuối cùng, chính các cha mẹ cũng đã không mấy thích hình thức tổ chức Gia đình như vậy và những đứa trẻ sống rồi trưởng thành trong các Nhà Nuôi Trẻ lại trở về với gia đình cha mẹ chúng chứ không chịu trở lại nhà sống cộng đồng nữa. Ngày nay, Do Thái coi như không còn chế độ Gia Đình như vậy nữa.

Cuối cùng, chúng ta đừng quên rằng ở Nga Xô và Do Thái, nhân dân phải tham dự những cuộc đấu tranh quyết liệt cho một lý tưởng xã hội, chính vì phải thực hiện cho được lý tưởng ấy cho nên vấn đề hôn nhân, gia đình và giáo dục con trẻ đã bị đặt xuống hàng thứ yếu. Một xã hội khác với xã hội Nga Xô và Do Thái, tất không thể chấp nhận được hình thức tổ chức gia đình như vậy.

(CÒN NỮA)

ĐOÀN VĂN

ĐỐN

CÂY

ĐỒ - QUÝ - TOÀN

Một quãng đường bị ngăn cấm vì những cây cao bị đốn xuống đang nằm ngổn ngang. Buổi trưa, người và những máy móc, những cần trục đều nghỉ việc. Chung quanh quãng đường cấm, xe cộ giờ tan sở chen chúc nhau ứ đọng lại, mỗi lúc một ních chặt thêm, đang phun phì phì vào mặt nhau những khói sáng, hơi nóng, những nét nhàn nhó mệt mỏi, những lời hăm hực tục tằn.... Tôi chắc có nhiều người đang hối hận vì đã đi nhầm vào con đường này, bị kẹt cứng không quay lại được. Nhiều người đang hối hận vì quên mang nón đứng chờ đợi mơn mõi dưới cái nắng buổi trưa nhiệt đới này. Nhiều người hối hận vì đi xe, sao không đi bộ. Nhiều người oán trách vì bị sống trong một thành phố thiếu người giữ trật tự. Nhiều người oán trách vì sống ở đời làm lưng vất vả, kiếm ăn vất vả, đến đi về nhà cũng vất vả. Có người nào oán trách vì đã bị sinh ra trên đời, sống ở cái thành phố lúc này, chịu những cực hình này.. Có ai muốn tự tử ?

Len lối thoát ra khỏi đống xe cộ chật cứng, tôi bước vào quãng đường cấm, bước đi bằng hai chân ; quãng đường trống thênh thang những không khí và những người như những thân cây cành lá nằm chen nhau như một khu rừng đang khai phá, tôi chợt nghĩ thấy một mùi lạ xông vào mũi. Mùi nhựa

của những thân cây vừa mới đốn. Mùi nhựa cây khoẻ mạnh xông thẳng vào hai buồng phổi, làm cho ngực tôi nở rộng ra. Mùi nhựa hăng hăng thấm vào máu, thúc cho máu chảy mạnh. Cái mùi khoẻ mạnh này làm nhớ tất cả những rừng núi đã đi qua những cây cối đã gặp, những chuyến xe lửa chở cây gỗ mới đốn còn chảy nhựa, những chiếc búa s c bèn, những chiều tà bên sườn núi có cây bày ngổn ngang...

Mỗi lũ trẻ con đang chơi trong khu vực đường cấm. Chúng đang chạy đuổi nhau la hét những âm thanh rùng rú của mọi da đồ chui qua những cành ngang, leo qua những thân lớn, ngắt những lá xanh dạt vào quần áo, cầm những cành nhỏ rút mạnh trong không khí. Trẻ con luôn luôn biết cách làm thế nào để sống sung sướng, tụi nó tài thật. Lũ trẻ này có lẽ đã lớn lên hoàn toàn trong thành phố, hoàn toàn trong đám mây móc và tiện nghi của thành phố. Nhưng bản năng của chúng đã giúp cho chúng có thể biết cách làm thế nào để lợi dụng những thân cây mới đốn, biết cách chơi với những cành lá xanh, biết cách hú lên những tiếng kêu thích hợp với mùi nhựa cây, với màu thân cây, biết nhảy cồm những bước thật điệu nghệ. Sanh ra, tụi nó đã có cái tài lạ vậy.

Mùi nhựa cây xông mạnh, hay là cái dáng ngổn ngang bừa bãi của các thân thể hùng tráng của cây, cái gì đã kích thích trẻ đến như vậy ?

Thế là rút cục, cây cối sẽ bị đốn hết. Nên bắt chước trẻ con mà vui hưởng một chút, vui hưởng lần cuối cùng cái thú vị mà cây cối còn ân cần tặng cho ta trước khi lia bỏ ta vĩnh viễn, cảm ơn bạn « arbre mon ami ». Vui hưởng lần cuối nữa đi, mấy chú bé, tụi bay tài tình thật. Tôi không bỏ lỡ dịp. Tôi ngồi xuống giữa đám cây lá, tôi ngửi, ngửi cho đã, ngửi cho sướng, cho khoẻ cái thân. Mùi nhựa cây kích thích hơn tất cả những chất kích thích hàng ngày : khói thuốc, vị cà phê, những âm thanh nghèo nàn phát ra từ băng nhựa (băng nhựa không thõ) những cuộc truyện trò nhạt nhẽo, (những mặt người nhìn nhau đến nhẵn thín như những chiếc ghế sắt trong một tiệm cà rem). Ngửi mùi nhựa cây một lần cuối. Hưởng cái thú vui đó đi. Trước khi tận thế. Như những tù nhân trong toa xe bit bùng bị đưa tới lò sát sinh, đang vui hưởng ái tình với nhau một lần cuối. Thật là một thú vui khoẻ mạnh sung sướng.

Thế là rút cục cây cối sẽ bị đốn hết không có cách nào khác. Định luật về sự tăng trưởng khôn nạn của cái đô thị chó đẻ.

Người ta cố gắng giữ cây cối ở lại, cố giữ lại lấy mấy năm rồi. Nhưng mà rút cục thì cũng phải đốn đi. Một định luật đó. Những cái định luật chó đẻ nó bảo ta rằng anh sẽ phải sống như vậy, như vậy vì tiện nghi cộng đồng, vì điều kiện kinh tế, vì nhu cầu công vụ, đủ thứ. Trong cái xã hội tư bản đô thị hóa, càng ngày càng đô thị hóa, anh bắt buộc phải đi trên con đường mà tụi nó đã đi qua. Con đường nhựa phẳng lì làm đúng các tiêu chuẩn kỹ thuật tối hảo, bắt buộc anh sẽ phải đi, sẽ phải dựng lên những máy móc đó để đi ra sồn sồn nhưng thứ sản phẩm đó, sẽ tiêu thụ ngẫu nhiên như những con heo vục đầu vào chậu cám, sẽ có nhiều tiện nghi hơn, nhiều thì giờ rảnh hơn, nhiều

(Xem tiếp trang 52)

ciné tivi - ciné tivi

Tiếp theo trang 29

BERT PARKS và DEBBIE BRYANT (Hoa Hậu Mỹ quốc 1966) cùng đứng ra tổ chức cuộc thi Hoa hậu truyền thống của nước Mỹ. Trong một buổi trình diễn nghệ thuật với những «tòa thiên nhiên», tất cả các hoa khôi thuộc 50 tiểu bang Hoa Kỳ lần lượt khoe phẩm khoe tươi tham dự cuộc thi ngoạn mục. Cuối cùng có 5 nàng được vào chung kết là: CHERYL CONNER, hoa khôi New Jersey, SUSAN ANTON, Hoa khôi California, KATHY BAUMAN, hoa khôi Ohio, PAMELA ELDRIDGE, hoa khôi Michigan và JUDITH MENDENHALL, hoa khôi Minnesota. Nàng nào sẽ chiếm ngôi nữ hoàng sắc đẹp?

chuyện đàn bà

(Tiếp theo trang 37)

Vạch áo kỳ rửa vết ghê lở cho nhau. Bao nhiêu ung nhọt bị mổ vỡ. Nào ông bán mình tận vila. Điện thoại công chạy về nhà tư. Nào ông Hạ chớ bà Hạ đi hóng mát bằng xe của Hạ Viện. Nào những cuộc hò hét toan đánh nhau vì tranh cái bát-po để đi buồn lịch, đi rải độc. Nào câu chuyện mần tình làm ly giữa ông chủ tịch với cô thư ký... những cử tri đi ngang qua công trường Lam Sơn đã phải bật mũi và có người yếu gan đã khóc ré lên thê thảm...

Cứ điểm mặt sơ sơ các ông vào mùa đông năm nay, quả tình đàn ông đã tới thời kỳ lem nhem hết mức, tuột dốc và đại hạ giá phẩm hạnh.

DIỄM TRANG

ĐÓN CÂY...

(Tiếp theo trang 51)

trò chó để để tiêu hết thì giờ rảnh hơn. Rút cục, con người là một con vật tiền thụ. Đó là định nghĩa mới của giống vật hai chân trụi lông không phải gà.

Cái xã hội đó cũng đang nghiền nát lần lần cái đầu, cái tự do trong đầu của anh, cuộc tổng động viên các tiểu thuyết gia vào ngành phôi ơ tông, cuộc tổng động viên các thi sĩ họa sĩ vào ngành viết báo, cuộc tổng động viên các họa sĩ vào ngành kẻ chữ và trang trí nhà cửa, các nhạc sĩ vào ngành múa rối làm xiếc. Thế là xong. Còi chùng, chúng đang chế tạo ra những «nhà văn cấp tiến được nuôi trong lòng của Slavomir Mrozek nhà văn cấp tiến, thi sĩ tiền phong, nhạc sĩ khuynh tả, họa sĩ tân kỳ, rút cục sẽ được người ta mua về nuôi như nuôi chim họa mi, sẽ được nâng niu trong những cái lồng đẹp để và cất tiếng hót véo von những bản nhạc tân kỳ tiến bộ khuynh tả quá khích.

Chẳng khác gì thật đúng như Slavomir Mrozek.

Cây mạnh như vôi nước không lờ
Cánh rừng chiều hạ hương chiêm bao
(Tô thủy Yên).

Rút cục đang bị đón ngã.

Đ.Q.T.

như cái lá đa

(Tiếp theo trang 31)

để cái. Hiện nay, ông ta đã nổi tiếng vì là người độc nhất, trừ ông cố Tổng thống lễ dĩ nhiên, đã nhìn thấy «cái ấy» của Người. Vậy thì còn đợi gì mà tờ nhật báo đang chờ ông ta viết, không «còm mề» ông ta một loạt bài, rình và viết về «cái ấy» của mấy ông bạn Phi luật Tân chúng ta. Chắc chắn sẽ hấp dẫn và thêm độc giả. Mau lên đi, chiều hôm tối rồi. Các bạn Phi của chúng ta đang sửa soạn lên đường về nước, tất nhiên phải mang cái ấy đi theo. Lúc đó, muốn sưu tầm và khảo cứu lại phải làm một phát xuất ngoại, rồi những giò viết về cái đó bỗng thành câu chuyện xứ người...

Ông Marcos đã đắc cử nhờ cái mồm hứa rằng sẽ rút hơn một ngàn lính cậu về nước. Hơn một ngàn lính Phi về nước, gái Giao Chỉ sẽ nhờ nhưng «cái ấy» thấy mẹ. Cái mồm anh Marcos đã làm hại những cái lá đa Giao Chỉ.

Đã đảo ông Marcos !..

Cô BẠCH HÀ.

Đen như mồm chó

(Tiếp theo trang 31)

— Nó làm em như thế phải không...

Vẫn có tiếng cười :

— Còn hơn thế nữa !..

Người bạn Ma Tật tức giận thực sự :

— Như thế là hết còn gì nữa. Chỉ còn như thế chứ còn gì nữa.

Tiếng người con gái trả lời thật buồn :

Em nói còn hơn thế nữa, có nghĩa là, nó cũng làm như anh vừa rồi, nhưng nó còn đỡ bệnh giang mai cho em nữa.

Chửa trị, tốn hết bao nhiêu tiền thuốc mà tới bây giờ vẫn chưa dứt bệnh. Hơn là ở chỗ đó.

Phòng viên Ma Tật nghe một tiếng «chuych» nặng nề như một thân cây đổ. Và bắt đầu từ hôm đó, thằng bạn của phòng viên Ma Tật giữ lại được một kỷ niệm của cái thứ ăn chơi

PHÒNG VIÊN MA TẬT

Hippy già hippy trẻ ăn chơi

(Tiếp theo trang 34)

Tôi thần thờ khi nghĩ đến hoàn cảnh đặc biệt này. Và còn biết bao hoàn cảnh khác đang đốt cháy tuổi trẻ hôm nay? Bằng thái độ lừng khừng, tôi hỏi Phấn mà như hỏi chính thế hệ mình vậy.

— Ai đã đưa cô vào phong trào Hippy? Vào bằng «Chống tình Yêu» này, để hành động nguy hiểm, phiêu lưu quá chừng hả Phấn?

Con bé trả lời không suy nghĩ.

— Cha mẹ Phấn đó anh. Và cả ông thầy khốn nạn kia nữa. Cha mẹ Phấn là «Hippy già» mà. Ông bà nhất định bắt con gái phải nổi gót mình trên phương diện du hí ăn chơi, còn lão Giáo sư kia như anh đã biết, nó đã dạy cho Phấn sự tội lỗi, sự lọc lừa phản bội. Nó nói mọi người phải biết yêu thương nhau, thì bây giờ, nó tha hồ được «Yêu thương» kịch liệt, yêu thương bằng thích. Anh muốn gặp ông via bà via Phấn không? Hôm nay ông bà tổ chức Dạ hội thoát y anh nên tới một lần cho biết.

Không đợi tôi gật đầu, Phấn vừa lôi tôi ra khỏi cửa vừa la lối Jackie và đồng bọn ra theo. Chúng tôi nhét nhau vào chiếc Mustang, rồi trực chỉ về hướng nhà Phấn. Chiếc xe lao đầu vào Saigon đêm. Những ánh đèn le lói như sao sa trên bầu trời tháng tám. Qua những ngã ba, ngã tư, những bờ bãi đầu ghềnh, những hè đường lạnh lùng, rác rưởi. Sau các cánh cửa, sau ánh đèn nhạt nhòa kia, chuyện gì đã xảy ra? Một cuộc tình tan vỡ? Một đam mê khởi đầu? Một thanh toán kết thúc? Chuyện gì đã xảy ra? Đứa con gái ôm chàng thanh niên trong lòng, mở hời thảng thốt rơi mền mang trên khoảng ngực trần cùng lúc người mẹ ôm lấy xác con, hẳn vừa bị một viên đạn vô tình xuyên vào là phổi, nước mắt người mẹ đàn dụa, nếp nhăn năm tháng bao la, ở cách đó không mấy, xã hội vốn là một bất công tuy nhiên bất công được dàn trải ra sao còn tùy theo hoàn cảnh và con người sống trong đó nữa.

Chiếc xe dừng lại trước một biệt thự ở đường NTC, căn nhà vĩ đại được che khuất bởi những tàng lá cây xanh rì, thăm thẳm. Và khi Phấn dắt cả bọn vượt cái cổng sắt bước vào, tiếng chó Berger sủa vang cùng lúc với tiếng nhạc, tiếng cười ồn ào, ập tới.

Vượt qua cái sân rộng bày nhiều hơn non bộ khác nhau cảnh tượng trong phòng khách làm mắt tôi hoa lên: khoảng 50 cặp già khú để, ăn mặc như những cô cậu Hippy choai choai, đang ôm nhau nhảy theo một điệu nhạc Âm độ vọng ra từ cái máy hát đĩa. Tất cả thật là loi, tinh tú, mặt ai cũng đỏ vàng, những nếp nhăn nhúm trên khuôn mặt họ càng nhăn nhúm hơn. Quả là khỏi hài và tội nghiệp.

Phấn dẫn tôi đến trước mặt một ông già, râu mép đã điểm những tảng tuyết trắng, nó bắt ông già bỏ thiếu phụ mà ông đang ôm trong tay, rồi xia xoi giới thiệu :

— Papa, đây là bạn moa. Papa phải tiếp khách đi chứ.

Ông già bằng điệu bộ sán đón ôm ghi lấy người con gái, ông nhắc bổng nó lên cao rồi cười hinh hích. Sau đó ông bỏ Phấn xuống, gặt đầu chào tôi. Ông ra hiệu cho bạn bè thôi khiêu vũ, nhạc được tắt đi, căn phòng đột nhiên yên tĩnh lạ lùng, khó hiểu.

Bước lên một chiếc bàn thấp, ông già lôi cái khăn trùm kín cổ làm bằng hoa giấy ra hắng giọng nói như một lãnh tụ ban huấn thị cho bạn dân thiên hạ :

— Thưa quý hữu. Quả là hân hạnh cho cuộc chơi hôm nay được sự chiếu cố của một số Hippy...con nít. Như quý hữu thấy, Hippy trẻ Saigon sung sức lắm, họ dám hạ bệ những lứa tuổi già như chúng ta đây, đây chúng ta khỏi sinh hoạt mới mẻ của họ. Vậy nếu quý hữu đồng ý, tôi xin đề nghị mở cuộc thi...chơi giữa Hippy trẻ, Hippy già, thử xem cái tuổi gần đất xa trời của chúng ta, đã đến lúc...bế mạp chưa.

Ông thân sinh của Phấn vừa dứt lời, tiếng vỗ tay, la hét rầm rập trời dậy. Những «Hippy già», dẫn đầu là thân sinh cô bé Phấn, ập về phía chúng tôi, họ ôm ghi lấy những cô bé nhỏ nhoi, bằng các thiếu nữ trẻ ra giữa nhà rồi xúm nhau vào... làm thịt.

Tôi nhanh nhẩu lọt khỏi vòng vây, kéo Phấn vào một góc cột. Con bé chỉ tay vào hướng đám đông. Ở đó, Jackie đang vùng vẫy trong vòng tay ghi xiết của Papa nàng.

Jackie càng phản kháng, ông già càng xuống xã hơn, tiếng cười của ông nghe thỏa mãn một cách kỳ cục.

Phấn khóc sướt mướt, trong tiếng nhạc chênh vênh, trong hơi thở hỗn hển rộn ràng, trong giọng cười thủy tinh, nó tuyệt vọng nói với tôi :

— Đó, anh thấy chưa gia đình Phấn đây, có khác nào chính cửa dẫn vào địa ngục. Anh khuyên Phấn về với gia đình ư, không bao giờ, Phấn căm thù, khinh bỉ họ..

TRƯỜNG - XUÂN - THẢO

Quý Bà, Quý Cô đừng lo nữa! Vì đã có: phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO

là một dược phẩm mới nhất chế toàn các vị thuốc quý, dành riêng cho quý Bà, quý Cô để Điều Kinh, Bổ Huyết, chuyên trị Máu Xấu, Bạch Đái, Kinh Kỳ Không Đúng, Đau Chướng Dạ Dạ, Đau Lưng, Chóng Mặt, Ăn Ngủ Không Được, Nước Da Vàng Mết, Hiếm, Muộn. Ai mắc bệnh trên nên tìm ngay:

phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO (nhãn hiệu Cá Bay) của nhà thuốc Sùng Nguyên. 157 Hương Lộ 14 Cầu Tre. Đông được sĩ Trần Nguyên. Có bán tại các nhà thuốc Việt-Hoa, K.N. 71.M/BYT/2-8-69

Hội thảo bàn lá mít...

(Tiếp theo trang 27)

chiến tranh, quên hội đàm quên mọi sự nhất là quên sự lèm bèm của bà xã!

Bây giờ anh Chủ nhiệm quay sang anh Phó Ngủ để ời anh trình bày về mục ngủ ngày, về cái đề nghị khoái. Trong bóng tối Ma Tật tôi cũng có thể tưởng tượng rõ cặp mắt lơ mơ ngái ngủ của anh Phó Nhảm.

— Thưa quý vị tôi khoái cái đề nghị khoái nhất vì «ăn được ngủ được là tiên...» ngủ được là hạnh phúc nhất vì vừa rẻ tiền vừa lành, trong giấc ngủ đôi khi lại còn được làm tình với cách mệnh phụ nhân tuyệt nhất trần đời hỏi ai không ham? Ngủ tức là ăn cháo lú, ngủ tức là «mũ ni che tai mặc mẹ thiên hạ mặc mẹ đời. Cái ngủ khoái đến nỗi đã nhiều kẻ uống Op-talidon uống thuốc ngủ để ngủ được lâu hơn «kỷ» hơn... nhưng tôi chưa đến lúc khoái ngủ kỹ như thế này! vì đời còn nhiều món quá hấp dẫn chưa thưởng thức hết.

Tôi xin trình bày tiếp về cái khoái này. Khi ngủ trong phòng lạnh phòng lạnh thì cửa phải đóng kín, cửa đóng kín thì không biết đêm hay ngày, cửa đóng kín không còn nghe thấy súng nổ đạn reo, thấy ánh hỏa châu soi trời nhưng nếu hòa bình tôi khoái mặc võng ngủ dưới những hàng cau, nhất là ngủ trong hương hoa cau thì chẳng có kiểu ngủ nào thú bằng!

Tôi «móc» cô Bạc Hà vào vòng chiến.

— Thế cô Bạc Hà khoái mặc võng vào «cột nhà» hay «cột cau»

và cô khoái ngủ trong cái hương gì?

Cô Bạc Hà cất giọng chua loét: — Anh Tật này chỉ được cái điệu «ba que» là không ai bằng! Tôi chẳng có khoái mặc vào «cột» vào kéo gì hết, cũng chẳng hương hiếc gì cả, ngủ chiếu trải xuống sàn gỗ thôi à!

Anh Chủ nhiệm lại làm cái công việc mời mọc, lần này đến lượt anh Phó Thoi, anh Phó Thoi thuộc loại mình giầy, mặt mày xanh lét, túi lúc nào cũng mang theo thuốc bổ thận và «áo mưa» mặc dầu mùa mưa đã dứt?

Bây giờ là tiếng nói của anh Phó Thoi:

— Sở dĩ tôi muốn làm chuyên viên nghiên cứu lá, một nhà thảo mộc học về lá đa, lá mít, lá tre, vì tôi thấy trên đời chẳng có cái khoái nào bằng! Người ta thường nói là làm chuyên viên ngành này về già chỉ là một cái bệnh viện biết đi nhưng tôi cóc cần, tôi chỉ muốn hưởng hiện tại, hưởng những khoái cảm mãnh liệt nhất khi tôi còn «xí quách» khi hết xí quách tôi cũng về như Eisenhower như Churchill sở dĩ hai ông này khoái xử dụng cộ sơn vì «cộ» của hai ông đã nhão rồi, bút vẽ của ông đã toét lông rồi!

Bàn về mục này, phó tôi sợ quá giới nghiêm vì nó nhiều mục hấp dẫn không tiện nói ra hết, nhất là có cô Bạc Hà ở đây! Tuy nhiên tôi có thể nói vắn vắn nhân loại đã cung cấp cho tay chơi trong địa hạt này nhiều tài liệu, dụng cụ, thuốc men thật tuyệt, nào máy bơm tay nào thuốc kéo dài khoái lạc, nào thuốc ngừa thai, nào thuốc kích thích, nào «áo đi mưa». Các quý vị đã rõ trong kỳ triển lãm về dục tình ở Đan Mạch

người ta đã được dịp biết rõ hết những thứ này! Nghề chơi này rất nguy hiểm lơ mơ là đời tàn lụi, nhất là chẳng may dính phải bệnh «teo bu đi»!

Cuối cùng đến lượt anh Phó i, anh Phó i trình bày về cái sự mà từ ông lớn đến ông nhỏ từ bà lớn đến bà nhỏ trên địa cầu này đều phải làm, đó là đi i. Sau đây là lời anh phó i:

— Sở dĩ tôi chọn cái khoái sau cùng này là vì hồi nhỏ tôi bị táo bón kinh niên, sau nhờ thời buổi thóc cao gạo kém ăn toàn rau nên khỏi bệnh, lúc đó tôi mới tìm ra chân hạnh phúc ở đời có nghĩa là đi i được! Tôi khoái nhất i đồng, vừa mát đít vừa thơm, lại được xem những đàn cá đi theo những chiếc «thuyền rồng» sơn vàng như của nhà vua mà tôi vừa «đúc» và «hạ thủy», còn ở thành phố thì khoái đi i, ngồi theo kiểu Giao Chỉ ngồi chuồng xi tây bấp thít thắt lại đểch «ra» được, tôi cũng khoái đi i được dùng bảo để chùi vì được chùi bằng chĩ nghĩa thành hiện được chùi bằng các nhân vật VIP trên thế giới thì thật là một điều rất «sắc» rất khoái tĩ!

Khi cuộc hội thảo gần dứt thì đèn bật lên.

Cô Bạc Hà nhả mặt đứng dậy trước nhất và kết luận thật cục:

— Đền với đóm! vô duyên!

Tôi xem đồng hồ thấy đã quá khuya bèn làm một phát kiểu từ lệ, nhưng cũng không thoát khỏi định mệnh. Tự nhiên cô Bạc Hà nổi hứng xin đi quá giang. Mở đầu gặp cái bàn bạch bản kết thúc bằng cái sự chớ cái lá đa đểch thơm một tí ti nào. Cuộc đời đêm nay thật ma tịt đúng như cái tên Ma Tật của mình!

Bột giặt

**Được tín nhiệm khắp nơi
vì phẩm chất bảo đảm**

**ĐÚNG TIÊU CHUẨN QUỐC-GIA
VNS - 046 - 1969**

VIỆT-NAM TÂN-HÓA-PHẨM Cty.

38, Nguyễn Trãi - SAIGON - Đ.T.: 38.247

DAKAO NOËL ??

TẾT DAKAO ??

Đám NOEL và ngày TẾT trưng bày náo nức.
Một rừng áo đầm, áo dài tay raglan, hàng trăm kiểu
áo hợp thời, tuyệt đẹp trưng diện ngoài đường, trong
các buổi dạ hội... đều mang nhãn hiệu:

Nhà May DAKAO

60 Nguyễn Huy Tự (ngã tư Cầu Bông) DAKAO
Một nhà may lớn quy tụ toàn thợ cừ khôi với:
Cải Hòa — Cải Cạp chuyên môn đồ đầm, danh tiếng
Saigon, sẵn sàng phục vụ quý Bà, quý Cô.

PHONG NGŨA

Chè chốc, lở lồi, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CŨNG LỞ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :
Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC ÔNG TIÊN

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 316 — 21-8-82

CUU LONG HOAN
VỎ DINH DÂN
*Đi xa,
Chúc đêm
Lao lực nhiều.*
Bộ huyết, Dưỡng tâm, Tráng thận

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
COTRACYN

SỰ CÔNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA

- 2 TRỤY SINH (TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)
- 3 KHÁNG SINH (SULFAMIDES)
- SINH TỐ B12

Trị bệnh:

- BAN NÓNG, BAN CỦA THƯƠNG-HÀN
- CẢM HO, SÙNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG
- GHẼ LỞ LOÉT, VẾT ĐAU SÙNG MỦ, LÂM ĐỘC

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

ĐỂ TRONG GIẤY THIẾT CỐ HÌNH TRẢI TÌM

MUA DỄ DÀNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

Một phát minh Tân Kỳ làm chấn động trong ngành Mỹ-phẩm, và khách hảo hoa phong nhã chờ đợi tại lâu:

Inlime

NƯỚC HOA XỊT

BẢO CHẾ TÍNH VI THEO CÔNG THỨC AÚ-MỸ

MÙI THƠM QUÝ PHÁI SANG TRỌNG

DIU BÊN NHỜ VỚI CHẤT HIBISCONE.

PARFUMERIE - SAVONNERIE VINA

Neurotonic

VIÊN THUỐC HỒNG CÓ SINH TỐ C

ĐỒI - BỐ C C TĂNG - CƯỜNG TRI NHỚ

K.N. SỐ 785/BYT/QCĐP/16.4.64

CÚM NÓNG LẠNH, CẢM SÓT, ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

CÓ BÀN VIÊN LẺ KHÁP MỌI NƠI

BUA BỐ ĐÀU NGƯỜI

HADZER

K.N. 60 M. BYT. Q.CDP

HEPACHAUT

NƯỚC CỐT ARTICHAUT

NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚNG

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ FP

SINH TỐ D2

VIỆN BẢO CHẾ HADZER

YẾU GAN GÂY ỒM, MẤT NGỦ MỤN Ở MẶT NGỪA MỀ ĐAY THIẾU MÁU LAO LỰC TÁO BÓN DƯỠNG THAI MỎI MỆT

VUI VẺ TƯƠI TRẺ DA DẸ, MỊN MÀNG

K.N. SỐ 73 M. BYT. Q.CDP

THUỐC MỚI VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

trị các chứng đau nhức NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Có bán tại các nhà thuốc Tây

K.N. 982 BYT/QCĐP

Pub. TÂN-TRÍ

SỬA

- TELEVISION
- AMPLIFIER
- TAPERECORDER
- CAR STEREO

Đề yên tâm và không mất thì giờ xin liên lạc với :

CỬU LONG TV-RADIO

534, Trương Minh Giảng SAIGON — Đ.T. 41.435

- SỬA CHỮA BẰNG MÁY ĐIỆN TỬ TỐI TÂN NHẤT
- CÁC CHUYÊN VIÊN LỖI LẠC
- CÔNG VIỆC CHÍNH XÁC NHANH CHÓNG VÀ BẢO ĐẢM
- TỔ CHỨC ĐÚNG ĐẲN VÀ QUY MÔ
- CÓ XE HƠI NHẬN VÀ TRẢ MÁY TẠI NHÀ
- GIÁ TÍNH PHẢI CHĂNG

48bis, Bà Huyện thanh Quan Đ.T. 24.656

Hoặc: 81, Trần bình Trọng Đ.T. 38.265

ĐẢM NHIỆM VỀ

- Mọi thủ tục xin chiếu khán xuất ngoại cho người Việt Nam.
- Quý vị sẽ được hãng bảo hiểm nhân mạng trong cuộc hành trình.
- Tổ chức du lịch thăm các thắng cảnh hoặc di tích lịch sử tại V.N.
- Bảo đảm và rất nhanh chóng để quý vị được hài lòng và toại nguyện.

**Viện
uốn tóc**

BANGKOK

PHÒNG LẠNH

Số 4, Nguyễn Trung Trực — Saigon

Ngang nhà hàng THANH THẾ

Đ.T. 92115 — 92726/224

Do :

Cô HỒNG HẠNH

**Tốt nghiệp ngoại quốc
đảm nhiệm**

Nhiều kiểu mới lạ tân kỳ hợp với phụ nữ thời đại

Đặc biệt : TRANG ĐIỂM CÔ DÂU DẠ HỘI

NHẬN HỌC VIÊN

Chủ nhân kính mời

HỒNG HẠNH

XIN CHÚ Ý : Mỗi tuần nghỉ ngày Thứ Ba

MÙI THƠM CAM NGUYÊN CHẤT

Kẹo Bơ Multi-Calcium

Gồm 9 sinh tố và Calcium cần thiết

CẦN CHO:

- Em nhỏ đang sức lớn, cần Calcium ngừa sâu răng
- Các bà trong thời kỳ thai nghén, cho con bú
- Học sinh, sinh viên cần bồi bổ cơ thể
- Người yếu phổi

CORNELL
UNIVERSITY
JUN 8 1970